

სისხლის სამართლი

ზოგადი და კარიბ ცნობები

სისხლის სამართლის პროცესი

კარიბ ცნობი

კრებულში გამოქვეყნებულია ერთგვაროვანი სასამართლო
პრაქტიკის ჩამოყალიბებისა და სამართლის განვითარებისათვის
მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილებები. ამ და სხვა საქმეთა მოქებნა
შესაძლებელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ვებ-
გვერდზე: <http://www.supremecourt.ge/court-decisions/>

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებანი
სისხლის სამართლის საქმეებზე
2020, №1-3

Decisions of the Supreme Court of Georgia
on Criminal Cases
(in Georgian)
2020, №1-3

Entscheidungen des Obersten Gerichts von Georgien
in Strafsachen
(in der georgischen Sprache)
2020, №1-3

Решения Верховного Суда Грузии
по уголовным делам
(на грузинском языке)
2020, №1-3

გადაწყვეტილების შერჩევასა
და დამუშავებაზე პასუხისმგებელი რუსულან ჭარფურიძე

ტექნიკური რედაქტორი გარივა გაღალაშვილი

რედაქციის მისამართი: 0110, თბილისი, ძმები ზუბალაშვილების
ქ. №6, ტელ: 299 04 18; www.supremecourt.ge

შურნალი გამოდის საქართველოს უზენაესი სასამართლოსა და
საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს საერთო სასამართლოების
დეპარტამენტის მხარდაჭერით

საპირელი

სისხლის სამართალი

ზოგადი ნაწილი

1. სასჯელის მიზნები და სახეები

შინაპატიმრობის დანიშვნის საფუძვლები	4
ვადიანი თავისუფლების აღვევთის სახით დანიშნული სასჯელის ნაწილის პირობით მსჯავრად ჩათვლა	14

2. სასჯელის დანიშვნა

სასჯელის დანიშვნის ზოგადი საწყისები	17
სასჯელის შემსუბუქება	30
სასჯელის შემსუბუქება.	

ჯარიმის მინიმალური ოდენობის განსაზღვრა

3. ამისტია, შენყალება, ნასამართლობა

ამისტია	41
---------------	----

კერძო ნაწილი

1. დანაშაული ჯანმრთელობის წინააღმდეგ

ოჯახში ძალადობა	44; 49
-----------------------	--------

2. დანაშაული ადამიანის უფლებებისა და თავისუფლებების წინააღმდეგ ადევნება

ქმედების გადაკვალიფიცირება ყაჩაღობიდან ქურდობის მცდელობაზე ...	71
--	----

4. სამოხელეო დანაშაული

გაფლონგვა	77
-----------------	----

სისხლის სამართლის პროცესი

კერძო ნაწილი

1. საკასაციო განაჩენი

განაჩენში ცვლილების შეტანა და მსჯავრდებულის უდანაშაულოდ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 11', 151-ე მუხლის 1-ლი ნაწილითა და 360-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით ნარდგენილ ბრალდებებში	136
გამამართლებელი განაჩენის უცვლელად დატოვება	146

2. ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის წესი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის უცვლელად დატოვება

157; 163

ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის

შესახებ შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის თაობაზე განჩინების

გაუქმება და სააპელაციო სასამართლოსთვის შუამდგომლობის

დაშვების შესახებ მითითება

3. ექსტრადიცია

ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირისათვის მინიჭებული ჰქონიტარული სტატუსის მოქმედების ვადაში	
ექსტრადიციის დაუშვებლად ცნობა	172

ზოგადი ნაწილი

1. სასჯელის მიზნები და სახეობი

შინააათიმრობის დანიშვნის საფუძვლები

განაჩენი საქართველოს სახელი

№696აპ-19 6 თებერვალი, 2020 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
მ. ვასაძე (თავმჯდომარე),
ლ. ფაფუაშვილი,
მ. გაბინაშვილი

განიხილა ქუთაისის რაიონული პროკურატურის პროკურორ
გურჯაან ტაბეშაძის საკასაციო საჩივარი ქუთაისის სააპელაციო სა-
სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 21
ივნისის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2019 წლის 28 მარტის გა-
ნაჩენით პ. ო., - დაბადებული 1... წელს, ნასამართლევი, - ცნობილ
იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა:

საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნ-
ქტით – 1 (ერთი) წლით, 4 (ოთხი) თვითა და 16 (თექვსმეტი) დღით
თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც საქართველოს სსკ-ის 50-ე
მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე 8 (რვა) თვითა და 8 (რვა) დღით
თავისუფლების აღკვეთა მოსახდელად განესაზღვრა პენიტენცი-
ურ დანესტულებაში, ხოლო 8 (რვა) თვითა და 8 (რვა) დღით თავი-
სუფლების აღკვეთა საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების სა-
ფუძველზე ჩაეთვალა პირობით, 1 (ერთი) წლის გამოსაცდელი ვა-
დით;

საქართველოს სსკ-ის 11¹,187-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით – 1 (ერ-
თი) წლით შინაპატიმრობა;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, უფ-
რო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი და პ. ო-ს საბო-
ლოო სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 1 (ერთი) წლით, 4
(ოთხი) თვითა და 16 (თექვსმეტი) დღით თავისუფლების აღკვეთა,
საიდანაც იმავე კოდექსის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველ-

ზე 8 (რვა) თვითა და 8 (რვა) დღით თავისუფლების აღკვეთა მოსახ-დელად განესაზღვრა პენიტენციურ დაწესებულებაში, ხოლო 8 (რვა) თვითა და 8 (რვა) დღით თავისუფლების აღკვეთა საქართვე-ლოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩატვალა პირო-ბით, 1 (ერთი) წლის გამოსაცდელი ვადით.

მსჯავრდებულ ბ. ო-ს სასჯელის ვადაში ჩატვალა პატიმრობა-ში ყოვნის დრო – 2018 წლის 20 ივლისიდან 2019 წლის 28 მარტის ჩატვლით და დაუყოვნებლივ გათავისუფლდა სასამართლო სხდო-მის დარბაზიდან.

საქართველოს სსკ-ის 65-ე მუხლის საფუძველზე მსჯავრდე-ბულ ბ. ო-ს დაეკისრა მოვალეობა – პრობაციის სამსახურის ნებარ-თვის გარეშე არ შეიცვალოს მუდმივი ბინადრობის ადგილი, ხოლო სსკ-ის 66-ე მუხლის შესაბამისად, მის ყოფაქცევაზე კონტროლი და დახმარება დაევალა პრობაციის სამსახურს მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით. მსჯავრდებულს დაეკისრა მო-ვალეობა, პრობაციის სამსახურის ნებართვის გარეშე არ შეიცვა-ლოს მუდმივი ბინადრობის ადგილი.

საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ ნივ-თმტკიცებები:

– შემთხვევის ადგილის დათვალიერებისას გადაღებული ფო-ტოსურათები – ერთ დისკად, რომელიც ერთვის საქმეს, უნდა დარ-ჩეს მასში, როგორც მისი განუყოფელი ნაწილი და შენახულ იქნეს საქმის შენახვის ვადით;

– ტელეპიზორი და ლეპტოპი, რომლებიც ინახება ქუთაისის სა-ქალაქო სამართველოს პოლიციის მე-6 განყოფილებაში, უნდა და-უბრუნდეს კანონიერ მესაკუთრეს ან მისი ნდობით აღჭურვილ პირს;

– საპატრულო პოლიციიდან ამოღებული ვიდეოეამერის ჩანა-წერი „1“ ცალ დისკად, რომელიც ერთვის საქმეს, უნდა დარჩეს მას-ში, როგორც მისი განუყოფელი ნაწილი და შენახულ იქნეს საქმის შენახვის ვადით.

აღნიშნული განაჩენით სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ ბ. ო-მ ჩაიდინა ოჯახის ერთი წევრის მიერ მეორის მიმართ ძა-ლადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია ამ კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინე-ბული შედეგი, არაერთგზის; მანვე ჩაიდინა სხვისი ნივთის დაზია-ნება ან განადგურება, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია, და-ნაშაულები გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხ-ლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტითა და საქართველოს სსკ-ის 11¹, 187-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით.

ბ. ო-ს მიერ ჩადენილი ქმედებები გამოიხატა შემდეგში:

20.. წლის .. ივლისს, დაახლოებით 04:00 საათზე, მდებარე საცხოვრებელ სახლში, ნასვამმა ბ. ო-მ, რომელიც ნასამართლევი იყო ოჯახში ძალადობისთვის, შვილს – ე. ო-ს მიაყენა ფიზიკური შეურაცხოფა, კერძოდ: ხელი დაარტყა სახეში, რის შედეგადაც დაზარალებულმა განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

20.. წლის .. ივლისს .. მდებარე საცხოვრებელ სახლში, ბ. ო-მ დააზიანა თ. ო-ს „ჰპ“ მოდელის ნოუთბუკი, რითაც მას მიაყენა 280 ლარის ზიანი.

2. ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2019 წლის 28 მარტის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა.

– ქუთაისის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა გურჯან ტაბეშაძემ სააპელაციო საჩივრით ითხოვა გასაჩივრებულ განაჩენში, სასჯელის ნაწილში, ცვლილების შეტანა, კერძოდ: მსჯავრდებულისთვის საქართველოს სსკ-ის 11¹,187-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით შეფარდებული სასჯელის – შინაპატიმრობის ნაცვლად, უფრო მეტრი სასჯელის განსაზღვრა და, ამასთან, დანაშაულთა ერთობლიობითაც უფრო მეტრი სასჯელის შეფარდება.

– მსჯავრდებულ ბ. ო-ს ინტერესების დამცველმა, ადგომატმა ე. ნ-მ სააპელაციო საჩივრით ითხოვა ბ. ო-ს მიმართ შეფარდებული სასჯელის შემსუბუქება.

3. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 21 ივნისის განაჩენით ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2019 წლის 28 მარტის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 21 ივნისის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა ქუთაისის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა გურჯან ტაბეშაძემ. კასატორი საჩივრით ითხოვს მსჯავრდებულისთვის საქართველოს სსკ-ის 11¹,187-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით შეფარდებული სასჯელის – შინაპატიმრობის ნაცვლად, უფრო მეტრი სასჯელის განსაზღვრას და, ამასთან, დანაშაულთა ერთობლიობითაც უფრო მეტრი სასჯელის შეფარდებას შემდეგი საფუძვლებით: საქართველოს სსკ-ის 47¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, შინაპატიმრობა ენიშნება ნასამართლობის არმქონე პირს ექვსი თვიდან ორ წლამდე ვადით. მოცემულ შემთხვევაში დადასტურებულია, რომ ბ. ო. ნასამართლევია და, შესაბამისად, მის მიმართ სასჯელის სახით შინაპატიმრობის გამოყენება კანონშეუსაბამოა; ამასთან, ბ. ო-მ ჩაიდინა ორი განზრახი დანაშაული, რომელთაგან ერთ-ერთი ჩადენილია დამამძიმებელ გარემოებაში – არაერთგზის, რაც მიუთითებს იმ ფაქტზე, რომ იგი არ არის კანონმორჩილი მოქა-

ლაქე და მსუბუქი სასჯელი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნების მიღწევას; აღნიშნულიდან გამომდინარე, მის მიმართ პირობითი მსჯავრი არ უნდა იქნეს გამოყენებული.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ განიხილა საკასაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამონმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ ქუთაისის რაიონული პროკურატურის პროკურორ გურჯან ტაბეშაძის საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, ხოლო გასაჩივრებული განაჩენი უნდა შეიცვალოს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ საქმეში წარმოდგენილია საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ მსჯავრდებულმა ბ. ო-მ ნამდვილად ჩაიდინა გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედებები.

3. რაც შეეხება ბ. ო-სთვის შეფარდებულ სასჯელს, წარმოდგენილი საქმის მასალებით დგინდება შემდეგი:

4. ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 19 აპრილის განაჩენით (უცვლელად დარჩა ქუთაისის საპელაციო სასამართლოს 2018 წლის 7 ივნისის განაჩენით) ბ. ო. გასამართლებულია საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის (ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია ამ კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი არასრულწლოვნის თანდასწრებით) რისთვისაც მას სასჯელად განესაზღვრა საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა – 200 (ორასი) საათი.

საქართველოს სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-3 ნაწილის გამოყენებით, ბ. ო-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალა პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2018 წლის 4 მარტიდან იმავე წლის 8 მარტის ჩათვლით და საპოლონდ მოსახდელად განესაზღვრა საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა – 175 (ას სამოცდათხუთმეტი) საათი.

5. იმერეთის პრობაციის ბიუროს 2018 წლის 6 ივნისის შეტყობინების თანახმად ირკვევა, რომ ბ. ო-მ მისთვის ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 19 აპრილის განაჩენით შეფარდებული სასჯელის – საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომის მოხდა დასრულა 2018 წლის 6 ივნისს.

6. საქართველოს სსკ-ის 79-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, ნასამართლობა გაქარწყლებულად ითვლება თა-

ვისუფლების აღკვეთაზე უფრო მსუბუქი სასჯელით მსჯავრდებულისა – სასჯელის მოხდიდან ერთი წლის შემდეგ.

7. ამდენად, მსჯავრდებული პ. ო. ბოლო განაჩენით მსჯავრად შერაცხული დანაშაულებრივი ქმედებების ჩადენის დროს – 2018 წლის 20 ივლისს ითვლებოდა ნასამართლობის მქონე პირად.

8. საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს საქართველოს სსკ-ის 47¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის დანაწესზე, რომლის მიხედვით: „შინაპატიმრობა ენიშნება ნასამართლობის არმქონე პირს ექვსი თვიდან ორ წლამდე ვადით“. ასევე ნიშანდობლივია, რომ საჟართველოს სსკ-ის 47¹-ე მუხლის მე-6 ნაწილის თანახმად, შინაპატიმრობა არ დაენიშნება ოჯახური დანაშაულის ჩამდენ პირს.

9. მოცემულ შემთხვევაში დადგენილია, რომ მსჯავრდებულ პ. ო-ს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 21 ივნისის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 11¹, 187-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით (ოჯახის წევრის ნივთის დაზიანება ან განადგურება, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია) გათვალისწინებული ქმედების ჩადენისათვის სასჯელის სახით შეფარდებული აქვს 1 (ერთი) წლით შინაპატიმრობა, რისი უფლებამოსილებაც სასამართლოს, როგორც საქართველოს სსკ-ის 47¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის, ისე იმავე მუხლის მე-6 ნაწილის იმშერატიული მოთხოვნებიდან გამომდინარე, არ ჰქონდა, ვინაიდან მსჯავრდებული პ. ო. ნასამართლევია და ასევე, ჩადენილი აქვს ოჯახური დანაშაული (სსკ-ის 11¹, 187-ე მუხლის 1-ლი ნაწილი).

10. ზემოაღნიშნული გარემოებების გათვალისწინებით, საკასაციო სასამართლო ბრალდების მხარის პოზიციას ამ ნაწილში სრულად იზიარებს და აღნიშნავს, რომ მსჯავრდებულ პ. ო-ს მიმართ საქართველოს სსკ-ის 11¹, 187-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის სასჯელის სახით გამოყენებული ვერ იქნება შინაპატიმრობა, ხოლო სასჯელის თუ რომელი სახე და ზომა უნდა იქნეს გამოყენებული, საკასაციო სასამართლო იმსჯელებს ქვემოთ, კერძოდ:

11. საქართველოს სსკ-ის 259-ე მუხლის მე-4 ნაწილის შესაბამისად, სასამართლოს განაჩენი სამართლიანია, თუ დანიშნული სასჯელი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებას და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს. საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, სასამართლო დამნაშავეს სამართლიან სასჯელს დაუნიშნავს ამ კოდექსის კერძო ნაწილს შესაბამისი მუხლით დადგენილ ფარგლებში და ამავე კოდექსის ზოგადი ნაწილის დებულებათა გათვალისწინებით. სასჯელის უფრო მკაცრი სახე შეიძლება დაინიშნოს მხოლოდ მაშინ, როდესაც ნაკლებად მკაცრი სახის სასჯელი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნის განხორ-

ციელებას. ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, სასჯელის დანიშნის დროს სასამართლო ითვალისწინებს დამნაშავის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელ და დამამდიმებელ გარემოებებს, დანაშაულის მოტივსა და მიზანს, ქმედებაში გამოვლენილ მართლსანინააღმდეგონ ნებას, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათსა და ზომას, ქმედების განხორციელების სახეს, ხერხსა და მართლსაწინააღმდეგო შედეგს, დამნაშავის წარსულ ცხოვრებას, პირად და ეკონომიკურ პირობებს, ყოფაქცევას ქმედების შემდეგ, განსაკუთრებით – მის მისწრაფებას, აანაზღაუროს ზიანი, შეურიგდეს დაზარალებულს. საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, სასჯელის მიზანია სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანამაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია.

12. საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ მსჯავრდებულმა პ. ო-მ ჩაიდინა ორი, სხვადასხვა სახის დამოუკიდებელი განზრახი დანაშაული ოჯახის წევრის მიმართ, მათ შორის ერთი – ძალადობრივი ხასიათის (საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული ქმედება). გარდა ამისა, გასათვალისწინებელია პ. ო-ს პიროვნული მახასიათებლებიც, კერძოდ: იგი წარსულში ნასამართლევია ასევე ოჯახის წევრის მიმართ ჩადენილი ძალადობრივი დანაშაულისათვის, რისთვისაც მას შეფარდებული ჰქონდა საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომა. მითითებული სასჯელის მოხდიდან მალევე, მან კვლავ ჩაიდინა ახალი ძალადობრივი ხასიათის დანაშაული, კვლავ ოჯახის წევრის მიმართ. აღნიშნული კი მეტყველებს როგორც მის მიღრეკილებაზე ძალადობისებრ, ასევე იმაზეც, რომ მის მიმართ წარსულში გამოყენებულმა მსუბუქმა სასჯელმა ვერ უზრუნველყო სასჯელის მიზნები – ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია. მსუბუქი სასჯელი არ აღმოჩნდა პ. ო-სათვის შემაკავებელი და მისი სათანადო ქცევის გარანტი. შესაბამისად, სასჯელის სახის შერჩევისას საკასაციო სასამართლო თვალისწინებს იმ გარემოებასაც, რომ მსჯავრდებული მიღრეკილია, ჩაიდინოს ერთი და იმავე ხასიათისა და კატეგორიის დანაშაული.

13. ყოველივე აღნიშნულის გათვალისწინებით, პ. ო-სათვის საქართველოს სსკ-ის 111, 187-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით შეფარდებული სასჯელი – შინაპატიმრობა, გარდა იმისა, რომ, როგორც ზემოთ აღინიშნა, კანონის იმპერატიული მოთხოვნების დარღვევით არის გამოყენებული, ასევე ლმობიერია და მას სასჯელის სახით უნდა შეეფარდოს თავისუფლების აღვეთა, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით შეფარდებული სასჯელი საკასაციო სასამართლოს სამართლიანად მიაჩნია, ვინაი-

დან იგი შეესაბამება მსჯავრდებულის პიროვნებას და მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმეს. ამასთან, მოცემულ შემთხვევაში ბ. ო-ს წარსული ნასამართლობა და დანაშაულის ჩადენა ოჯახის წევრის მიმართ ვერ მიიჩნევა მისი პასუხისმგებლობის დამამძიმებელ გარემოებებად, ვინაიდან ორივე მათგანი წარმოადგენს სსკის 126'-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტის მაკალიფიცირებელ ნიშანს, რის გამოც სასჯელის დანიშვნისას ეს გარემოებები მხედველობაში არ მიიღება. აღსანიშნავია, რომ ბრალდების ამ ნაწილში სახელმწიფო ბრალმდებელიც არ მოითხოვს თავისუფლების აღკვეთის სახით შეფარდებული სასჯელის ვადის დამძიმებას (პროკურორი საკასაციო საჩივარში აპელირებს მხოლოდ პირობითი მსჯავრის გამოყენების არამართებულობაზე).

14. ამასთან, საკასაციო სასამართლო ბ. ო-სათვის საქართველოს სსკ-ის 11', 187-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით სასჯელის შეფარდებისას ასევე მხედველობაში იღებს როგორც საქართველოს სსკ-ის 53'-ე მუხლის მე-2 ნაწილის დანაწესს, რომლის თანახმად, სასჯელის დამამძიმებელ გარემოებას წარმოადგენს დანაშაულის ჩადენა ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ, ასევე – იმავე მუხლის მე-3 ნაწილის მოთხოვნას, რომლის მიხედვით, 53'-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დამამძიმებელი გარემოების არსებობისას, დანაშაულის ჩადენის დროს ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნისას, მოსახდელი სასჯელის ვადა, სულ მცირე, 1 წლით უნდა აღემატებოდეს ჩადენილი დანაშაულისათვის ამ კოდექსის შესაბამისი მუხლის ან მუხლის ნაწილით გათვალისწინებული სასჯელის მინიმალურ ვადას. მოცემულ შემთხვევაში, ვინაიდან ბ. ო-სათვის ბრალდა შერაცხული საქართველოს სსკ-ის 187-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის სანქცია ითვალისწინებს ერთიდან სამ წლამდე თავისუფლების აღკვეთას, მისთვის შეფარდებული სასჯელი არ უნდა იყოს 2 წელზე ნაკლები. ამდენად, ბ. ო-ს საქართველოს სსკ-ის 11', 187-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით სასჯელის სახედ და ზომად უნდა განესაზღვროს 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა.

15. რაც შეეხება სახელმწიფო ბრალმდებლის კიდევ ერთ მოთხოვნას პირობითი მსჯავრის გაუქმების შესახებ, აღნიშნულს საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს შემდეგ გარემოებათა გამო: საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად: „ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნისას სასამართლო უფლებამოსილია, განაჩენით დაადგინოს სასჯელის ნაწილის მოხდა, ხოლო დანარჩენი ნაწილის პირობით მსჯავრად ჩათვლა, თუ ბრალდებული (მსჯავრდებული) აღიარებს დანაშაულს (თუ პირს არ წასაწრეს დანაშაულის ჩადენისას ან ჩადენისთანავე), ასახელებს დანაშაულის ჩადენაში თანამონანილებს და თანამშრომლობს გამოძიებას-

თან. საპროცესო შეთანხმების დადგების გარდა, თუ ჩადენილია განსაკუთრებით მძიმე დანაშაული, პირობით მსჯავრად შეიძლება ჩაითვალოს დანიშნული სასჯელის ერთი მეოთხედი, მძიმე დანაშაულის ჩადენის შემთხვევაში – სასჯელის ერთი მესამედი, ხოლო ნაკლებად მძიმე დანაშაულის ჩადენის შემთხვევაში – სასჯელის ნახევარი“.

16. მოცემულ შემთხვევაში, იმ გარემოებების გათვალისწინებით, რომ მსჯავრდებულმა ბ. ო-მ ჩაიდინა ნაკლებად მძიმე კატეგორიის დანაშაულები, თავი სრულად ცნო დამნაშავედ წარდგენილ ბარლდებებში, გულწრფელად აღიარა და მოინანია ჩადენილი დანაშაულები, უდავოდ ცნო ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები, დაზარალებულს მის მიმართ პრეტენზია არ გააჩნია და სასამართლო ფსიქიატრიულ-ფსიქოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნით მას დაუდგინდა შეზღუდული შერაცხადობა, საკასაციო სასამართლოს მიზანშენონილად მიაჩნია მის მიმართ საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილით გათვალისწინებული შეღავათის გამოყენება.

17. მსჯავრდებულ ბ. ო-ს მიმართ როგორც ამჟამად, ისე წარსულში მსჯავრად შერაცხული ქმედებების ძალადობრივი სასიათიდან იკვეთება, რომ იგი ოჯახური დანაშაულის ჩამდენი პირია, რაც სასამართლოს აძლევს საფუძველს, მსჯავრდებულს დაკისროს საქართველოს სსკ-ის 65-ე მუხლით გათვალისწინებული მოვალეობა – პირობითი მსჯავრის დროს გაიაროს ძალადობრივი დამოკიდებულებისა და ქცევის შეცვლაზე ორიენტირებული სავალდებულო სწავლების კურსი.

18. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 21 ივნისის განაჩენში უნდა შევიდეს შემდეგი ცვლილება: ბ. ო. ცნობილ უნდა იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 1 (ერთი) წლით, 4 (ოთხი) თვითა და 16 (თექვსმეტი) დღით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე 8 (რვა) თვითა და 8 (რვა) დღით თავისუფლების აღკვეთა მოსახდელად განესაზღვროს პენიტენციურ დანესებულებაში, ხოლო 8 (რვა) თვითა და 8 (რვა) დღით თავისუფლების აღკვეთა საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალოს პირობით, 1 (ერთი) წლის გამოსაცდელი გადით; ბ. ო. ცნობილ უნდა იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11¹, 187-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც

საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა მოსახდელად განესაზღვროს პენიტენციურ დაწესებულებაში, ხოლო 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალოს პირობით, 2 (ორი) წლის გამოსაცდელი ვადით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, 308-ე მუხლით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. ქუთაისის რაიონული პროკურატურის პროკურორ გურჯან ტაბეშაძის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 21 ივნისის განაჩენში შევიდეს შემდეგი ცვლილება:

3. ბ. ო. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ე“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 1 (ერთი) წლით, 4 (ოთხი) თვითა და 16 (თექვსმეტი) დღით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე 8 (რვა) თვითა და 8 (რვა) დღით თავისუფლების აღკვეთა მოსახდელად განესაზღვროს პენიტენციურ დაწესებულებაში, ხოლო 8 (რვა) თვითა და 8 (რვა) დღით თავისუფლების აღკვეთა საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალოს პირობით, 1 (ერთი) წლის გამოსაცდელი ვადით;

4. ბ. ო. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 11¹, 187-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 2 (ორი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა მოსახდელად განესაზღვროს პენიტენციურ დაწესებულებაში, ხოლო 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალოს პირობით, 2 (ორი) წლის გამოსაცდელი ვადით;

5. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, საქართველოს სსკ-ის 11¹, 187-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით შეფარდებულმა უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქას ნაკლებად მკაცრი და ბ. ო-ს საბოლოო სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 2 (ორი)

წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც იმავე კოდექსის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა მოსახდელად განესაზღვროს პენიტენციურ დაწესებულებაში, ხოლო 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალოს პირობით, 2 (ორი) წლის გამოსაცდელი ვადით;

6. მსჯავრდებულ ბ. ო-ს პენიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელი სასჯელის ათვლა დაეწყოს 2020 წლის 6 თებერვლიდან. მასვე სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალოს დაკავებასა და პატიმრობაში ყოფნის დრო – 2018 წლის 20 ივნისიდან 2019 წლის 28 მარტის ჩათვლით;

7. ცნობად იქნეს მიღებული, რომ მსჯავრდებულ ბ. ო-ს სხვა სისხლის სამართლის საქმეზე აღკვეთის ღონისძიების სახით შეფარდებული აქვს პატიმრობა და მოთავსებულია შესაბამის პენიტენციურ დაწესებულებაში;

8. მსჯავრდებულ ბ. ო-ს საქართველოს სსკ-ის 65-ე მუხლის საფუძველზე დაეკისროს შემდეგი მოგალეობები: გამოსაცდელი ვადის განმავლობაში დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და პრობაციის ბიუროს ნებართვის გარეშე არ შეიცვალოს მუდმივი ბინადრობის ადგილი და გაიაროს ძალადობრივი დამოკიდებულებისა და ქცევის შეცვლაზე ორიენტირებული სავალდებულო სწავლების კურსი. საქართველოს სსკ-ის 65-ე-66-ე მუხლებისა და „დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობაციის შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად, მსჯავრდებულის ყოფაქცევაზე კონტროლისა და დახმარების განხორციელება დაევალოს დანაშაულის პრევენციის, არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულებისა და პრობაციის ბიუროს მსჯავრდებულის საცხოვრებელი აღგილის მიხედვით;

9. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 21 ივნისის განაჩენი ნივთმტკიცებათა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

10. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელის ნაცილის პირობით მსჯავრად ჩათვალა

განაჩენი საქართველოს სახელით

№623აპ-19

14 იანვარი, 2020 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატაშ შემდეგი შემადგენლობით:
პ. ქათამაძე (თავმჯდომარე)
პ. ალავიძე,
გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებული ი. გ-ის საკა-
საციონ საჩივარი ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სა-
მართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 1 მაისის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ამბროლაურის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 25 დეკემ-
ბრის განაჩენით ი. გ-ი, – დაბადებული ... წლის – ოქტომბერს, – ცნო-
ბილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექ-
სის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტე-
ბით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის და სასჯელის
სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით. ი.
გ-ს სასჯელის მოხდის ათველა დაწყუ 2018 წლის 31 ივლისიდან.

2. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ ი. გ-მა ჩაიდინა ქურ-
დობა, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის ფარული დაუფლება მარ-
თლისანინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, რამაც მნიშვნელოვა-
ნი ზიანი გამოიწვია, ჩადენილი არაერთგზის.

აღნიშნული დანაშაული გამოიხატა შემდეგში: ქურდობის მცდე-
ლობისათვის ნასამართლევი ი. გ-ი 2018 წლის 31 ივლისს, დაახლო-
ებით 14:00 საათზე, ც-ს რაიონის სოფელ ჩ-ი, კ. ჩ-ს ავტომანქანი-
დან ფარულად დაეუფლა 6. ყ-ს ხელჩანთას, რომელშიც მოთავსე-
ბული იყო 35 ლარი, 730 ლარად ღირებული მობილური ტელეფონი
და 123 ლარად ღირებული სხვადასხვა დასახელების ნივთი. ი. გ-ის
ქმედებით 6. ყ-ს მიადგა 888 ლარის მნიშვნელოვანი ზიანი.

3. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2019 წლის 1 მაისის განაჩენით ამბროლაურის
რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 25 დეკემბრის განაჩენი დარ-
ჩა უცვლელად.

4. კასატორი – მსჯავრდებული ი. გ-ი საკასაციო საჩივრით ით-

ხოვს სასჯელის შემსუბუქებას, კერძოდ, საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის გამოყენებით დაწიმული სასჯელის 1/3-ის პირობით ჩათვლას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ განიხილა საკასაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ საჩივრის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილდეს, შესაბამისად, გასაჩივრებული განაჩენი უნდა შეიცვალოს სასჯელის ნაწილში შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა იზიარებს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს მოტივაციას მსჯავრდებულ ი. გ-ის საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით მსჯავრდების ნაწილში და მიაჩნია, რომ გარდა ი. გ-ის აღიარებითი ჩვენებისა, ნარმოდგენილია საკამარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, მათ შორის: მოწმეების – თ. გ-ის, მ. ჩ-ს, თ. მ-ს გამოკითხვის ოქმები, დაზარალებულ ნ. ყ-ს გამოკითხვის ოქმი, ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს განაჩენი, ამოლების ოქმი და მასზე დართული ფოტომასალა, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ ი. გ-მა ჩაიდინა ბრალად შერაცხული დანაშაული.

3. სასჯელთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა მიუთითებს შემდეგს: მართალია, ი. გ-ს შეეფარდა საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული სასჯელის მინიმუმი – 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა, მაგრამ იმის გათვალისწინებით, რომ მან აღიარა და მოინანია ჩადენილი დანაშაული, სადავოდ არ გახადა ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები, რითაც ხელი შეუწყო საქმეზე სწრაფი და ეფექტური მართლმასჯულების განხორციელებას, დაზარალებულს ზიანის ანაზღაურების ნაწილში პრეტენზია არ გააჩნია, სასამართლო-ფსიქიატრიული ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად დაავადებულია შიზოტოპური ამლილობით და არის შეზღუდული შერაცხადი, საკასაციო პალატას მიზანშეწონილად მიაჩნია მის მიმართ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილით გათვალისწინებული შეღავათის გამოყენება.

4. ამდენად, ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 1 მაისის განაჩენი ი. გ-ის დამნაშავედ ცნობისა და მის მიერ ჩადენილი ქმედების კვალიფიკაციის ნაწილში არის კანონიერი, ხოლო სასჯელის ნაწილში უნდა შევიდეს ცვლილება, კერძოდ: ი. გ-ს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ა“ და მესამე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით უნდა დაენიშნოს თავისუფლების აღკვეთა

4 წლით, საიდანაც სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის გამოყენებით 2 წლითა და 8 თვით თავისუფლების აღკვეთა უნდა განესაზღვროს პერიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო დარჩენილი ნაწილი – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა და 4 თვით – საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე უნდა ჩაეთვალის პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვადით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ი. გ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;
2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 1 მაისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:
3. ი. გ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ა“ და მესამე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 4 წლით, საიდანაც სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის გამოყენებით 2 წლითა და 8 თვით თავისუფლების აღკვეთა განესაზღვროს პერიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელად, ხოლო დარჩენილი ნაწილი – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა და 4 თვით – საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალოს პირობით იმავე გამოსაცდელი ვადით;
4. ი. გ-ს პერიტენციურ დაწესებულებაში მოსახდელი სასჯელის ვადა აეთვალის 2018 წლის 31 ივლისიდან;
5. საქართველოს სსკ-ის 65-ე-66-ე მუხლებისა და „არასაპატიმრო სასჯელთა აღსრულების წესისა და პრობაციის შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად, სასჯელადსრულების დაწესებულებიდან გათავისუფლების შემდეგ მსჯავრდებულის ყოფაქცევაზე კონტროლი და დახმარება დაევალოს საქართველოს სასჯელადსრულებისა და პრობაციის სამინისტროს სისტემაში შემავალ სისპ პრობაციის ეროვნული სააგენტოს პრობაციის ბიუროს მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით;
6. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 1 მაისის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;
7. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

2. სასჯელის დანიშვნა

სასჯელის დანიშვნის ზოგადი საციფრო მეთოდი

განაჩენი საქართველოს სახელით

№703აპ-19

10 მარტი, 2020 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
ლ. ფაფუაშვილი (თავმჯდომარე),
მ. გაბინაშვილი,
შ. თადუმაძე

ზეპირი მოსმენით განიხილა თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული პროკურატურის პროკურორ ქეთევან გურაშვილის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 12 ივლისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2019 წლის 22 აპრილის განაჩენით:

6. რ., – დაბადებული 1.. წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიერავა: საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით (დაზარალებულ მ. პ-ს ეპიზოდი) – ჯარიმა 15000 ლარი, რაც სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, 2018 წლის 19 ნოემბრიდან 2019 წლის 22 აპრილის ჩათვლით პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით, შეუმსუბუქ-და და განესაზღვრა ჯარიმა – 12000 ლარი, 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით (დაზარალებულ ვ. პ-ს ეპიზოდი) – ჯარიმა 10000 ლარი, რაც სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, 2018 წლის 19 ნოემბრიდან 2019 წლის 22 აპრილის ჩათვლით პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით, შეუმსუბუქდა და განესაზღვრა ჯარიმა – 7000 ლარი, 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით (დაზარალებულ ლ. 6-ს ეპიზოდი) – ჯარიმა 10000 ლარი, რაც სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, 2018 წლის 19 ნოემბრიდან 2019 წლის 22 აპრილის ჩათვლით პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით, შეუმსუბუქდა და განესაზღვრა ჯარიმა – 7000 ლარი, 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით (დაზარალებულ ლ. 6-ს ეპიზოდი) – ჯარიმა 10000 ლარი, რაც სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, 2018 წლის 19 ნოემბრიდან 2019 წლის 22 აპრილის ჩათვლით პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით, შეუმსუბუქდა და განესაზღვრა ჯარიმა – 7000 ლარი, 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით

ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, ნ. რ-ს მიმართ სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით (დაზარალებულ მ. პ-ს ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის დანიშნულმა უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით (დაზარალებულების – ვ. პ-ს, ლ. ნ-ს, ნ. ს-ს, ა. ვ-ს, ნ. კ-ს, თ. ჯ-ს, ზ. ი-ს, ნ. ს-ს, მ. კ-ს და გ. ზ-ს ეპიზოდები) გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის დანიშნული ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, ნ. რ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 12000 ლარი.

ე. კ., – დაბადებული 1... წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა: საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით (დაზარალებულ ნ. ჩ-ს ეპიზოდი) – ჯარიმა 10000 ლარი, რაც სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, 2018 წლის 19 ნოემბრიდან 2019 წლის 22 აპრილის ჩათვლით პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით, შეუმსუბუქედა და განესაზღვრა ჯარიმა – 7000 ლარი, 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით (დაზარალებულ ნ. გ-ს ეპიზოდი) – ჯარიმა 8000 ლარი, რაც სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, 2018 წლის 19 ნოემბრიდან 2019 წლის 22 აპრილის ჩათვლით, პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით, შეუმსუბუქედა და განესაზღვრა ჯარიმა – 5000 ლარი, 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით (დაზარალებულ მ. ზ. დ-ს ეპიზოდი) – ჯარიმა 8000 ლარი, რაც სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, 2018 წლის 19 ნოემბრიდან 2019 წლის 22 აპრილის ჩათვლით პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით, შეუმსუბუქედა და განესაზღვრა ჯარიმა – 5000 ლარი, 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით (დაზარალებულ მ. ზ. დ-ს ეპიზოდი) – ჯარიმა 8000 ლარი, რაც სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, 2018 წლის 19 ნოემბრიდან 2019 წლის 22 აპრილის ჩათვლით პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით, შეუმსუბუქედა და განესაზღვრა ჯარიმა – 5000 ლარი, 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით (დაზარალებულ ლ. ნ-ს ეპიზოდი) – ჯარიმა 8000 ლარი, რაც სსკ-ის 62-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, 2018 წლის 19 ნოემბრიდან 2019 წლის 22 აპრილის ჩათვლით პატიმრობაში ყოფნის ვადის გათვალისწინებით, შეუმსუბუქედა და განესაზღვრა ჯარიმა – 5000 ლარი. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, ე. კ-ს მიმართ სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით (დაზარალებულ ნ. ჩ-ს ეპიზოდი) გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის დანიშნულმა უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქა სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით (დაზარალებულების – ნ. გ-ს, მ. ზ. დ-სა და ლ. ზ-ს ეპიზოდები) გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენისთვის დანიშნული ნაკლებად მკაცრი სასჯელები და საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, ე. კ-ს სასჯელის

სახედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 7000 ლარი.

მსჯავრდებულების – ნ. რ-სა და ე. კ-ს მიმართ შეფარდებული ადვეტის ლონისძიება – პატიმრობა გაუქმდა და ისინი დაუყოვნებლივ გათავისუფლდნენ სასამართლო სხდომის დარბაზიდან.

2. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ ნ. რ-მ და ე. კ-მ ჩაიდინეს თაღლითობა ე.ი. მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით სხვისი ნივთის დაუფლება მოტყუებით, წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, დიდი ოდენობით, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2016 წლის 5 სექტემბერს გ. ძ-მ სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულება გააფორმა ვ. პ-სთან, რომლის მიხედვითაც, 20 000 აშშ დოლარის (45 876 ლარი) სანაცვლოდ, ყოველთვიური საპროცენტო სარგებლით, გ. ძ-მ იპოთეკით დატვირთა მის საკუთრებაში არსებული, თ-ში, ა-ს ქუჩის №....-ში, ა-ს ქუჩის №..., №...., №... მდებარე მშენებარე ბინა №... რეალურად კი შუამავლების: ნ. რ-სა და ს. გ-ს მეშვეობით, ვ. პ. დაარწმუნა, რომ იპოთეკის საგანს წარმოადგენდა თ-ში, ბ-ს ქუჩის №7-ში მდებარე კორპუსის ბინა, სადაც მშენებლითა თითქმის დასრულებული იყო. 2016 წლის 5 სექტემბერს ვ. პ-მ გ. ძ-ს ხელზე გადასცა კუთვნილი 20 000 აშშ დოლარი (45 876 ლარი), რასაც გ. ძ., ნ. რ. და ს. გ. დაეუფლნენ მართლსაწინააღმდეგოდ და დაზარალებულს მიაყენეს დიდი ოდენობით მატერიალური ზიანი.

2016 წლის 17 სექტემბერს გ. ძ-მ სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულება გააფორმა ლ. ნ-სთან, რომლის მიხედვითაც, 17 000 აშშ დოლარის (39 288,7 ლარი) სანაცვლოდ, ყოველთვიური საპროცენტო სარგებლით, გ. ძ-მ იპოთეკით დატვირთა მის საკუთრებაში არსებული, თ-ში, ა-ს ქუჩის №....-ში, ა-ს ქუჩის №..., №...., №... მდებარე მშენებარე მშენებარე ბინა №2.., რეალურად კი შუამავლების, მათ შორის: ნ. რ-ს, ს. გ-სა და ე. კ-ს მეშვეობით, ლ. ნ. დაარწმუნა, რომ იპოთეკის საგანს წარმოადგენდა თ-ში, ბ-ს ქუჩის №...-ში მდებარე კორპუსის ბინა, სადაც მშენებლითა თითქმის დასრულებული იყო. 2016 წლის 17 სექტემბერს ლ. ნ-მ გ. ძ-ს ხელზე გადასცა კუთვნილი 17000 აშშ დოლარი (39 288,7 ლარი), რასაც გ. ძ., ნ. რ., ე. კ. და ს. გ. დაეუფლნენ მართლსაწინააღმდეგოდ და დაზარალებულს მიაყენეს დიდი ოდენობით მატერიალური ზიანი.

2016 წლის 2 ნოემბერს გ. ძ-მ სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულება გააფორმა მ. პ-სთან, რომლის მიხედვითაც, 7500 აშშ დოლარის (18 092,25 ლარი) სანაცვლოდ, ყოველთვიური საპროცენტო სარგებლით, გ. ძ-მ იპოთეკით დატვირთა მის საკუთრებაში არსებული, თ-ში, ა-ს ქუჩის №3-ში, ა-ს ქუჩის №., №..., №..., №..-ში მდებარე მშენებარე ბინა №1..., რეალურად კი შუამავლების: ნ. რ-ს და

ს. გ-ს მეშვეობით, მ. პ. დაარწმუნა, რომ იპოთეკის საგანს წარმო-ადგენდა თ-ში, ბ-ს ქუჩის №7-ში მდებარე კორპუსის ბინა, სადაც მშენებლობა თითქმის დასრულებული იყო. 2016 წლის 2 ნოემბერს მ. პ-მა გ. ძ-ს ხელზე გადასცა კუთვნილი 7500 აშშ დოლარი (18092,25 ლარი), რასაც გ. ძ., ნ. რ. და ს. გ. დაეუფლენ მართლსაწინააღმდე-გოდ და დაზარალებულს მიაყენეს დიდი ოდენობით მატერიალური ზიანი.

2016 წლის 12 ივლისს გ. ძ-მ სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრუ-ლები გააფორმა ნ. ს-სთან, რომლის მიხედვითაც, 20 000 აშშ დო-ლარის (46 786 ლარი) სანაცვლოდ, ყოველთვიური საპროცენტო სარგებლით, გ. ძ-მ იპოთეკით დატვირთა მის საკუთრებაში არსე-ბული, თ-ში, ა-ს ქუჩის №3...-ში, ა-ს ქუჩის №..., №.., №...-ში მდე-ბარე მშენებარე ბინები №.., №.., რეალურად კი შუამავლების, მათ შორის – ნ. რ-ს, ს. გ-ს და ე. გ-ს მეშვეობით, ნ. ს. დაარწმუნა, რომ იპოთეკის საგანს წარმოადგენდა თ-ში, ბ-ს ქუჩის №...-ში მდებარე კორპუსის ბინა, სადაც მშენებლობა თითქმის დასრულებული იყო. 2016 წლის 12 ივლისს ნ. ს-მ გ. ძ-ს ხელზე გადასცა კუთვნილი 20 000 აშშ დოლარი (46 786 ლარი), რასაც გ. ძ., ს. გ., ნ. რ. და ე. გ. დაეუფ-ლენ მართლსაწინააღმდეგოდ და დაზარალებულს მიაყენეს დი-დი ოდენობით მატერიალური ზიანი.

2016 წლის 20 აგვისტოს გ. ძ-მ სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრუ-ლება გააფორმა ა. ვ-თან, რომლის მიხედვითაც, 15 000 აშშ დოლა-რის (34 221 ლარი) სანაცვლოდ, ყოველთვიური საპროცენტო სარ-გებლით, გ. ძ-მ იპოთეკით დატვირთა მის საკუთრებაში არსებული, თ-ში, ა-ს ქუჩის №... ა-ს ქუჩის №.., №.., №.. მდებარე მშენებარე ბინა №6..., რეალურად კი შუამავლების, მათ შორის: ნ. რ-ს და ს. გ-ს მეშვეობით, ა. ვ. დაარწმუნა, რომ იპოთეკის საგანს წარმოადგენ-და თ-ში, ბ-ს ქუჩის №7-ში მდებარე კორპუსის ბინა, სადაც მშენებ-ლობა თითქმის დასრულებული იყო. 2016 წლის 20 აგვისტოს ა. ვ-მ გ. ძ-ს ხელზე გადასცა კუთვნილი 15 000 აშშ დოლარი (34 221 ლა-რი), რასაც გ. ძ., ნ. რ. და ს. გ. დაეუფლენ მართლსაწინააღმდეგოდ და დაზარალებულს მიაყენეს დიდი ოდენობით მატერიალური ზია-ნი.

2016 წლის 14 ივნისს გ. ძ-მა სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრუ-ლება გააფორმა ნ. კ-სთან, რომლის მიხედვითაც, 13 000 აშშ დოლა-რის (27 678, 3 ლარი) სანაცვლოდ, ყოველთვიური საპროცენტო სარ-გებლით, გ. ძ-მ იპოთეკით დატვირთა მის საკუთრებაში არსებული, თ-ში, ა-ს ქუჩის №..-ში, ა-ს ქუჩის №.., №.., №.., №..-ში მდებარე მშენებარე ბინა №.., რეალურად კი შუამავლების: ნ. რ-ს და ს. გ-ს მეშვეობით, ნ. კ. დაარწმუნა, რომ იპოთეკის საგანს წარმოადგენ-და თ-ში, ბ-ს ქუჩის №..-ში მდებარე კორპუსის ბინა, სადაც მშენებ-

ლობა თითქმის დასრულებული იყო. 2016 წლის 14 ივნისს 6. კ-ზ გ. ძ-ს, ხელზე გადასცა კუთვნილი 13 000 აშშ დოლარი (27 678,3 ლარი), რასაც გ. ძ., 6. რ. და ს. გ. დაეუფლნენ მართლსაწინააღმდეგოდ და დაზარალებულს მიაყენეს დიდი ოდენობით მატერიალური ზიანი.

2016 წლის 1 ივლისს გ. ძ-მ სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულება გააფორმა თ. ჯ-სთან, რომლის მიხედვითაც, 14 00 აშშ დოლარის (32 480 ლარი) სანაცვლოდ, ყოველთვიური საპროცენტო სარგებლით, გ. ძ-მა იპოთეკით დატვირთა მის საკუთრებაში არსებული, თ-ში, ა-ს ქუჩის №..-ში, ა-ს ქუჩა №.., №.., №..-ში მდებარე მშენებებარე ბინა №.., რეალურად კი შუამავლების, მათ შორის: 6. რ-ს და ს. გ-ს მეშვეობით, თ. ჯ. დაარწმუნა, რომ იპოთეკის საგანს წარმოადგენდა თ-ში, ბ-ს ქუჩის №7-ში მდებარე კორპუსის ბინა, სადაც მშენებლობა თითქმის დასრულებული იყო. 2016 წლის 1 ივნისს თ. ჯ-ზ გ. ძ-ს ხელზე გადასცა კუთვნილი 14 000 აშშ დოლარი (32 480 ლარი), რასაც გ. ძ., 6. რ. და ს. გ. დაეუფლნენ მართლსაწინააღმდეგოდ და დაზარალებულს მიაყენეს დიდი ოდენობით მატერიალური ზიანი.

2016 წლის 23 სექტემბერს გ. ძ-მ სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულება გააფორმა ზ. ი-სთან, რომლის მიხედვითაც, 15 000 აშშ დოლარის (34 686 ლარი) სანაცვლოდ, ყოველთვიური საპროცენტო სარგებლით, გ. ძ-მ იპოთეკით დატვირთა მის საკუთრებაში არსებული, თ-ში, ა-ს ქუჩის №..-ში, ა-ს ქუჩის №.., №.., №..-ში მდებარე მშენებებარე ბინა №3..., რეალურად კი შუამავლების: 6. რ-ს და ს. გ-ს მეშვეობით, ზ. ი. დაარწმუნა, რომ იპოთეკის საგანს წარმოადგენდა თ-ში, ბ-ს ქუჩის №..-ში მდებარე კორპუსის ბინა, სადაც მშენებლობა თითქმის დასრულებული იყო. 2016 წლის 23 სექტემბერს ზ. ი-მა გ. ძ-ს ხელზე გადასცა კუთვნილი 15 000 აშშ დოლარი (34 686 ლარი), რასაც გ. ძ., 6. რ. და ს. გ. დაეუფლნენ მართლსაწინააღმდეგოდ და დაზარალებულს მიაყენეს დიდი ოდენობით მატერიალური ზიანი.

2016 წლის 3 აგვისტოს გ. ძ-მ სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულება გააფორმა ნ. ს-სთან, რომლის მიხედვითაც, 17 400 აშშ დოლარის (40862,16 ლარი) სანაცვლოდ, ყოველთვიური საპროცენტო სარგებლით, გ. ძ-მ იპოთეკით დატვირთა მის საკუთრებაში არსებული, თ-ში, ა-ს ქუჩის №..-ში, ა-ს ქუჩის №.., №.., №..-ში მდებარე მშენებებარე ბინა №.., რეალურად კი შუამავლების: 6. რ-ს და ს. გ-ს მეშვეობით, ნ. ს. დაარწმუნა, რომ იპოთეკის საგანს წარმოადგენდა თ-ში, ბ-ს ქუჩის №..-ში მდებარე კორპუსის ბინა, სადაც მშენებლობა თითქმის დასრულებული იყო. 2016 წლის 3 აგვისტოს ნ. ს-ზ გ. ძ-ს ხელზე გადასცა კუთვნილი 17 400 აშშ დოლარი (40 862,16 ლარი), რასაც გ. ძ., 6. რ. და ს. გ. დაეუფლნენ მართლსაწინააღმდეგოდ

და დაზარალებულს მიაყენეს დიდი ოდენობით მატერიალური ზიანი.

2016 წლის 6 სექტემბერს გ. ძ-მ სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულება გააფორმა მ. კ-სთან, რომლის მიხედვითაც, 15 000 აშშ დოლარის (34 450,50 ლარი) სანაცვლოდ, ყოველთვიური საპროცენტო სარგებლით, გ. ძ-მ იპოთეკით დატვირთა მის საკუთრებაში არსებული, თ-ში, ა-ს ქუჩის №..-ში, ა-ს ქუჩის №.., №.., №..-ში მდებარე მშენებარე ბინა №.. რეალურად კი შუამავლების: 6. რ-სა და ს. გ-ს მეშვეობით, მ. კ. დაარწმუნა, რომ იპოთეკის საგანს წარმოადგენდა თ-ში, ბ-ს ქუჩის №..-ში მდებარე კორპუსის ბინა, სადაც მშენებლობა თითქმის დასრულებული იყო. 2016 წლის 6 სექტემბერს მ. კ-მ გ. ძ-ს ხელზე გადასცა კუთვნილი 15 000 აშშ დოლარი (34 450,50 ლარი), რასაც გ. ძ., 6. რ. და ს. გ. დაეუფლნენ მართლსაწინააღმდეგოდ და დაზარალებულს მიაყენეს დიდი ოდენობით მატერიალური ზიანი.

2016 წლის 25 აგვისტოს გ. ძ-მ სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულება გააფორმა გ. ზ-სთან, რომლის მიხედვითაც, 15 000 აშშ დოლარის (34 464 ლარი) სანაცვლოდ, ყოველთვიური საპროცენტო სარგებლით, გ. ძ-მ იპოთეკით დატვირთა მის საკუთრებაში არსებული, თ-ში, ა-ს ქუჩის №..-ში, ა-ს №.., №.., №..-ში მდებარე მშენებარე ბინა №.., რეალურად კი შუამავლების: 6. რ-ს, ს. გ-სა და ე. გ-ს მეშვეობით, გ. ზ. დაარწმუნა, რომ იპოთეკის საგანს წარმოადგენდა თ-ში, ბ-ს ქუჩის №..-ში მდებარე კორპუსის ბინა, სადაც მშენებლობა თითქმის დასრულებული იყო. 2016 წლის 25 აგვისტოს გ. ზ-მ გ. ძ-ს ხელზე გადასცა კუთვნილი 15 000 აშშ დოლარი (34 464 ლარი), რასაც გ. ძ., 6. რ., ს. გ. და ე. გ. დაეუფლნენ მართლსაწინააღმდეგოდ და დაზარალებულს მიაყენეს დიდი ოდენობით მატერიალური ზიანი.

2016 წლის 27 დეკემბერს 6. გ-მ, ე. კ-ს მითითებით, 20 000 აშშ დოლარის (56 604 ლარი) სანაცვლოდ სესხის და იპოთეკის ხელშეკრულება გააფორმა მ. თ-სთან, რომლის მიხედვითაც, ყოველთვიური საპროცენტო სარგებლით, იპოთეკით დაიტვირთა მ. ღ-ს საკუთრებაში არსებული, თ-ში, ა-ს ქუჩის №..-ში, ა-ს ქუჩის №.., №.., №..-ში მდებარე მშენებარე ბინა №.. ე. კ-მ დაარწმუნა 6. გ, რომ იპოთეკის საგანი მდებარეობდა თ-ში, ბ-ს ქუჩის №..-ში მდებარე კორპუსში, სადაც მშენებლობა თითქმის დასრულებული იყო. 6. გ-მ მ. თ-ს ხელზე გადასცა 20 000 აშშ დოლარი (54 604 ლარი), რის შედეგადაც დაზარალებულს მიადგა დიდი ოდენობით მატერიალური ზიანი. ამის შემდეგ, 2016 წლის 31 დეკემბერს, გ. ძ-მ სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულება გააფორმა 6. გ-სთან, რომლის მიხედვითაც, 10 000 აშშ დოლარის (26 468 ლარი) სანაცვლოდ, ყოველთვიუ-

რი საპროცენტო სარგებლით, გ. ძ-მ იპოთეკით დატვირთა მის სა-კუთრებაში არსებული, თ-ში, ა-ს ქუჩის №..-ში, ა-ს ქუჩის №.., №.., №..-ში მდებარე მშენებარე ბინა №.., რეალურად კი შუამავლის – ე. კ-ს მეშვეობით ნ. გ. დაარნმუნა, რომ იპოთეკის საგანს ნარმო-ადგენდა თ-ში, ბ-ს ქუჩის №..-ში მდებარე კორპუსის ბინა, სადაც მშენებლობა თითქმის დამთავრებული იყო. 2016 წლის 31 დეკემ-ბერს ნ. გ-მ გ. ძ-ს ხელზე გადასცა კუთვნილი 10 000 აშშ დოლარი (26 468 ლარი), რის შედეგადაც დაზარალებულს მიადგა დიდი ოდე-ნობით მატერიალური ზიანი.

2016 წლის 24 ოქტომბერსა და 31 დეკემბერს გ. ძ-მ სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულებები გააფორმა მ. ზ. დ-სთან, რომლის მიხედვითაც, 38 000 აშშ დოლარის (95 042,4 ლარი) სანაცვლოდ, ყო-ველთვიური საპროცენტო სარგებლით, გ. ძ-მ იპოთეკით დატვირ-თა მის საკუთრებაში არსებული, თ-ში, ა-ს ქუჩის №..-ში, ა-ს ქუჩის №.., №.., №..-ში მდებარე მშენებარე ბინები №... და №..., რეა-ლურად კი შუამავლების: ს. გ-ს და ე. კ-ს მეშვეობით, მ. დ. დაარ-ნმუნა, რომ იპოთეკის საგანს ნარმოადგენდა თ-ში, ბ-ს ქუჩის №..-ში მდებარე კორპუსის ბინა, სადაც მშენებლობა თითქმის დასრუ-ლებული იყო. მ. დ-მ გ. ძ-ს ხელზე გადასცა კუთვნილი 38 000 აშშ დოლარი (95 042,4 ლარი), რასაც გ. ძ., ს. გ. და ე. კ. დაეუფლენენ მართლსაწინააღმდეგოდ და დაზარალებულს მიაყენეს დიდი ოდე-ნობით მატერიალური ზიანი.

გარდა ამისა, ე. კ-ს მითითებით, მ. ზ. დ-მ 2016 წლის 27 ოქტომ-ბერს 10 000 აშშ დოლარის (24 080 ლარი) სანაცვლოდ სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულება გააფორმა მ. ღ-სთან, რომლის მიხედვი-თაც, იპოთეკით დაიტვირთა მ. ღ-ს საკუთრებაში არსებული, თ-ში, ა-ს ქუჩის №..-ში, ა-ს ქუჩის №.., №.., №..-ში მდებარე მშენება-რე ბინა №4-. ე. კ-მ დაარნმუნა მ. ზ. დ-, რომ იპოთეკის საგანს ნარ-მოადგენდა თ-ში, ბ-ს ქუჩის №7-ში მდებარე კორპუსის ბინა, სა-დაც მშენებლობა თითქმის დასრულებული იყო. მ. ზ. დ-მ ე. კ-ს ხელ-ზე გადასცა 10 000 აშშ დოლარი (24 080 ლარი), რასაც ეს უკანას-კრელი დაეუფლა მართლსაწინააღმდეგოდ და დაზარალებულს მი-აყენა დიდი ოდენობით ქონებრივი ზიანი.

2016 წლის 17 სექტემბერს გ. ძ-მ სესხისა და იპოთეკის ხელშეკ-რულება გააფორმა ლ. ნ-სთან, რომლის მიხედვითაც, 17 000 აშშ დოლარის (39 288,7 ლარი) სანაცვლოდ, ყოველთვიური საპროცენ-ტო სარგებლით, გ. ძ-მ იპოთეკით დატვირთა მის საკუთრებაში არ-სებული, თ-ში, ა-ს ქუჩის №..-ში, ა-ს ქუჩის №.., №.., №..-ში მდე-ბარე მშენებარე ბინა №.., რეალურად კი შუამავლების, მათ შორის: ნ. რ-ს, ს. გ-ს და ე. კ-ს მეშვეობით, ლ. ნ. დაარნმუნა, რომ იპოთეკის საგანს ნარმოადგენდა თ-ში, ბ-ს ქუჩის №7..ში მდებარე კორპუსის

ბინა, სადაც მშენებლობა თითქმის დასრულებული იყო. 2016 წლის 17 სექტემბერს ლ. ნ-მ გ. ძ-ს ხელზე გადასცა კუთვნილი 17000 აშშ დოლარი (39 288,7 ლარი), რასაც გ. ძ., ნ. რ., ე. კ. და ს. გ. დაეუფლენენ მართლსაწინააღმდეგოდ და დაზარალებულს მიაყენეს დიდი ოდენობით მატერიალური ზიანი.

2017 წლის 21 თებერვალს ე. კ-ს მხრიდან ნ. ჩ-ს წინაშე არსებული 17 000 აშშ დოლარის ოდენობის დავალიანების საწაცვლოდ, გ. ძ-მ ნ. ჩ-ს საკუთრებაში გადასცა თ-ში, ა-ს ქუჩის №..-ში, ა-ს ქუჩის №.., №.., №..-ში მდებარე მშენებარე ბინა №... ს. გ-მ, ე. კ-მ და გ. ძ-მ დაარწმუნეს ნ. ჩ., რომ წასყიდობის საგანს წარმოადგენდა თ-ში, ბ-ს ქუჩის №..-ში მდებარე კორპუსის ბინა, სადაც მშენებლობა თითქმის დასრულებული იყო. ნ. ჩ. ენდო მათ სიტყვიერ განმარტებას და ნასყიდობის ხელშეკრულებას მოაწერა ხელი ისე, რომ უძრავი ქონების მისამართი არ შეამონმა. უშუალოდ დანაშაულის შედეგად დაზარალებულს მიადგა დიდი ოდენობით მატერიალური ზიანი.

3. აღნიშნული განაჩენი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 12 ივლისის განაჩენით დარჩა უცვლელად.

4. თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული პროკურატურის პროკურორი ქეთევან გურაშვილი საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 12 ივლისის განაჩენის გაუქმებასა და მსჯავრდებულების – ნ. რ-ს და ე. კ-სათვის დანიშნული სასჯელების გამკაცრებას. კასატორის განმარტებით, მართალია, მსჯავრდებულებმა აღიარეს ჩადენილი დანაშაული, თუმცა მათ მხოლოდ დაზარალებულთა ნაწილს ნაწილობრივ აუზნაზღაურეს ზიანი. თუ გავითვალისწინებთ იმას, რომ ნ. რ-ს მიერ ჩადენილი დანაშაულის შედეგად დაზარალებულებისადმი მიყენებული ზიანის ოდენობა 168900 აშშ დოლარს შეადგენს, ხოლო ე. კ-ს – 11200 აშშ დოლარს, სასჯელის სახით გამოყენებული ჯარიმა – 12000 და 7000 ლარის ოდენობით აშკარად არ შეესაბამება ჩადენილი ქმედების ხასიათს, უგულებელყოფილია საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლის 1-ლი და მე-2 ნაწილების მოთხოვნები.

საკასაციო პალატის სხდომაზე პროკურორმა ქეთევან გურაშვილმა ვრცლად მიმოიხილა საქმის მასალები, მხარი დაუჭირა საკასაციო საჩივრის მოთხოვნას და იშუამდგომლა მისი დაკმაყოფილება.

საკასაციო პალატის სხდომაზე მსჯავრდებულების – ნ. რ-ს და ე. კ-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატებმა – ბ. გ-მ, გ. ტ-მ და გ. ნ-მ იშუამდგომლებს გასაჩივრებული განაჩენის უცვლელად დატო-

ვება, რასაც დაეთანხმნენ თავად მსჯავრდებულები; ამასთან, მსჯავრდებულ ნ. რ-ს ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ბ. გ-მ წარმოადგინა ნოტარიულად დამოწმებული ხელნერილები, რომელ-თა თანახმად, დაზარალებულებს სრულად აქვთ ანაზღაურებული ნ. რ-ს დანაშაულებრივი ქმედების შედეგად მიყენებული ზიანი.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა წარმოდგენილი საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა, მოისმინა მხარე-თა არგუმენტები და მიაჩნია, რომ საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქმეში წარმოდგენილია საქმარისი და უტყუარი მტკიცებუ-ლებები, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ მსჯავრდებულებმა – ნ. რ-მ და ე. კ-მ ნამდვილად ჩაიდინეს გასა-ჩივრებული განაჩენით მათთვის ბრალად შერაცხული ქმედებები, რასაც არც მხარები ხდიან სადაცოდ.

3. საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს კასატორის მოთ-ხოვნას მსჯავრდებულების – ნ. რ-სა და ე. კ-სთვის უფრო მკაცრი სასჯელების დანიშვნის თაობაზე. სააპელაციო სასამართლომ მსჯავრდებულებს – ნ. რ-სა და ე. კ-ს, მათი პასუხისმგებლობის შემაშუბუქებელი გარემოებების გათვალისწინებით, განუსაზ-ლვრა ისეთი სასჯელები, რომლებიც საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნანილის „ა“ და მე-3 ნანილის „ბ“ ქვეპუნქტებით გათ-ვალისწინებული სანქციის ფარგლებშია.

4. მსჯავრდებულმა ე. კ-მ სრულად აანაზღაურა მიყენებული ზიანი, ხოლო სააპელაციო სასამართლოში საქმის განხილვისას მსჯავრდებულ ნ. რ-ს ნანილობრივ ჰქონდა ანაზღაურებული ზია-ნი. კერძოდ, ზიანი არ იყო აანაზღაურებული შემდეგი დაზარალე-ბულებისთვის: ნ. კ-ს, მ. კ-ს, ვ. პ-ს, გ. ზ-ს, ა. ვ-სა და თ. ჯ-სთვის. საკასაციო წესით საქმის განხილვისას დაცვის მხარემ წარმოადგი-ნა აღნიშნული დაზარალებულების ნოტარიულად დამოწმებული ხელნერილები მსჯავრდებულ ნ. რ-ს მიერ შათთვის მიყენებული ზიანის აანაზღაურების თაობაზე. თითოეული დაზარალებული ხელ-ნერილში აღნიშნავს, რომ მათ სრულად აუნაზღაურდათ მიყენე-ბული ზიანი, არ გააჩნიათ პრეტენზია ნ. რ-ს მიმართ და თანახმა არიან, მის მიმართ გამოყენებულ იქნეს კანონით გათვალისწინე-ბული ყველანაირი შეღავაოთ, მათ შორის – სასჯელის სახით შეე-ფარდოს არასაპატიმრო სასჯელი.

5. საკასაციო სასამართლო არ ეთანხმება ბრალდების მხარის პოზიციას მსჯავრდებულების მიერ მიყენებული ზიანის დანიშნულ სასჯელებთან არათანაზომიერების და გამოყენებული სასჯელე-

ბით სამართლიანობის აღდგენის შეუძლებლობის საკითხში.

6. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სასჯელი სამართლი-ანობის აღდგენის, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილებისა და დამ-ნაშავის რესოციალიზაციის მიზნებს ემსახურება. სასჯელის მი-ზანს არ წარმოადგენს ადამიანის ფიზიური ტანჯვა. თავისუფლე-ბის აღკვეთა, როგორც ადამიანის თავისუფლების შეზღუდვის უმ-კაცრესი ფორმა, გამოყენებულ უნდა იქნეს მხოლოდ უკიდურეს შემთხვევაში, როდესაც ეს აუცილებელია ქმედების სიმძიმის, მო-სალოდნელი საფრთხეების, დანაშაულის ჩადენის კონკრეტული გა-რემოქებების, დამნაშავის პიროვნებისა და სხვა ფაქტორების გათ-ვალისწინებით.

7. „დანაშაულისთვის გათვალისწინებული სასჯელი, ერთი მხრივ, უნდა იყოს ქმედებით გამოწვევად საფრთხეებთან გრძივ-რულ პროპორციაში, ხოლო, მეორე მხრივ, უნდა იყოს შესაძლებ-ლობა, ყოველ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის დაკისრება მოხდეს დანაშაულის ინდივიდუალური გარემოებების გათვალის-წინებით“ (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქარ-თველოს მოქალაქე ბექა წიქარიშვილი საქართველოს პარლამენ-ტის წინააღმდეგ“, II-38).

8. „მხოლოდ ზოგადი პრევენცია ვერ იქნება საკმარისი და თვით-კმარი პირის მიმართ ნებისმიერი სასჯელის გამოყენებისთვის, რადგან ასეთი მიღებომით ადამიანი გადაიქცევა სახელმწიფოს ხელ-ში საზოგადოების „დაშინების იარაღად“, იძულების ღონისძიების გამოყენების მუქარის შიძველ ობიექტად, რაც გამორიცხულია და დაუშვებელი სამართლებრივ სახელმწიფოში“ (საქართველოს სა-კონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 24 ოქტომბრის №1/4/592 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართველოს მოქალაქე ბექა წიქარიშ-ვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, II-52).

9. სასჯელის დანიშნვა უნდა განხორციელდეს ინდივიდუალუ-რი მიდგომის, კონკრეტული ქმედებისა და ამ ქმედებიდან გამომ-დინარე იდენტიფიცირებადი საფრთხეების შეფასების საფუძველ-ზე. სასჯელის სახისა და ზომის განსაზღვრისას მნიშვნელოვანია, რესოციალიზაციის უზრუნველყოფა, კონკრეტული პირის ინდივი-დუალური პასუხისმგებლობის ფარგლების მკაფიოდ განსაზღვრა და მსჯავრდებულის ქცევა. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ გა-ნაჩენის დადგენის თარიღისთვის გამოძიების ორგანოებში არ არის შესული შეტყობინება მსჯავრდებულთა მხრიდან დანაშაულებრი-ვი საქმიანობის გაგრძელების შესახებ, მსჯავრდებულებმა აღია-რეს ჩადენილი დანაშაული და ინანიებენ, ჰყავთ არასრულწლოვა-ნი შვილები.

10. სამართლიანობის აღდგენა უკავშირდება დაზარალებულებისთვის მიყენებული ზიანის ანაზღაურებასაც. მოცემულ შემთხვევაში მსჯავრდებულებმა – ნ. რ-მ და ე. კ-მ დაზარალებულებს სრულად აუზაზღაურეს მიყენებული ზიანი დაზარალებულებს არ გააჩნიათ პრეტენზია მსჯავრდებულების მიმართ.

11. სასჯელის მიზნის რეალიზაციას სასჯელის სიმკაცრე კი არა, მისი გარდუვალობა განაპირობებს. მთავარია, არა დამნაშავის მკაცრად დასჯა, არამედ ის, რომ დანაშაულის შემთხვევა არ დარჩეს სათანადო რეაგირების გარეშე და ეს რეაგირება იყოს დამნაშავის პიროვნების, მის მიერ ჩადენილი ქმედების, მის მიმართ არსებული შემამსუბუქებელი და დამამდიმებელი გარემოებების მაქსიმალური სიზუსტით შეფასების ადეკვატური.

12. საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის შესაბამისად, სასჯელის უფრო მკაცრი სახე შეიძლება დაინიშნოს მხოლოდ მაშინ, როდესაც ნაკლებად მკაცრი სახის სასჯელი ვერ უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნის განხორციელებას. ვინაიდან თავისუფლების აღევთა წარმოადგენს ადამიანის თავისუფლების შეზღუდვის უმკაცრეს ფორმას, ამა თუ იმ ქმედებისათვის სასჯელის სახით პატიმრობის გამოყენება უნდა მოხდეს მხოლოდ იმ შემთხვევაში, როდესაც ეს აუცილებელია ქმედების სიმძიმის, მოსალოდნელი საფრთხეების, დანაშაულის ჩადენის კონკრეტული გარემოებების, დამნაშავის პიროვნებისა და სხვა ფაქტორების გათვალისწინებით, როდესაც თუ არა საზოგადოებისაგან პირის იზოლირება, შეუძლებელი იქნება მისგან პოტენციურად მომდინარე სხვა საფრთხეების განეიტრალება და სასჯელის მიზნების მიღწევა და თუ კონკრეტულ შემთხვევაში სასჯელის მიზნის მისაღწევად ობიექტურად საკმარისი არ არის პასუხისმგებლობის სხვა, არასაპატიმრო ალტერნატივები.

13. ჯარიმის ოდენობის განსაზღვრისას სასამართლო ითვალისწინებს როგორც მიყენებული ზიანის ოდენობას, ასევე მსჯავრდებულების ოჯახურ და ქონებრივ მდგომარეობას, კერძოდ: მსჯავრდებულ ნ. რ-ს ჰყავს სამი შვილი, რომელთაგან ერთი, საქმეში არსებული ჯანმრთელობის მდგომარეობის შესახებ ცნობის თანახმად, საჭიროებს სპეციალურ მოვლა-პატრონობას; მსჯავრდებული ე. კ. არის ქვრივი, ჰყავს ორი შვილი, რომელთაგან ერთი არასრულწლოვანია.

14. საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ჩადენილი ქმედების სიმძიმის, დაზარალებულთა პოზიციის, მსჯავრდებულების ქცევის, ეკონომიკური პირობების, მათ კმაყოფაზე მყოფი, მათ შორის არასრულწლოვანი შვილების საუკეთესო ინტერესების გათვალისწინებით, სააპელაციო სასამართლოს მიერ მსჯავრდებულებისთვის

განსაზღვრული ჯარიმის ოდენობა სამართლიანია და არ არსებობს მისი გაზრდის ან შეცვლის სამართლებრივი საფუძველი.

15. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 12 ივლისის განაჩენი მსჯავრდებულების – 6. რ-სა და ე. კ-ს მიმართ კანონიერია და უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. თბილისის ვაკე-საბურთალოს რაიონული პროკურატურის პროკურორ ქეთევან გურაშვილის საკასაციო საჩივარი არ დაკაყოფილდეს.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 12 ივლისის განაჩენი დარჩეს უცვლელად.

3. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

სასჯელის შემსუბურება

განახენი საქართველოს სახელით

№642აპ.-19

16 იანვარი, 2020 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- პ. ქათამაძე (თავმჯდომარე),
- გ. შავლიაშვილი,
- ბ. ალავიძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ბ. კ-ის ინ-
ტერესების დამცველის, ადვოკატ მ. ქ-ს საქასაციო საჩივარი თბი-
ლისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა
პალატის 2019 წლის 10 ივნისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა საგამომიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი გან-
ხილვის კოლეგიის 2018 წლის 22 მარტის განაჩენით ბ. კ-ე, – დაბა-
დებული ... წლის- დეკემბერს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ სა-
ქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწი-
ლის „ბ“, „გ“ ქეეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩა-
დენისთვის და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 7 წლით
თავისუფლების აღკვეთა.

საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად,
გაუქმდა ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2012 წლის 11 ივნი-
სის განაჩენით დადგენილი პირობითი მსჯავრი. საქართველოს სსკ-
ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე ბოლო განაჩენით შე-
ფარდებულმა სასჯელმა შთანთქა წინა განაჩენით დანიშნული სას-
ჯელის მოუხდელი ნაწილი – 3 წლითა და 9 თვით თავისუფლების
აღკვეთა და საბოლოოდ ბ. კ-ეს განაჩენთა ერთობლიობით სასჯე-
ლად განესაზღვრა 7 წლით თავისუფლების აღკვეთა. მას სასჯე-
ლის მოხდის ათველა დაეწყო დაკავებიდან – 2017 წლის 28 ივნისი-
დან.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია,
რომ ბ. კ-ემ ჩაიდინა თაღლითობა, ე.ი მართლაწინააღმდეგო მისა-
კუთრების მიზნით სხვისი ნივთის დაუფლება მოტყუებით, ჩადე-
ნილი წინასწარი შეთანხმებით ჯგუფის მიერ, დიდი ოდენობით, არა-
ერთგზის.

აღნიშნული დანაშაული გამოიხატა შემდეგში: 2012 წლის 11 ივნისის განაჩენით ბ. კ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკის 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და „დ“ ქვეპუნქტებით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა, საიდანაც 1 წელი განესაზღვრა სასჯელაღსრულების დაწესებულებში მოსახდელად, ხოლო დარჩენილი 5 წელი ჩაეთვალა პირობით, 6 წლის გამოსაცდელი ვადით. 2013 წლის 13 თებერვლის განჩინებით ზემოაღნიშნული სასჯელი ბ. კ-ეს შეუმცირდა $\frac{1}{4}$ -ით და მოსახდელად დარჩა 3 წლითა და 9 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც ჩაეთვალა პირობით, 4 წლისა და 6 თვის გამოსაცდელი ვადით.

მიუხედავად ამისა, ბ. კ-ემ კვლავ ჩაიდინა საკუთრების წინააღმდეგ მიმართული დანაშაული, კერძოდ: ბ. კ-ემ თავისი ნაცნობის – ზ. მ-ნ შეიტყო, რომ მის სიდედრს – ს. ო-ე-ფ-ს სურდა თავისი კუთვნილი „კია ოპტიმას“ მარკის (სახ. ნომერი) ავტომანქანის გაყიდვა 8500 აშშ დოლარად. ბ. კ-ემ განიზრახა მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, მოტყუებით, დაუფლებოდა ზემოაღნიშნულ ავტომანქანას. განზრახვის სისრულეში მოსაყვანად მან ზ. მ-ს ბეს სახით გადაუხადა 500 აშშ დოლარი და დაპირდა, რომ დარჩენილ 8 000 აშშ დოლარს გადაუხდიდა 2017 წლის მარტში.

2017 წლის 24 იანვარს ს. ო-ე-ფ-ის ავტომანქანა, ბ. კ-ის მითითებით, დარეგისტრირდა ვ. ქ-ს სახელზე, სახელმწიფო სანომრენიშნით – R.....-. იმავე დღეს, ბ. კ-ის მითითებით, სს „ს-ი“ აღებული სესხის – 11 700 ლარის სესხის უზრუნველსაყოფად ავტომანქანა დაიტვირთა გირავნობით. 2017 წლის მარტის შუა რიცხვებში ბ. კ-ე დაუკავშირდა ბ. ვ-ა და ბ. კ-ს და მათი მეშვეობით მ. ჩ-ნ 1 000 ლარად შეიძინა ექსპლუატაციისათვის უვარგისი „კია ოპტიმას“ მარკის (სახ. ნომერი 0....) ავტომანქანის ძარა. ასევე, ბ. კ-ის დავალებით, ბ. ვ-მ და ბ. კ-ზ, მისგან 500-500 აშშ დოლარის მიღების სანაცვლოდ, ექსპლუატაციისათვის უვარგისი ზემოხსენებული ავტომანქანის ძარიდან, რ. ა-ს დახმარებით, ამოჭრეს საიდენტიფიკაციო ვინკოდები და ჩაამონტაჟეს ბ. კ-ის მიერ მათთვის გადაცემულ ავტომანქანა „კია ოპტიმაში“, სახ. №....., რითაც შეცვალეს და გააყალბეს აღნიშნული მანქანის საიდენტიფიკაციო მონაცემები. გაყალბებული მონაცემების მქონე ავტომანქანა ბ. კ-ემ 4 500 აშშ დოლარად მიჰყიდა თავის ნაცნობ კ. ს-ს და მიღებული თანხაც მართლსაწინააღმდეგოდ მიისაკუთრა.

3. აღნიშნული განაჩენი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 10 ივნისის განაჩენით დარჩა უცვლელად.

4. კასატორი – ბ. კ-ის ინტერესების დამცველი, ადვოკატი მ. ქ. საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს

სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 10 ივნისის განა-ჩენის გაუქმებასა და მის ნაცვლად გამამართლებული განაჩენის დადგენას, ხოლო აღტერნატივის სახით – ბ. კ-ის მიმართ გამოტანილი განაჩენის აღსრულების გადავადებას მსჯავრდებულის მძი-მე ავადმყოფობის გამო.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ განიხილა საკასაციო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ საჩივრის მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებული განაჩენი უნდა შეიცვალოს სასჯელის ნაწილში შემ-დეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა იზიარებს თბილისის სააპელაციო სასა-მართლოს მოტივაციას მსჯავრდებულ ბ. კ-ის საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნ-ქტებით მსჯავრდების ნაწილში და მიაჩნია, რომ ბ. კ-ის მიერ აღ-ნიშნული დანაშაულის ჩადენა დადასტურებულია კანონიერი, უტ-ყუარი და საკასაციის მტკიცებულებების ერთობლიობით, კერძოდ, მოწმების – ს. ო-ე-ფ-ის, ზ. მ-ს, ბ. კ-ს, ბ. ვ, ბ. ქ-ს, ბ. ჩ-ს, ს. კ-ს, კ. ს-ს ჩვენებებით, სისპ საქართველოს შსს მომსახურების სააგენტოს მომართვებით, ფარული ვიდეო-აუდიო და ფოტოგადაღების მასა-ლებით, შპს „კ-ს“ 2017 წლის 12 ივნისის წერილითა და ტრასოლოგი-ურ-ფიზიკო-ტექნიკური ექსპერტის №.../ტრ დასკვნით.

3. ამ მტკიცებულებებით დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებე-ბით გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება მსჯავრდებულ ბ. კ-ის ქმედებაში თაღლითობის შემადგენლობის როგორც ობიექტური, ისე სუბიექტური ნიშნების არსებობა. ამასთან, განსახილველ შემ-თხევები არ აქვთ არსებოთი მნიშვნელობა იმ გარემოებას, რომ ბ. კ-ის დაკავების პერიოდში ავტომანქანის საფასურის გადახდის ვა-და არ იყო ამონტული, ვინაიდან მტკიცებულებებით გამოკვეთი-ლია ის გარემოები, რომ ავტომანქანის შეძენის დღიდან ჯვალუში მონაწილე პირებმა განახორციელეს აქტიური მოქმედებები გან-ზრახვის – თაღლითურად დაუფლებოდნენ სხვის ქონებას – სის-რულეში მოსაყვანად.

4. გარდა ზემოაღნიშნულისა, საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ ბ. კ-ე იმ დანაშაულისათვის იქნა მსჯავრდებული, რომლის გამოც, სხვა პირების – ბ. კ-ს და ბ. ვ. – წინააღმდეგ, ასევე, გამოტანილია გამამტყუნებელი განაჩენი, ხო-ლო ბ. კ-ის მიმართ საქმე გამოყოფილი იყო ცალკე ნარმოებისთვის.

5. მეორე არგუმენტი, რაზეც აპელირებს დაცვის მხარე, შეეხე-ბა მოწმეთა ჩვენებებს. დაცვის მხარის პოზიციით, მოწმეთა ჩვე-

ნებები, რომლებიც საფუძვლად დაედო თბილისის სააპელაციო სა-სამართლოს განაჩენს, არ არის სანდო.

6. აღნიშნულთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ პ. კ-ის საქმეზე ბრალდების მხარეს მტკიცებულებების სახით წარმოდგენილი აქვს მოწმეების – ს. ო-ე-ფ-ის, ზ. მ-ს, ბ. კ-ს, პ. ვ-ს, ქ-ს, მ. ჩ-ს, ს. კ-ს, კ. ს-ს ჩვენებები, რომლებიც კანონის მოთხოვნა-თა დაცვით არის გამოკვლეული სასამართლოში აღნიშნული საქ-მის განხილვისას.

7. არ არსებობს ბრალდების მხარის მოწმეთა ჩვენებებში ეჭვის შეტანის საფუძველი, ვინაიდან საქმეში არსებული მოწმეთა ჩვე-ნებები, მათი შინაარსიდან გამომდინარე, აღნერენ საქმისთვის არ-სებითი მნიშვნელობის ფაქტობრივ გარემოებებს. აღნიშნული მტკიცებულებები, რომლებიც ერთმანეთს ავსებენ, სრულიად ნათ-ლად წარმოაჩენენ ხსენებულ დანაშაულში მონაწილე პირების ვი-ნაობასა და ამ დანაშაულის მიმდინარეობას მისი დასაწყისიდან და-სასრულამდე, კერძოდ, მოწმეებმა დეტალურად და მკაფიოდ აღ-ნერეს განვითარებული მოვლენები და ბ. კ-ის როლი დანაშაულის ჩადენაში. მეტიც, საქმის მასალებში არსად არ ვლინდება ის გარე-მოება, რომ მოწმეებმა თავიანთი ინტერესებიდან გამომდინარე მისცეს მსჯავრდებულის წინააღმდეგ ჩვენება, ხოლო დაცვის მხა-რე ვერ უთითებს მოწმეთა ჩვენებებს შორის არსებულ წინააღმდე-გობებზე და მხოლოდ ზოგადი ფრაზებით შემოიფარგლება.

8. საკასაციო პალატის აზრით, განსახილველ შემთხვევაში და-ცულია სისხლის სამართლის საპროცესო კანონმდებლობითა და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტული სამართლით დადგენილი მიდგომები მტკიცების წესთან, მტკიცე-ბულებების შეფასებასა და განაჩენის დასაბუთების სტანდარტებ-თან დაკავშირებით. საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ დაც-ვის მხარის პრეცენტიებსა და არგუმენტზე სააპელაციო სასა-მართლომ იმსჯელა და დასაბუთებული დასკვნები გამოიტანა, რა-საც საკასაციო პალატაც იზიარებს, ხოლო რამე სხვა გარემოე-ბებზე, რაც საკასაციო პალატის შეფასების საგანი გახდებოდა, დაცვის მხარე საჩივარში არ უთითებს.

9. რაც შეეხება დაცვის მხარის ალტერნატიულ მოთხოვნას პ. კ-ის მიმართ დანიშნული სასჯელის გადავადებასთან დაკავშირებით, საკასაციო პალატა აღნიშნავს შემდეგს: საქართველოს სისხლის სა-მართლის საპროცესო კოდექსის 283-ე მუხლის 1²-ლი ნაწილის შე-საბამისად, მსჯავრდებულის მძიმე ავადმყოფობის გამო განაჩე-ნის აღსრულების გადავადების საკითხის განხილვისას, გარდა სა-სამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნით დადგენილი ავად-მყოფობის სიმძიმისა, სასამართლო ითვალისწინებს პენიტენციურ

დაწესებულებაში არსებულ მკურნალობის შესაძლებლობას, დაავადების მიმდინარეობას, აგრეთვე მსჯავრდებულის გამოჯანმრთელებამდე ან ჯანმრთელობის მდგომარეობის არსებით გაუმჯობესებამდე თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელის აღსრულების მიზანშეწონილობას, მსჯავრდებულის პიროვნულ თვისებებსა და სხვა გარემოებებს, რომლებმაც შეიძლება გავლენა მოახდინოს სასამართლოს გადაწყვეტილებაზე.

10. ზემოაღნიშნული გარემოებებისა და მოწმეების – ა. გ-ს, მ. ა-ს, ნ. მ-ა და ფ. ბ-ს ჩვენებების შეფასების შედეგად, საკასაციო პალატა ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას სასჯელის გადავადებაზე უარის თქმის შესახებ, თუმცა მსჯავრდებულის ჯანმრთელობის მდგომარეობის გათვალისწინებით, მიზანშეწონილად მიაჩინია მისთვის დანიშნული სასჯელის ერთი წლით შემცირება და საბოლოოდ სასჯელის სახედ და ზომად 6 წლით თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნა.

11. ამდენად, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 10 ივნისის განაჩენი ბ. კ-ის დამნაშავედ ცნობისა და მის მიერ ჩადენილი ქმედების კვალიფიკაციის ნაწილში არის კანონიერი, ხოლო სასჯელის ნაწილში უნდა შევიდეს ცვლილება შემსუბუქების კუთხით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ბ. კ-ის ინტერესების დამცველის, აღვოკატ – ქ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაქმაყოფილდეს;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 10 ივნისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. მსჯავრდებული ბ. კ-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-3 ნაწილის „ბ“, „გ“ ქვეპუნქტებით და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა;

4. საქართველოს სსკ-ის 67-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად გაუქმდეს ზუგდიდის რაიონული სასამართლოს 2012 წლის 11 ივნისის განაჩენითა და ამავე სასამართლოს 2013 წლის 13 თებერვლის განჩინებით დადგენილი პირობითი მსჯავრი და საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე ბოლო განა-

ჩენით შეფარდებულმა სასჯელმა შთანთქას წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოუხდელი ნაწილი – 3 წლითა და 9 თვით თავი-სუფლების აღკვეთა და საბოლოოდ, პ. კ-ეს განაჩენთა ერთობლი-ობით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 6 წლით თავი-სუფლების აღკვეთა;

5. პ. კ-ეს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყოს დაკავებიდან – 2017 წლის 28 ივნისიდან;

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 10 ივნისის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

7. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

სასჯელის შემსუბურება. პარომის მინიმალური ოდენობის განსაზღვრა

განაჩენი საქართველოს სახელი

№543აპ-19

12 მარტი, 2020 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

ლ. ფაფიაშვილი (თავმჯდომარე),
მ. გაბინაშვილი,
მ. ვასაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ლ. დ-ს და მისი ინტერესების დამცველის, ადვოკატ მ. რ-ს საკასაციო საჩივა-რი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-მეთა პალატის 2019 წლის 10 მაისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2019 წლის 18 იანვრის განაჩენით ლ. დ., – დაბადებული 1.. წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშა-ვედ საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და სასჯე-ლის სახედ და ზომად განესაზღვრა ჯარიმა 1000 ლარი სახელმწი-ფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ.

ლ. დ-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – გირაო გაუქმებულია.

2. გასაჩივრებული განაჩენით ლ. დ-ს მსჯავრი დაედო ძალადობაში, რამაც დაზარალებულის ფიზიკური ტკივილი გამოიწვია, მაგრამ არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, რაც გამოიხატა შემდეგში:

ლ. დ. განქორწინებულია მეუღლესთან – ჯ. ზ-სთან, რომელიც არაოფიციალურ ქორწინებაში იმყოფება თ. ქ-სთან. 2018 წლის 8 ივნისს თ. ქ. მეუღლესთან ერთად იმყოფებოდა ლ. დ-სა და ჯ. ზ-ს საერთო შვილის სანახავად სკოლაში, რაც ცნობილი გახდა ლ. დ-სათვის. აღნიშნულით განაწყენებული ლ. დ. იმავე დღეს მივიდა ქ. რ., ა-ს ქუჩა №4-ში მდებარე თ. ქ-ს საცხოვრებელ ბინაში. მას კარი გაუღო თ. ქ-ს დედამ – ც. კ-მ, რომელიც ლ. დ-ს არ აძლევდა ბინაში შესვლის საშუალებას, რადგან იგი აგრესიული იყო და იწევდა მისი შვილის – თ. ქ-საკუნ, რის გამოც ლ. დ-მ მას მიაყენა ფიზიკური შეურაცხყოფა, რის შედეგადაც ც. კ-მ განიცადა ფიზიკური ტკივილი და მიიღო მსუბუქი ხარისხის დაზიანება ჯანმრთელობის მოუშლელად, გულმერდის არეში ნაჭავების სახით.

3. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა დაცვის მხარემ, რომელმაც ითხოვა განაჩენის გაუქმება და მის ნაცვლად ლ. დ-ს მიმართ გამამართლებული განაჩენის გამოტანა.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 10 მაისის განაჩენით რუსთავის საქალაქო სასამართლოს 2019 წლის 18 იანვრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. მსჯავრდებული ლ. დ. და მისი ინტერესების დამცველი, ადვოკატი მ. რ. საქასაციო საჩივრით ითხოვენ განაჩენის გაუქმებასა და ლ. დ-ს გამართლებას. კასატიკორების მოსაზრებით, განაჩენი უკანონოა, მსჯავრდებულის ქმედებას მიეცა არასწორი კვალიფიკაცია, სასჯელის ზომა აშკარად არ შეესაბამება მსჯავრდებულის ქმედების ხასიათსა და პიროვნებას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, გააანალიზა ნარმოდგენილი საჩივრის საფუძვლიანობა და მიიჩნია, რომ საჩივრი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებული განაჩენი უნდა შეიცვალოს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო სასამართლო სრულად იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს არგუმენტებს ლ. დ-ს ძალადობაზე ც. კ-ს მიმართ და მიაჩნია, რომ კანონის მოთხოვნათა სრული დაცვით, სრულყოფილად და ობიექტურად გამოკვლეულ, ურთიერთშეჯერებულ და საქმარის მტკიცებულებათა ერთობლიობით დასტურდება ლ. დ-სათ-

ვის ბრალად შერაცხული ქმედების ჩადენა, კერძოდ:

3. დაზარალებულ ც. კ-ს ჩვენებით დასტურდება, რომ 2018 წლის 8 ივნისს მასთან იმყოფებოდა მისი ქალმევილი შვილიშვილთან ერთად, ცოტა ხანში მივიღა ჯ.. სახლში ასევე იყო მისი ამხანაგი – შ. შ. ჯ-ს და ლ. დ-ს ჰყავთ საერთო ქალიშვილი, რომელიც არის 11-12 წლის, ოთხი დღის განმავლობაში ის მათთან ცხოვრობდა, რადგან ლამის 9-10 საათზე ბავშვმა დაურეკა მამამისს და უთხრა, რომ დედამ სახლიდან გამოაგდო იმის გამო, თუ რატომ ჰქონდა ურთიერთობა მამამისის მეორე ბავშვთან. ჯ-მ ბავშვი მათთან მიიყვანა. იყი ჩანთით იყო და ტანსაცმელი ჰქონდა ჩალაგებული. ოთხი დღის განმავლობაში ერთხელაც არ მიუკითხავს ლ-ს ბავშვისთვის. ჯ-მ თქვა, რომ ლ. იყო მისული და ბავშვის ნახვა უნდოდა, რომელიც სკოლაში იყო. ლ-მ დაურეკა ჯ-ს, გაბრაზებული იყო, რომ მისი შვილის სკოლაში მისული იყო მისი ცოლი თ. სკოლიდან როდესაც მოვიდნენ, ბავშვი მათთან იყო, მათთან ცხოვრობდა და მას არ უნდოდა ლ-ს სახახვად ჩასვლა. მამამისმა ჩაუყვანა ბავშვი დედას, ბავშვს ნივთები არ ნაუღია. ლ. დ. თ. ქ-ს ეძახდა, რომ ჩასულიყო, ქვემოდან ილანძლებოდა. იგი არ ჩადიოდა. დაურეკა ჯ-ს და უთხრა, რომ ლ-ს სახლში არ შეუშვებდა. მიუხედავად ამისა, ლ. მაღლა ავიდა და დააკაკუნა კარზე. თავად გაულო კარი. ლ-მ უთხრა, რომ მის გოგოსთან უნდოდა ლაპარაკი. ის „შეურაცხყოფას აყენებდა მას და მის შვილს, „პრასტიტუტკას“ ეძახდა. ლ. ამბობდა, რომ მისი შვილისთვის თავი დაენებებინათ. ლ. ძალით ცდილობდა სახლში შესვლას, ამიტომ ხელით განია კარიდან, მან კი დასარტყმელად გამოიწია. ლ. კარს იქით იდგა და ხელით ექარებოდა კარს. ლ. მიტრიალდა და ც. კ-მ კარის მიხურვა დააპირა, მაგრამ ამ დროს ლ-მ ისევ გაანია მისკენ. აგრესიული იყო და შეტევაზე გადადიოდა, სწორედ ამ დროს ჩამოკაწრა, ამის გამო თავადაც ხელი ჰკრა. ჯერ ლ-მ ჩამოკაწრა და თვითონ ამის შემდეგ ჰკრა ხელი. ორ ადგილას ეტკინა, არ ახსოვს დარტყმა რამდენი იყო. ჭიდაობაში შეიძლება ტკივილი მასაც მიეყენებინა. ლ. ხედავდა სახლში რა ხდებოდა. ლ-ს გოგო მეზობლის კართან იდგა, მეუღლე დაბლა იყო. არ იცის მისი შვილი და ლ. პირადად შეხვედრილან თუ არა ერთმანეთს. იცის, რომ შეტყობინებებს სწერდა და შეურაცხყოფას აყენებდა.

4. მოწმე თ. ქ-ს ჩვენებით, 2018 წლის 8 ივნისს სახლში იყვნენ ის, მისი შვილი, დედამისი, მეგობარი, ქმარი ჯ. ზ. და მისი ქმრის შვილი. ბავშვი ოთხი დღე იყო მათთან, ვინაიდან დედამისმა – ლ. დ-მ გამოაგდო სახლიდან და ბავშვი ბარგით დახვდათ გარეთ. ჯ-ს ერთი დღის უნახავი ჰყავდა ბავშვი, სანამ ის მათთან გადმოვიდოდა. წინა დღეს ჯ-მ მისი შვილები ერთმანეთს გააცნო, მეორე დღეს კი ლ-მ ბავშვი გამოაგდო სახლიდან. ამ დღეების მანძილზე ლ. ურე-

კავდა ბავშვს, იმ დღესაც დაურეკა. დაბლა ჩავიდა მისი მეუღლე. ლ. ყვიროდა, რომ ჩასულიყო თ. ის არ ჩავიდა. ცოტახანში კარზე ბრახუნი იყო და თან ყვიროდა ლ. დედამისმა ც. კ-მ გაუღო კარი. ლ-მ უთხრა, რომ თ-სთან უნდოდა ლაპარაკი და თან სიტყვიერ შეურაცხოფას აყენებდა. აგრესიულად იქცეოდა. დედამისს „ეჯიკავებოდა“, რომ შეეძვა სახლში, გაღიზიანებული იყო, იმუქრებოდა. დედამისი ხელით უშლიდა, რომ ლ. არ შესულიყო სახლში, ის კი იწევდა. დედამისი შიგნით იდგა, ლ. გარეთ, მხოლოდ ცალი ფეხი შემოდგა შიგნით და ამ დროს ჩამოკანრა დედამისს. იგი ხედავდა კართან რა ხდებოდა, კარი იყო ნახევრად გახსნილი. სამზარეულოდან როცა გადიოდა დაინახა, რომ მთლიანად გაიღო კარი. ლ. მხრით აწვებოდა, რომ შეეძვათ სახლში. დედამისი უჟენებოდა, რომ წესიერად ელაპარაკა. ლ-მ ჩამოკანრა დედამისს, რომელიც ცდილობდა გაენია განზე. ც. კ-მ ხელით განია ლ., დედამისს ნაკანრი ჰქონდა. იგივე ფაქტობრივი გარემოებები დაადასტურა მოწმე შ. შ-მ და დამატებით განმარტა, რომ ლ. გაღიზიანებული იყო. ბილწიტყვაობდა თ-ს მისამართით.

5. სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნით, მოქალაქე ც. კ-ს ობიექტური შემოწმებით აღენიშნება ნაჭდევი გულმეერდის მიდამოში, რაც მიყენებულია რაიმე მკვრივი, ბლაგვი საგნის მოქმედებით, ხანდაზმულობით არ ეწინააღმდეგება საქმის გარემოებაში მითითებულ შემთხვევის თარიღს და მიეკუთვნება მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის მოუშლელად. აღნიშნული დასკვნის სისწორე დაადასტურა მოწმის სახით დაკითხულმა ექსპერტმა პ. მ-მ.

6. მოწმე ჯ. ზ-მ როგორც გამოძიებაში, ასევე სასამართლოში საქმის არსებითად განხილვის ეტაპზე ისარგებლა მისთვის საქართველოს სსსკ-ის 49-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით მინიჭებული უფლებით და უარი განაცხადა მისი ოჯახის წევრის (ყოფილი მეუღლის) ლ. დ-ს მამხილებელი ჩვენების მიცემაზე.

7. საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ საქმეში ნარმოდგენილია საკმარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება, რომ ლ. დ-მ ნამდვილად ჩაიდინა გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის მსჯავრად შერაცხული ქმედება.

8. კასატორი ასევე ასაჩივრებს სასჯელის სამართლიანობას. კასატორის აზრით, სასჯელის ზომა აშკარად არ შეესაბამება მსჯავრდებულის ქმედების ხასიათსა და პიროვნებას.

9. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ლ. დ-ს კმაყოფაზე ჰყავს არასრულწლობები შეიღები, რომელთა ერთადერთი მარჩენალია, ცხოვრობს ნაქირავებ ბინაში, რომელიც თითქმის დანგრეულია და იხდის ბინის ქირას – 150 ლარს, არა აქვს პენსია და არ იღებს ალი-

მენტს.

10. საკასაციონ სასამართლო ითვალისწინებს, რომ „ბავშვის საუკეთესო ინტერესებისთვის უპირატესობის მინიჭება (მათი უპირატესად გათვალისწინება) სავალდებულოა საქართველოს საკანონმდებლო, აღმასრულებელი და სასამართლო ხელისუფლების ორგანოებისთვის ბავშვთან დაკავშირებული ნებისმიერი გადაწყვეტილების მიღებისას ან/და ქმედების განხორციელებისას“ (ბავშვის უფლებათა კოდექსი, მე-5 მუხლის მე-3 პუნქტი).

11. ბავშვის საუკეთესო ინტერესები მოიცავს მათ შორის ბავშვის კეთილდღეობის, ჯანმრთელობის დაცვის, განათლების, საზოგადოებრივი და სხვა ინტერესების გათვალისწინების საჭიროებას.

12. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ კონვენცია აკისრებს მშობელს ვალდებულებას თავისი შესაძლებლობისა და ფინანსური სამუალებების ფარგლებში უზრუნველყონ ბავშვის განვითარებისთვის საჭირო ცხოვრების პირობები (მუხლი 27, პუნქტი 2).

13. საქართველოს სსკ-ის 53-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, სასამართლო დამნაშავეს სამართლიან სასჯელს დაუნიშნავს ამ კოდექსის კერძო ნაწილის შესაბამისი მუხლით დადგენილ ფარგლებში და ამავე კოდექსის ზოგადი ნაწილის დებულებათა გათვალისწინებით.

14. საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, თუ ამ კოდექსის განსაკუთრებული ნაწილის შესაბამისი მუხლის სანქცია სასჯელის სახით ითვალისწინებს თავისუფლების აღკვეთას 3 წლამდე ვადით, ჯარიმის ოდენობა არ უნდა იყოს 500 ლარზე ნაკლები.

15. საკასაციონ სასამართლოს მიაჩნია, რომ ჩადენილი ქმედების სიმძიმის, მსჯავრდებულის პიროვნების, ეკონომიკური პირობების, მის კმაყოფაზე მყოფი არასრულწლობანი შვილების საუკეთესო ინტერესების გათვალისწინებით, სამართლიანი იქნება მისთვის შეფარდებული სასჯელის შემსუბუქება და სასჯელის სახედ და ზომად მინიმალური ოდენობის ჯარიმის (500 ლარი) განსაზღვრა.

16. ამდენად, საკასაციონ პალატას მიაჩნია, რომ თბილისის საპელაციონ სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 10 მაისის განაჩენი ლ. დ-ს დამნაშავედ ცნობისა და მის მიერ ჩადენილი ქმედების კვალიფიკაციის ნაწილში არის კანონიერი და დასაბუთებული, რომლის გაუქმების საფუძველი არ არსებობს, ხოლო სასჯელის ნაწილში უნდა შევიდეს ცვლილება, სასჯელის შემსუბუქების თვალსაზრისით.

17. ამასთან, სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის სამოტივაციო ნაწილში არსებულ ხარ-

ვეზზე, კერძოდ, განაჩენის სამოტივაციო ნაწილში ლ. დ-სთვის პირ-ველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ განსაზღვრული სასჯელის სამართლიანობის შეფასებისას სასამართლო მიუთითებს, რომ „ზ. ბ-სთვის დანიშნული სასჯელი სრულად შეესაბამება როგორც მსჯავრდებულის პიროვნებას, ასევე მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის ხასიათსა და სიმძიმეს“.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ლ. დ-სა და მისი ინტერესების დამცველის, ადგოკატ მ. რ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 10 მაისის განაჩენში შევიდეს შემდეგიც ცვლილება:
 3. მსჯავრდებულ ლ. დ-ს საქართველოს სსკ-ის 126-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს ჯარიმა – 500 (ხუთასი) ლარი სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ;
 4. ცნობად იქნეს მიღებული, რომ მსჯავრდებულ ლ. დ-სათვის შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიება – გირაო გაუქმებულია;
 5. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

3. ამინისტია, შეცვალება, ნასამართლობა

ამინისტია

განერიცება საქართველოს სახელით

№7¹-20

11 თებერვალი, 2020 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
მ. გაბინაშვილი (თავმჯდომარე),
შ. თაღუმაძე,
მ. ვასაძე

განიხილა მსჯავრდებულ მ. თ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატების – გ. ნ-ს და გ. ტ-ს საკასაციო საჩივარი თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 12 მაისის განჩინებაზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 29 ივნისის განაჩენით მ. თ. – დაბადებული წელს, ნასამართლობის არმქონე, – დაუსწრებლად იქნა ცნობილი დამნაშავედ და მიესაფა: საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 25-ე, 362-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – 5 წლით, ხოლო 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – 8 წლით თავისუფლების აღკვეთა; მასვე საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის საფუძველზე დამატებით სასჯელად დაეკისრა ჯარიმა – 5000 ლარი. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, დანიშნული სასჯელები შეიკრიბა და მ. თ-ს დანაშაულთა ერთობლიობით, საბოლოოდ განესაზღვრა 13 წლით თავისუფლების აღკვეთა და ჯარიმა – 5000 ლარი.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 12 მაისის განჩინებით მსჯავრდებულ მ. თ-ს მიმართ გავრცელდა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონი, კერძოდ: ერთი მეოთხედით შეუმცირდა დანიშნული სასჯელები და განესაზღვრა: საქართველოს სსკ-ის 25-ე, 362-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – 3 წლითა და 9 თვით, ხოლო 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით – 6 წლით თავისუფლების აღკვეთა. მ. თ-ს დანაშაულთა ერთობლიობით, საბოლოოდ განესაზღვრა 9 წლითა და 9 თვით თავისუფლების აღკვეთა. განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩა უცვლელად.

3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 12 მაისის გან-ჩინების თაობაზე მსჯავრდებულ მ. თ-ს ინტერესების დამცველმა ადვოკატებმა – გ. ნ-მ და გ. ტ-მ საჩივრით მომართეს საქართვე-ლოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალა-ტას. კასატორები ითხოვენ განჩინებაში ცვლილების შეტანას, მ. თ-ს საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნ-ქტით სისხლისამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და დანიშნუ-ლი სასჯელის მოხდისაგან სრულად გათავისუფლებას, დაზარალე-ბულის – სს ... ბანკის“ პოზიციის გათვალისწინებით.

4. ადვოკატებმა – გ. ნ-მ და გ. ტ-მ მხარი დაუჭირეს საკასაციო საჩივარს და ითხოვეს მისი დაკმაყოფილება.

5. დაზარალებულის – სს „თ-ს“ წარმომადგენელმა თ. მ.-მ მხარი დაუჭირა საკასაციო საჩივარს და განაცხადა, რომ თანახმაა, მსჯავ-რდებულ მ. თ-ს მიმართ გავრცელდეს „ამნისტიის შესახებ“ საქარ-თველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონით გათვალისწინებული შედავათები და იგი გათავისუფლდეს საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელის მოხ-დისაგან.

6. პროკურორმა ქეთევან გურაშვილმა მხარი არ დაუჭირა საკა-საციო საჩივარს და ითხოვა გასაჩივრებული განჩინების უცვლე-ლად დატოვება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს და გასაჩივრებულ განჩინებაში უნდა შევი-დეს ცვლილება შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-11 მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, უნდა გათავისუფ-ლდეს სისხლისამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელი-საგან პირი, რომელმაც ჩაიდინა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 180-ე მუხლით გათვალისწინებული დანამაული, ოუ ყვე-ლა დაზარალებული ან მისი უფლებამონაცვლე ამ კანონის გამო-ყენებისას გამოძიების ან სასამართლოს წინაშე თანხმობას განაც-ხადებს, რომ ამ პირზე გავრცელდეს ამ კანონით გათვალისწინე-ბული ამნისტია.

3. შესაბამისად, მსჯავრდებული მ. თ. უნდა გათავისუფლდეს საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით განსაზღვრული სასჯელისგან, ვინაიდან წარმოდგენილია დაზარა-ლებულის – სს „თ-ს“ სამართალწარმოების განყოფილების უფრო-სის – ც. ქ-ს ცნობა, რომლის მიხედვითაც, სს „თ.“ არ არის წინააღ-

მდეგი, მსჯავრდებულ მ. თ-ს მიმართ გავრცელდეს კანონით გათვალისწინებული შეღავათები. აღნიშნული პოზიცია სასამართლო პროცესზე საკასაციო საჩივრის განხილვისას დაადასტურა სს „თ-ს“ წარმომადგენელმა

4. ამასთან, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლომ სრულიად კანონიერად იხელმძღვანელა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლით, რომლის შესაბამისად, ერთი მეოთხედით შეუმცირა მ. თ-ს საქართველოს სსკ-ის 25-ე, 362-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელი.

5. ამდენად, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ საბოლოოდ მ. თ-ს მოსახდელად უნდა განესაზღვროს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2012 წლის 29 ივნისის განაჩენით დანიშნული და თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2013 წლის 12 მაისის განჩინებით „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლით საფუძველზე ერთი მეოთხედით შემცირებული სასჯელი – 3 წლითა და 9 თვით თავისუფლების აღკვეთა.

6. ზემომითითებული კანონის მოქმედება არ ვრცელდება სასჯელის სახით შეფარდებულ/აღსრულებულ ჯარიმაზე.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ მ. თ-ს ინტერესების დამცველი ადვოკატების – გ. ნ-ისა და გ. ტ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 12 მაისის განჩინებაში შევიდეს ცვლილება:

3. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-11 მუხლის თანახმად, მსჯავრდებული მ. თ. გათავისუფლდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2012 წლის 29 ივნისის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელისგან;

4. მსჯავრდებულ მ. თ-ს საბოლოოდ განესაზღვროს 3 (სამი) წლითა და 9 (ცხრა) თვით თავისუფლების აღკვეთა;

5. გასაჩივრებული განჩინება სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

6. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

პერძო ნაწილი

1. დაცეშაული ჯანრთოლობის ნინააღმდეგ ოჯახის დალადობა

განაჩენი
საქართველოს სახელით

№582აპ-19

8 იანვარი, 2020 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

- გ. შავლიაშვილი (თავმჯდომარე),
- პ. ქათამაძე,
- ბ. ალავიძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ გ. მ-ის ონ-ტერესების დამტკიცელის, ადვოკატ გ. ბ-ის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 22 მაისის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2019 წლის 27 მარტის განაჩენით გ. მ., - - ცნობილ იქნა დამნაშავედ და მიესაჯა:

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით (2017 წლის 24 მაისამდე მოქმედი რედაქცია) – თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით;

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2017 წლის 24 მაისამდე მოქმედი რედაქცია) – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლითა და 6 თვით;

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე უფრო მყაცრმა სასჯელმა შთანთქა ნაკლებად მკაცრი და დანაშაულთა ერთობლიობით გ. მ-ს სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა – თავისუფლების აღკვეთა 2 წლით.

გ. მ-ს სასჯელის მოხდის ათვლა დაეწყო განაჩენის აღსრულების მიზნით მისი სასამართლო სხდომის დარბაზში დაკავების მომენტიდან – 2019 წლის 27 მარტიდან; მასევ სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალა 2017 წლის 23 იანვრიდან – 2017 წლის 25 იანვრის ჩათვლით პატიმრობაში ყოფილის პერიოდი.

2. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ:

2017 წლის 22 იანვარს, დამით, ქ. თ-ი, ბ-ის ქუჩაზე მდებარე, კორპუსი №...-ის, ბინა №...ში, საკუთარ საცხოვრებელ სახლში, ნასვამშა გ. მ-მ, შელაპარაკების ნიადაგზე, ჩაიდინა ოჯახური ძალადობა გერი შეიძლის – შვიდი წლის გ. კ-ის მიმართ, მან ხელი დაარტყა ფეხში, რის შედეგადაც არასრულწლოვანმა გ. კ-ემ განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

2017 წლის 22 იანვარს, დამით, ქ. თ-ი, ბ-ის ქუჩაზე მდებარე, კორპუსი №...-ის, ბინა №...ში, საკუთარ საცხოვრებელ სახლში, ნასვამშა გ. მ-მ, შელაპარაკების ნიადაგზე, არასრულწლოვან გ. კ-ის თანდასწრებით, მეუღლეს – მ. კ-ეს ხელი დაარტყა სახეში, რის შედეგადაც მ. კ-ემ განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2019 წლის 27 მარტის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულ გ. მ-ის ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა გ. ბ-ემ. ადვოკატმა მოითხოვა გამამტყუნებელი განაჩენის გაუქმება და გ. მ-ის მიმართ გამამართლებელი განაჩენის გამოტანა.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 22 მაისის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2019 წლის 27 მარტის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავრდებულ გ. მ-ის ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა გ. ბ-ემ და ითხოვა საქართველოს სსკ-ის 1261-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტის ნაწილში გამამართლებელი განაჩენის გამოტანა, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 1261-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის დანიშნული სასჯელის ერთ წლამდე შემცირება და მისი პირობითად ჩათვლა, იმავე გამოსაცდელი ვადით.

6. კასატორის მითითებით, მოცემულ შემთხვევაში პოლიციის თანამშრომელთა ჩვენებები არათუ გამყარებული არ არის სხვა მტკიცებულებებით, არამედ ენინაალმდეგება ერთმანეთს; გამომძიებელმა ნ. გ-ემ არ შეადგინა ბავშვის გამოკითხვის ოქმი, ვინაიდან იგი მისთვის სასარგებლო არ იყო (როგორც გ. მ-ის გამამართლებელი მტკიცებულება); ექსპერტის ჩვენებითა და მის მიერ გაცემული დასკენის მიხედვით, გ. კ-ეს დაზიანების კვალი არ აღენიშნებოდა. დაცვის მხარემ დააყენა მოსამართლის აცილების შუამდგომლობა, რაზეც მიიღო უარი, რომელსაც აგრეთვე ასაჩივრებს.

7. ამასთან, კასატორი უთითებს, რომ გ. მ-ის სისხლის სამართლის საქმეში არ მოიპოვება სასჯელის არცერთი დამამძიმებელი გარემოება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატა გ. მ-ის ბრალეულობის ნაწილში სრულად ეთანხმება და იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მოტივაციას და აღნიშნავს, რომ წარმოდგენილი უტყუარი მტკიცებულებები, რომლებითაც გონივრულ ეჭვს მიღმა დასტურდება მსჯავრდებულის მიერ გასაჩივრებული განაჩენით მისთვის ბრალად შერაცხული ქმედებების ჩადენის ფაქტი.

2. საკასაციო პალატა დამატებით აღნიშნავს, რომ წარმოდგენილ საქმის მასალებში არ გამოკვეთილა გარემოება, რის საფუძველზეც პატრულ-ინსპექტორების – ზ. მ-სა და გ. გ-ის ჩვენებები შესაძლოა საეჭვოდ მიჩნეულიყო. აღნიშნულ მოწმეთა მითითებით, მას შემდეგ, რაც მ. კ-ეს განუმარტეს, რომ იყვნენ პოლიციის თანამშრომლები და გ. მ-ის მხრიდან საფრთხე აღარ ემუქრებოდა, დაზარალებული მხოლოდ ამის შემდეგ გამოვიდა საპირფარეშოდან ბავშვთან ერთად. ამასთან, საპირფარეშოდან გამოსვლისას მ. კ-ეს სახეზე დაზიანებები ეტყობოდა. სსიპ სასწრაფო სამედიცინო დაბმარების ცენტრის უფროსის, ექიმ ლ. კ-ის ჩვენება შეესაბამება პატრულ-ინსპექტორების ჩვენებებს, კერძოდ, აღნიშნულმა მოწმემ აგრეთვე დაადასტურა საპირფარეშოდან ახალგაზრდა ქალის ბავშვთან ერთად გამოსვლის ფაქტი; მისი მითითებით, ქალი და ბავშვი იყვნენ შეშინებულები და იმალებოდნენ. აღსანიშნავია ის ფაქტიც, რომ როდესაც მ. კ-ემ მშობლებს დაურევა, უთხრა, რომ მეუღლის ეშინოდა, რის გამოც ბავშვთან ერთად სწორედ საპირფარეშოში იყო ჩაკეტილი და ითხოვდა დახმარებას. ის, რომ ადგილზე მისვლისას გ. მ. იყო აგრესიული, დადასტურებულია მოწმეების – ხ. ბ-ის, გ. კ-ის, ზ. მ-ს, გ. გ-ისა და ლ. კ-ის ჩვენებებით.

3. ამდენად, დაცვის მხარის მოთხოვნა გამამართლებელი განაჩენის გამოტანის ნაწილში უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმარებას. ის, რომ ადგილზე მისვლისას გ. მ. იყო აგრესიული, დადასტურებულია მოწმეების – ხ. ბ-ის, გ. კ-ის, ზ. მ-ს, გ. გ-ისა და ლ. კ-ის ჩვენებებით.

4. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს მოსამართლის უარი – მისი აცილების შუამდგომლობის დაკმაყოფილების თაობაზე საფუძვლიანია, რის გამოც ამ საკითხთან დაკავშირებულ ადვოკატის პოზიციებს არ იზიარებს.

5. რაც შეეხება სასჯელს, ამ ნაწილში გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს მსჯავრდებულის სასიკეთო ცვლილება, კერძოდ: თავისუფლების აღკვეთის ზომა უნდა შემცირდეს 1 წლამდე, ხოლო დანიშნული სასჯელის პირობითად ჩათვლის თაობაზე მოთხოვ-

ნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს, კერძოდ, საკასაციო სასამართლო მხედველობაში იღებს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექტის 39-ე მუხლისა და ამავე კოდექტის 53-ე მუხლის შინაარსს, ინდივიდუალურად აფასებს მსჯავრდებულის პიროვნულ მახასიათებლებს, ქმედების განხორციელების სახეს, მართლსაწინააღმდეგო შედეგს და მიუთითებს:

6. როგორც წარმოდგენილი საქმის მასალებით დგინდება, გ. მ. არ არის ნასამართლევი. ამასთან, ადვოკატმა გ. ბ-მ საკასაციო საჩივართან ერთად (თანდართულ მასალად) წარმოადგინა დაზარალებულ მ. კ-ის განცხადება და მისი ორსულობის დამადასტურებელი დოკუმენტები. დაზარალებული ნოტარიულად დამოწმებულ წერილში უთითებს, რომ მას არავინ ჰყავს დამხმარე და იმყოფება უკიდურესად მძიმე მდგომარეობაში. აღნიშნულის შემდეგ, დაზარალებულმა განცხადებით კვლავ მომართა უზენაეს სასამართლოს (06.12.19), სადაც მიუთითა, რომ ჰყავს სამი მცირენლოვანი შვილი, რომლებსაც დამოუკიდებლად ყურადღებას ვერ აქცევს; გ. მ. კი დაპატიმრებამდე შვილების აღზრდაში აქტიურად ეხმარებოდა; დაზარალებულმა უმორჩილესად ითხოვა გ. მ-ის პატიმრობიდან გათავისუფლება. საკასაციო პალატა მხედველობაში იღებს იმ გარემოებასაც, რომ მსჯავრდებულს აქვს ჯანმრთელობის პრობლემა.

7. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, გ. მ-ის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი გარემოებების გათვალისწინებით, პალატას მიზანმენტონილად მიაჩნია, რომ ადვოკატის საკასაციო საჩივარი წანილობრივ დაკმაყოფილდეს და მისთვის განსაზღვრული საჯელი შემცირდეს მინიმუმადე, ხოლო მოვალეობათა დარღვევის ზომისა და დანაშაულთა ერთობლიობის მხედველობაში მიღებით, საკასაციო პალატას დანიშნული საჯელის პირობითად ჩათვლა მართებულად არ მიაჩნია.

8. გასაჩივრებული განაჩენი სხვა ნაწილში უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო წანილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექტის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-3 წანილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ გ. მ-ის ინტერესების დამცველის, ადვოკატ გ. ბ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის

საქმეთა პალატის 2019 წლის 22 მაისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

გ. მ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს:

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით (2017 წლის 24 მაისამდე მოქმედი რედაქციით) – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით;

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით (2017 წლის 24 მაისამდე მოქმედი რედაქციით) – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით;

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე, თანაბარი სასჯელებიდან ერთმა, კერძოდ, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქას საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით დანიშნული სასჯელი და საბოლოოდ, გ. მ-ს დანაშაულთა ერთობლიობით, სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს – თავისუფლების აღკვეთა 1 წლით;

3. გ. მ-ს სასჯელის მოხდის ვადის ათვლა დაწყოს განაჩენის აღსრულების მიზნით მისი სასამართლო სხდომის დარბაზში დაკავების მომენტიდან – 2019 წლის 27 მარტიდან; მასვე, სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი – 2017 წლის 23 იანვრიდან 2017 წლის 25 იანვრის ჩათვლით.

4. გასაჩივრებული განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

5. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ოჯახში ქალადობა

განერიცება საქართველოს სახელით

№746აპ-19

21 თებერვალი, 2020 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

ლ. ფაფიაშვილი (თავმჯდომარე),
მ. გაბინაშვილი,
მ. ვასაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე შეამოწმა თბილისის სააპელაციო სა-
სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 20
ივნისის განაჩენზე თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული
პროკურატურის პროკურორ ნათია გურულის საკასაციო საჩივრის
დასაშვებობის საკითხი და

გ ა მ რ ა რ პ 3 0 ა:

1. ბრალდების შესახებ დადგენილებით გ. ა-ძეს, – დაბადებულს
... წელს, – ბრალად ედებოდა ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის
სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ტკივილი და რა-
საც არ მოჰყოლია საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის
117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლით გათვალისწინებული შედეგი, რაც
გამოიხატა შემდეგში:

2018 წლის 6 აგვისტოს, დილის საათებში, ქ. თბილისში, ... მე-...
კორპუსის მე-... სადარბაზოში არსებულ სარდაფული განთავსებულ
№... საცხოვრებელ ბინაში, გ. ა-ძემ ფიზიკურად იძალადა მასთან
რეგისტრირებულ ქორწინებაში მყოფ ე. მ-ზე, კერძოდ, ურთიერ-
თმელაპარაკების ნიადაგზე, შეკრული ხელის მტევნები რამდენ-
ჯერმე დაარტყა სახის, თავისა და ტანის არეში, ხოლო ფეხები რამ-
დენჯერმე დაარტყა ფეხებზე, რა დროსაც ე. მ-მა განიცადა ძლიე-
რი ფიზიკური ტკივილი.

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა საგამოიქცო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი გან-
ხილვის კოლეგიის 2019 წლის 20 თებერვლის განაჩენით გ. ა-ძე ცნო-
ბილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის
126¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში.

გაუქმდა გ. ა-ძის მიმართ შეფარდებული აღკვეთის ღონისძიე-
ბა – პატიმრობა და იგი დაუყოვნებლივ გათავისუფლდა სასამარ-
თლო სხდომის დარბაზიდან.

გამართლებულს განემარტა, რომ უფლება აქვს, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 92-ე მუხლით დადგენილი წესით მოითხოვოს მისთვის მიყენებული ზიანის ანაზღაურება.

3. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ბრალდების მხარემ, რომელიც სააპელაციო საჩივრით ითხოვდა გამამართლებელი განაჩენის გაუქმებას, მის ნაცვლად გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენისა და გ. ა-ძის დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 20 ივნისის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2019 წლის 20 თებერვლის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეზე დაზარალებულად ცნობილმა ე. მ-მა (გ. ა-ძის მეულეობმ), რომელიც ბრალდების მხარეს სასამართლოში დასაკითხ პირთა სიაში ჰყავდა შეყვანილი და მისი ჩვენება სადაცოდ იყო გამხდარი, 1-ლი ინსტანციის სასამართლოს სხდომაზე გამოიყენა მისთვის საპროცესო კანონმდებლობით მინიჭებული უფლება. ე. მ-ი არის ის პირი, რომელსაც შესაძლოა, სცოდნოდა სისხლის სამართლის საქმის გარემოებათა დასადგენად საჭირო მონაცემები, თუმცა არ არსებობს მის მიერ სასამართლოში მიცემული ინფორმაცია გ. ა-ძის მიერ ბრალად შერაცხული კვალიფიკაციით დანაშაულებრივი ქმედების ჩადენის შესახებ. რაც შეეხება მოწმეების – ფ. დ-ს, დ. ხ-ს, რ. მ-ს, რ. მ-ს, თ. ც-ს ირიბ ჩვენებებს, ისინი ეფუძნება სხვა პირის მიერ გავრცელებულ ინფორმაციას. ამასთან მიმართებით სააპელაციო პალატა მიუთითებს საქართველოს საკონსტიტუციო სამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის გადაწყვეტილებაზე.

სააპელაციო პალატამ ასევე მიუთითა, რომ განსახილველი დანაშაულის შედეგი არის ის, რომ მსხვერპლი ფიზიკურ ტკივილს განიცდის. ამდენად, დაზარალებული (ოჯახური ძალადობის მსხვერპლი) წარმოადგენს იმ პირს, ვისაც შეუძლია დაადასტუროს ცემამ ან სხვაგვარმა ძალადობამ მასში გამოიწვია თუ არა ტკივილი. კონკრეტულ სისხლის სამართლის საქმეში არ არსებობს დაზარალებულის სასამართლოში გაცხადებული ინფორმაცია იმის შესახებ, რომ მან განიცადა ფიზიკური ტკივილი. ვინაიდან დაზარალებულმა უარი განაცხადა ჩვენების მიცემაზე, უტყუარად ვერ დადგინდა, ექსპერტიზის დასკვნაში მითითებული დაზიანება ნამდვილად გ. ა-ძემ მიაყენა თუ არა მას და ძალადობის შედეგად განიცადა თუ არა მან ტკივილი.

6. თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურატურის

პროკურორი ნათია გურული საკასაციო საჩივრით ითხოვს განაჩენის გაუქმებას, გ. ა-ძის დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და ისეთი სასჯელის განსაზღვრას, რომელიც მსჯავრდებულზე იმოქმედებს იმგვარად, რომ იგი განიმსჭვალოს მართლებრიგის დაცვისა და კანონის წინაშე პასუხისმგებლობის გრძნობით. კასატორის მოსაზრებით, განაჩენი დაუსაბუთებელია, კერძოდ:

სისხლის სამართლის საქმეზე შეკრებილია არაერთი უტყუარი მტკიცებულება, რომელიც ადასტურებს გ. ა-ძისათვის ბრალად შერაცხული დანაშაულის ჩადენას;

დაზარალებულის შეტყობინება, ასევე ექსპერტთან გაცხადებული ინფორმაცია, ვიზუალური დათვალიერების ოქმი, რომელიც აშკარად მიუთითებს ე. მ-ის მიმართ ძალადობრივი ქმედების ჩადენის ფაქტზე, განხილულ უნდა იქნეს დამოუკიდებელ მტკიცებულებად.

7. სასამართლომ შეისწავლა საკასაციო საჩივარი, რომელიც არ აკმაყოფილებს საქართველოს სსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილის მოთხოვნებს, რის გამოც არ უნდა იქნეს დამგებული განსახილველად. კერძოდ, კასატორი ვერ უთითებს ისეთ სამართლებრივ პრიბლემას, რომელიც საჭიროებს საკასაციო პალატის განმარტებას. სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება არ ეწინააღმდეგება უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკას (მაგალითისთვის იხ. საქმე №766აპ-19; 801აპ-19), ხოლო გარემოება, რაც შესაძლოა, საკასაციო პალატის პრაქტიკის შეცვლის საფუძველი გამხდარიყო, საქმიდან და საკასაციო საჩივრიდან არ იკვეთება.

8. სასამართლო ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს განაჩენის დასაბუთების მოტივაციას და მიიჩნევს, რომ საქმეში არსებული მტკიცებულებების ერთობლიობა არ არის საქართველოს გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით გამამტყუნებელი განაჩენის დასადგენად.

9. დანაშაულის შეტყობინების რეგისტრაციის №.. ბარათის თანახმად, 2018 წლის 6 აგვისტოს, 10:13 საათზე, საგანგებო სიტუაციების მართვის სამსახურს – 112-ს დაუკავშირდა ე. მ-ნი, რომელმაც განაცხადა, რომ მეუღლემ მიაყენა ფიზიკური დაზიანებები და ანუხებს თავის ტკივილი.

10. სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნით ირკვევა შემდეგი: სს „სამედიცინო კორპორაცია ევექსის“ ტრავმატოლოგიური ჰოსპიტლის სტაციონარული პაციენტის №... სამედიცინო ბარათის თანახმად, ე. მ-ი აღნიშნულ კლინიკაში მოუთავსებიათ 2018 წლის 6 აგვისტოს, სადაც დაესვა დაგნოზი – ქალა-ტკინის დაბურული ტრავმა, თავის ტკინის შერყევა; დაუეჭილობა მარჯვენა ყვრიმალისა და ქვედა ყბის არეში, მარჯვნივ.

11. 2018 წლის 9 აგვისტოს ჩატარებული პირადი შემოწმებისას ე. მ-ს მარჯვენა მუხლის, წვივების, ბარძაყების, ორივე ნინამხრის, მარცხენა იდაყვის, მხრებისა და გულმკერდის მარცხენა ნახევარზე აღენიშნებოდა დაზიანებები სისხლნაჟღენთების სახით. დაზიანებები /სისხლნაჟღენთები, თავის ტვინის შერყევა/ განვითარებულია რაიმე მკერივი ბლაგვი საგნის მოქმედების შედეგად და, ცალ-ცალკე და ერთად აღებული, მიეკუთვნებიან სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს, ჯანმრთელობის მოუშლელად. ხანდაზმულობით დაზიანებების განვითარება არ ეწინააღმდეგება საქმის გარემოებაში მითითებულ თარიღს – 06.08.2018 წელს.

12. დაზარალებულმა ე. მ-მა ისარგებლა საქართველოს სსკ-ის 49-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული უფლებით და ჩვენების მიცემაზე განაცხადა უარი, ხოლო მოწმეების – ფ. დ-ს, დ. ხ-ს, რ. მ-ს, რ. მ-ს, თ. ც-ს, თ. და დ. კ-ების ჩვენებებით უტყუარად არ დასტურდება გ. ა-ძის მიერ საქართველოს სსკ-ის 126¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა.

13. სასამართლო კვლავაც იმეორებს, რომ სასამართლო პროცესზე საქმის არსებითი განხილვის დროს დაზარალებულის მხრიდან ახლო ნათესავის მამხილებელი ჩვენების მიცემაზე უარის თქმა არ ნიშნავს მის მიერ გამოძიების ეტაპზე საგამოძიებო / საპროცესო მოქმედების ფარგლებში მითითებული ფაქტობრივი გარემოებების უარყოფას (შესაბამისი საგამოძიებო მოქმედების ოქმის სისწორე დასტურდება თავად დაზარალებულის ხელმოწერით). იმავდროულად, სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ საქმეში არსებული მტკიცებულების შეფასება უნდა განხორციელდეს სსკ-ის 82-ე მუხლის შესაბამისად, მათ შორის – მტკიცებულებათა სანდოობის თვალსაზრისით.

14. სასამართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ „ოჯახური დანაშაულის ხასიათის სპეციფიკიდან გამომდინარე, დაზარალებულის ჩვენების არარსებობის ან საქმის მასალებში ბრალდებულის მიმართ დაზარალებულის პრეტენზიის არარსებობის დამადასტურებელი დოკუმენტის არსებობის შემთხვევაშიც, ბრალდებულის პასუხისმგებლობის საკითხი უნდა გადაწყვდეს საქმეში არსებული სხვა მტკიცებულებების საფუძველზე“ (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განჩინება №766აპ-19).

15. სასამართლო მიუთითებს, რომ აღნიშნული კატეგორიის საქმეთა წარმოების სპეციფიკის გათვალისწინებით, ბრალდების მხარეს ეკისრება ვალდებულება, უფრო მეტი ძალისხმევით მოიპოვოს და შეკრიბოს მტკიცებულებები, რომლებიც ადასტურებენ წარდგენილ ბრალდებას, რათა, ერთი მხრივ, წარდგენილი ბრალდების დასაბუთებულობა არ იყოს დამოკიდებული პროცესის მონაწილეების მიერ სსკ-ის 49-ე მუხლით მათვის მინიჭებული უფ-

ლებით სარგებლობაზე და, მეორე მხრივ, არ გამოიწვიოს დაზარა-ლებულთა მეორეული ვიქტიმიზაცია და უნდობლობა არსებული სა-მართლებრივი მექანიზმების ეფექტიანობისადმი, არ იწვევდეს და-უსჯელობის განცდას. (იხ., A. v. Croatia, ECtHR, no. 55164/08, § 67, 14/10/2010; Z.B. v. Croatia, ECtHR, no. 47666/13, § 50, 11/07/2017; Volodina v. Russia, ECtHR, no. 41261/17, 09/07/2019, § 78).

16. სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილ სისხლის სამარ-თლის საქმეზე ბრალდების მხარემ ვერ შეძლო საკმარისი და უტყუ-არი მტკიცებულებების მოპოვება იმისათვის, რომ ბრალდებულის ბრალებულობა არ იყოს დამოკიდებული მთლიანად ან უმეტესწილად დაზარალებულისა და ბრალდებულის ოჯახის წევრი მოწმეების მამ-ხილებელ ჩვენებებზე, ხოლო საქმეში არსებული სხვა მტკიცებუ-ლებების ერთობლიობა არ არის საკმარისი გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით გამამტყუნებელი განაჩენის დასადგენად.

17. რაც შექება კასატორის მითითებას სასამართლო-სამედი-ცინო ექსპერტიზის დასკვნაზე, საკასაციო პალატა ეთანხმება გა-საჩივრებული განაჩენის მოტივაციას და აღნიშნავს, რომ ვინაი-დან დაზარალებულმა უარი განაცხადა ჩვენების მიცემაზე, უტ-ყუარად ვერ დადგინდა ექსპერტიზის დასკვნაში მითითებული და-ზიანება ნამდვილად გ. ა-ძემ მიაყენა თუ არა მას.

18. იმავდროულად, სასამართლო არ ეთანხმება ფიზიკური ტკი-ვილის დადგენის ნაწილთან დაკავშირებულ სააპელაციო სასამარ-თლოს მსჯელობას და მიუთითებს, რომ დაზარალებულისთვის ფი-ზიკური ტკივილის მიყენების ფაქტის დადგენისათვის გამოიყენე-ბა სუბიექტური და ობიექტური ტესტები.

19. სასამართლო ასევე არ ეთანხმება გასაჩივრებულ განაჩენში განვითარებულ მსჯელობას ირიბი ჩვენებების გამოყენებასთან და-კავშირებით და კვლავ განმარტავს, რომ საქართველოს საკონსტი-ტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილებით ირიბი ჩვენების გამოყე-ნების შესაძლებლობა საკონსტიტუციო სასამართლომ დაუშვა მხო-ლოდ კანონით მეაფიოდ განსაზღვრულ გამონაკლის შემთხვევაში. შესაბამისად, ვიდრე საქართველოს სისხლის სამართლის საპრო-ცესო კოდექსი მკაფიოდ არ დაარეგულირებს ირიბი ჩვენების გა-მოყენების საკითხს (საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტი-ლებაში მითითებული სტანდარტის შესაბამისად) დაუშვებელია ირიბი ჩვენების გამოყენება განაჩენის დასასაბუთებლად და ირი-ბი ჩვენების დასაშვებობა-დაუშვებლობის საკითხი არ წარმოად-გენს სასამართლოს შეფასების საგანს.

20. საკასაციო სასამართლო არ ეთანხმება კასატორის პოზიცი-ას განსაკუთრებულ შემთხვევებში ირიბი ჩვენების გამოყენების დასაშვებობის თაობაზე. სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართვე-

ლოს საკონსტიტუციო სასამართლო 2015 წლის 22 იანვრის გადაწყვეტილების 36-ე პარაგრაფში, მართალია, მიუთითებს გამონაკლის შემთხვევებში ირიბი ჩვენების გამოყენების შესაძლებლობაზე, თუმცა ირიბი ჩვენების გამოყენებას უკავშირებს ირიბი ჩვენების გამოყენების მარეგულირებელი წესის მკაფიო და ამომწურავ საკანონმდებლო რეგლამენტაციას. კერძოდ, სასამართლო ცალსახად აღნიშნავს რომ „37. ირიბი ჩვენების დასაშვებად ცნობისა და მისი გამოყენების საკითხის გადაწყვეტა მკაფიოდ ფორმულირებული მარეგულირებელი ნორმებისა და სათანადო პროცესუალური გარანტიების პირობებში უნდა მოხდეს“. „52. ირიბი ჩვენება, ზოგადად, ნაკლებად სანდო მტკიცებულებაა, მისი გამოყენება შეიცავს პირის ბრალეულობასთან დაკავშირებით მცდარი აღქმის შექმნის საფრთხეს და, ამდენად, შეიძლება დასაშვები იყოს მხოლოდ გამონაკლის შემთხვევებში, კანონით გათვალისწინებული მკაფიო წესისა და სათანადო კონსტიტუციური გარანტიების უზრუნველყოფის პირობებში და არა მოქმედი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით განსაზღვრული ზოგადი წესით (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილება „საქართველოს მოქალაქე ზურაბ მიქაელ საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“ 22/01/2015). შესაბამისად, საკანონმდებლო რეგულაციის არარსებობის პირობებში, ირიბი ჩვენებების გამოყენება გამამტკიცებული განაჩენისა დადგენისთვის დაუშვებელია.

21. სასამართლო აღნიშნავს, რომ კასატორის მიერ საკუთარი პოზიციის გასამყარებლად მითითებული საქართველოს უზრუნველისი სასამართლოს გადაწყვეტილებაში (№485აპ-18) აღწერილი ფაქტობრივი გარემოებები არსებითად განსხვავდება მოცემული საქმის (გ. ა-ძის ბრალდების სისხლის სამართლის საქმის) ფაქტობრივი გარემოებებისაგან და აღნიშნული მსჯელობა ბრალდებულის დამნაშავედ ცნობისათვის ვერ გამოდგება.

22. საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული სხვა მოთხოვნები საქმის მასალათა შესწავლის შედეგად არ გამოკვეთილა.

23. საქართველოს სსსკ-ის 303-ე მუხლის მე-3, მე-32, მე-33, მე-4 ნაწილების შესაბამისად, საკასაციო პალატამ.

დ ა ა დ გ ი ნ ი :

1. თბილისის გლდანი-ნაძალადევის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ნათია გურულის საკასაციო საჩივარი არ იქნეს დაშვებული განსახილველად.

2. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

2. დანაშაული ადამიანის უფლებებისა და თავისუფლებების ნიღეაღმდეგ

ადგენერა

განაჩენი საქართველოს სახელით

№725აპ-19

17 მარტი, 2020 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

ლ. ფაფიაშვილი (თავმჯდომარე),
მ. გაბინაშვილი,
მ. ვასაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ა. ღ-ს საკა-
საციონ საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სა-
მართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 15 ივლისის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი გან-
ხილვის კოლეგიის 2019 წლის 15 მაისის განაჩენით ა. ღ., – დაბადე-
ბული 1.. წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის
151-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და სასჯელის სახედ და ზომად განე-
საზღვრა ჯარიმა – 2000 ლარი.

გაუქმდა ა. ღ-ს მიმართ აღკვეთის ღონისძიების სახით გამოყე-
ნებული გირაო.

განაჩენით ა. ღ-ს მიერ ჩადენილი დანაშაული გამოიხატა შემ-
დეგში: 2016 წელს სსიპ ი-ს ს-ს თ-ს ფილიალში ა. ღ-ს მომსახურება
გაუნია ი-ს ს-ს თანამშრომელმა თ. ბ-მ, რის შემდეგაც სასიყარუ-
ლო ურთიერთობის მიზნით, ა. ღ. რამდენჯერმე შეეცადა მასთან
არასასურველი კომუნიკაციის დამყარებას, რაც გამოიხატა მისი
მხრიდან თ. ბ-ს თვალთვალში. ა. ღ. 2017-2018 წლებში პერიოდუ-
ლად მიდიოდა ი-ს ს-ში, დგებოდა თ. ბ-ს სამუშაო მაგიდასთან ან
მის შორიახლოს და უთვალთვალებდა, მისი ნებართვის გარეშე
უღებდა ფოტოსურათებს და დაუინებით უცქერდა. გარდა ამისა,
იგი ითხოვდა მასთან დალაპარაკებას/შეხვედრას, რაც ძირითადად
უკავშირდებოდა თ. ბ-ს მიმართ წარმოშობილ სიმპათიას/სასიყვა-
რულო გრძნობას. აღნიშნული ქმედებებით თ. ბ. განიცდიდა ფსქი-

კურ ტანჯვას, იმყოფებოდა სტრესულ მდგომარეობაში, იყო დათ-რგუნული და შეშინებული, რის გამოც იძულებული გახდა, შეეცვა-ლა ცხოვრების წესი, ემინოდა სახლიდან გასვლის და გადაწყვეტი-ლი ჰქონდა ასევე სამსახურის შეცვლაც. აღნიშნულით კი თ. ბ-ს მიადგა მორალური ზიანი.

2. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მსჯავ-რდებულმა ა. ღ-მ, რომელიც ითხოვდა განაჩენის გაუქმებასა და გამართლებას.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 15 ივლისის განაჩენით თბილისის სა-ქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიე-ბო, ნინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგი-ის 2019 წლის 15 მაისის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

4. მსჯავრდებული ა. ღ. საკასაციო საჩივრით ითხოვს განაჩენის გაუქმებასა და გამართლებას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, გაცე-ნო საკასაციო საჩივრის მოთხოვნას, ყოველმხრივ და ობიექტუ-რად შეამონა საქმეში არსებული მტკიცებულებანი, შეაფასა თი-თოვეული მათგანი საქმესთან მათი რელევნოტურობის, დასაშვებო-ბისა და უტყუურობის თვალსაზრისით და მივიდა იმ დასკვინამდე, რომ საკასაციო საჩივრი უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემო-ებათა გამო:

2. დაზარალებულ თ. ბ-ს ჩვენებით 2016 წლის მდგომარეობით მუშაობდა თ-ს ი-ს ს-ში ხანგრძლივი სივრცის ოპერატორის პოზი-ციაზე, 2..... ე სივრცეში. სამსახურებრივი მოვალეობის შესრულე-ბისას მსჯავრდებული მან მიიღო როგორც მოქალაქე, რომელსაც არ ჰქონდა უფლებამოსილების დამადასტურებელი მოწმობა, რის გამოც უარს ეუბნებოდა მისი დის სახელზე არსებული განცხადე-ბის ჩაბარებაზე. მიუხედავად ამისა, იგი მაინც დაუინებით ითხოვ-და განცხადების ჩაბარებას, რომელიც ბოლოს ჩაიბარა, თუმცა, შე-ნიშნის ველში ჩაწერა კომენტარი. დაახლოებით 10 დღის შემდეგ, მოქალაქე კვლავ მივიდა მის სამუშაო მაგიდასთან თანმხლებ პირ-თან ერთად, რა დროსაც თავის მხრივ, დაუძახა „ხომ გითხარით დახარვეზდება განცხადება და დაგიკავშირდებიანო“. ზოგადად, მოქალაქეს მიღება ხდება რიგის ნომრით, თუმცა, ვინაიდან იცო-და, რომ იყო პრობლემური მოქალაქე და იცნობდა მის საქმეს, ამას-თან, ვინაიდან ხშირად არის შემთხვევები, როდესაც მოქალაქეები მიდიან სხვა პრერატორთან და შემდეგ ამბობენ, რომ მათ სხვანა-ირად განუმარტეს იგივე საკითხის მოწესრიგება, იმის მისახვედ-

რებლად, რომ საქმე სწორად გაკეთდა და აღარ შეეწუხებინა სხვა თანამშრომლები, გამოელაპარაკა მას. ამავე დროს მიიღო სხვა მოქალაქე და ამით დაასრულა მსჯავრდებულთან ურთიერთობა. ამის შემდეგ, ა. ღ. პერიოდულად, კვირაში ერთხელ ან ორჯერ დადიოდა ი-ს ს-ში, თუმცა დაზარალებულს ეგონა რომ იმავე საქმესთან დაკავშირებით. მოგვიანებით მიხვდა რომ ეს ასე არ იყო, რადგან მსჯავრდებული მიდიოდა „-“ ბანკში, რომელიც მისი სამუშაო მაგიდის პირდაპირ მდებარეობს, დგებოდა იქვე და იქიდან უყურებდა საათობით, ასევე, როდესაც უფროსთან მიდიოდა, მიჰყვებოდა ხოლმე მას სივრცის ტერიტორიაზე, საპირფარეშოშიც კი და სთხოვდა დალაპარაკებოდა, ასევე უღებდა ფოტოებს. იმ შემთხვევაში, თუ მის მოსვლას იგი ვერ შეამჩნევდა საქმეში გართული, მსჯავრდებული მივიდოდა მის ნინ, დადგებოდა, დაენახვებოდა და შემდგომ დგებოდა მასთან ახლოს ტერიტორიაზე. თავიდან ფიქრობდა, რომ „საქმე რომ არ გაუკეთდა“, მას აპალებდა, თუმცა, მერე მიხვდა, რომ საქმისთვის არ მიდიოდა. 2017 წლის მარტის თვეში, იგი ემსახურებოდა მოქალაქეს, რა დროსაც ღ-მ მას სამუშაო მაგიდაზე დაუდო კონვერტი. ვინაიდან მოქალაქე ჰყავდა და არ უნდოდა ეფიქრა რომ რაიმე კანონსანინაალმდეგო მიიღო, მაგალითად ქრთამი და ა.შ., მაშინვე გახსნა კონვერტი, რომელშიც იდო მისი წერილი. წერილში სთხოვდა დალაპარაკებოდა, მოსწოდა და მასთან უნდოდა ურთიერთობა. რეაგირების მიზნით, თ. ბ. დაუკავშირდა ხელმძღვანელს ი. დ-ს. თავის მხრივ, ი. დ-მ აღნიშნული წერილის ასლი აჩვენა მენეჯერს. აღნიშნულის შემდეგ, დაცვის თანამშრომლები არაერთხელ გაესაუბრნენ მსჯავრდებულს (მათ შორის ერთ-ერთი ხელმძღვანელიც) და აუხსნეს რომ თუ იგი განაგრძნობდა ვიზიტებს, შეექმნებოდა პრობლემა თ.ბ-ს. ამის შემდეგ, ა. ღ. 2-3 კვირის განმავლობაში ალარ გამოჩენილა, თუმცა შემდეგ კვლავ გააგრძელა ვიზიტები. 2018 წელს აპრილის თვეში, როდესაც კვლავ გამოჩნდა მსჯავრდებული, თ. ბ-მ აცნობა აუდიტს, რომელთან შეთანხმებითაც, ვინაიდან მათ არ გააჩნდათ საკმარისი უფლებამოსილება, დარეკა საპატრულო პოლიციაში და დაიწყო პროცედურები. აღნიშნულ სისხლის სამართლის საქმეზე იგი გამოკითხეს და შემდეგ ამოცნობაც ჩატარდა, რა დროსაც დანამდვილებით ამოიცნო ა. ღ. რაც შეეხება მის ემოციურ მდგომარეობას, პირველ რიგში, მსჯავრდებულის ეს ქმედებები იწვევდა მასში გაღიზიანებას, ასევე, იყო სულ დაძაბული – „ცალი თვალით“ საქმეს აკეთებდა, მეორეთი კი მსჯავრდებულის გადაადგილებას უკვირდებოდა, რადგან დაცვის თანამშრომლებიც სწრდნენ, რომ მსჯავრდებულის მოსვლა, მათვის შეეტყობინებინა, რის გამოც ეშლებოდა მუშაობაში ხელი. მას გაუჩნდა შიში, რომ ემუქრებოდა საფრთხე, ეშინო-

და სახლშიც არ გაჰყოლოდა, ფიქრობდა სამსახურის შეცვლასაც.

3. მონმებ ნ. ნ-ს ჩვენებით მუშაობს თ-ს ი-ს ს-ში, ... სივრცეში. თ. ბ-ს სამსახურიდან იცნობს წელიწადზე მეტია, არიან მეგობრები და კოლეგები და ზის მის გვერდით უშუალოდ. იგი აღნიშნავს, რომ მსჯავრდებული მას მხოლოდ ერთხელ ჰყავს ნანახი. მისთვის თ-საგან ცნობილი გახდა, რომ მოქალაქე რომელსაც გაუწია მომსახურება, იყო კონფლიქტური. იგი ითხოვდა ისეთ მომსახურებას, რომელიც მათ საქმიანობაში არ შედიოდა. ამის შემდეგ იგი სისტემატურად აკითხავდა თ-ს, ჯდებოდა მისი სამუშაო მაგიდის წინ მოსაცდელ სკამზე, ხან უყურებდა გასასვლელი შუშებიანი კარებიდან, რომელიც არის თ-ს პირდაპირ, ასევე მათთან ახლოს მდებარე „...“ ბანკიდან, რა დროსაც მან თავად დაინახა როგორ უყურებდა იგი თ-ს დაახლოებით 5 წუთის განმავლობაში. ამ დროს მის მზერაში ისეთი მზერა დაიჭირა, თითქოს ამბობდა „აი, მაინც ვერ შემაშინეთო“. ეს ის პერიოდი იყო, როცა თ-ს უკვე გაცხადებული ჰქონდა პოლიციაში, ასევე ინფორმირებულნი იყვნენ დაცვის თანამშრომლები და ზემდგომი პირები, რომლებიც პირადად გაესაუბრნენ მოქალაქეს. აღნიშნული შემთხვევისას თ.ბ-მ მუშაობა ვერ გააგრძელა, რადგან იყო აღელვებული, გაღიზიანებული და დათრგუნული, რადგან არ იცოდა რა უნდოდა აღნიშნულ მამაკაცს მისგან. ამ უკანასკნელმა ერთხელ წერილიც დაუტოვა ბ-ს, რატომ არ აქცევდა სათანადო ყურადღებას. რაც შეეხება „სერვის +“-ს, აღნიშნავს, რომ მათ სამსახურში არსებობს ჩაცმულობის წესები, აქვთ სპეციალური ფორმა, რომელიც არ არის გამომწვევი და ამ წესის დაცვა კონტროლდება ყოველდღიურად. თ-ს მხრიდან წესის დარღვევას ადგილი არ ჰქონია.

4. მონმებ ნ. ბ-ს ჩვენებით დაახლოებით 4 წელია რაც მუშაობს ის ს-ს თ-ს ფილიალში უფროს სპეციალისტად, სივრცეში. თ. ბ-ს იცნობს როგორც თანამშრომელს და აქვს კოლეგიალური ურთიერთობა. მსჯავრდებული სასამართლო სხდომამდე (საქმის არსებითი განხილვისას დაკითხვის ეტაპამდე) არ უნახავს. თ-სგან იცის, რომ მსჯავრდებული გარკვეული პერიოდის განმავლობაში ხშირად აკითხავდა სამსახურში, იჯდა მის წინ, სისტემატურად უყურებდა, დაუინებით აკვირდებოდა, მათ შორის ჰქონდა შემთხვევას ადგილი, როდესაც კარებიდან უყურებდა, რადგან თ. ბ-ს სამუშაო მაგიდის პირდაპირ არის ი-ს ს-ს შესასვლელი შუშის კარი, რომელიც ამჟამად დახურულია, თუმცა, შემოხედვისას ჩანს თ. ბ-ს სამუშაო ადგილი. იგი შესაძლებელია კვირაში სამჯერ მისულიყო, თუმცა, შემდგომ ერთი კვირა აღარ გამოჩენილიყო, დადგენილი რეჟიმი არ ჰქონდა. შესწრებია სიტუაციას, როდესაც თ. ბ. მიდიოდა კოორდინატორთან იმის სათქმელად, რომ ეს პიროვნება კვლავ მის წინ იჯ-

და და დაუინებით აკვირდებოდა მას. ეს აღლვება და სამუშაო პროცესში ჩართვა გარკვეულ დროს მოითხოვდა. რაც შეეხება შინაგანანებს, ეკრძალებათ მოქალაქეებთან არაფორმალურად ურთიერთობა, მათ აქვთ ფორმა, რომელიც შედგება შავი პიჯაკის, თეთრი პერანგის, ყელსახვევის/ჰალსტუპისა და ბეიჯისგან, გოგონებს ეკრძალებათ გამოწვევი ტანისამოსის ტარება, რაზეც ხორციელდება კონტროლი აუდიტისა და ხარისხის მართვის სამსახურის მიერ დღეში რამდენჯერმეც კი, არ სმენია თ-ს მხრიდან ფორმის ტარების წესის დარღვევის შესახებ. თ. ბ. არის განობასწორებული პიროვნება და მოქალაქეებთან არ შედის კონფლიქტში.

5. მოწმე ო. დ-ს ჩვენებით 2012 წლიდან მუშაობდა თ-ს ი-ს ს-ში სექტორის მენეჯერის პოზიციაზე. მისი ფუნქცია იყო დაქვემდებარებული სექტორის მართვა და მოქალაქეებთან ურთიერთობა. იგი აღნიშნავს, რომ მსჯავრდებული არ იცნობს, ხოლო თ. ბ. დაახლოებით 3 წლის განმავლობაში იყო მის დაქვემდებარებაში მყოფი პირი. ერთ დღეს მასთან, კოორდინატორების ოთახში, მივიდა ძალიან განერგოულებული თ. ბ., და უთხრა, რომ ასე მუშაობის გაგრძელება აღარ შეეძლო და იმ მომენტისთვის ითხოვა ნებართვა სამსახურიდან გასვლის თაობაზე. მან პირველად ნახა ასეთ სიტუაციაში მყოფი თ., იგი იყო განითლებული და კანკალებული. მან უთხრა, რომ მუდმივად უთვალთვალებდა ერთი პიროვნება, ჯდებოდა და მისი სამუშაო ადგილის წინ მდებარე სკამზე, ასევე, უყურებდა დიდი კარებიდან და უღებდა ფოტოებს. იგი გაჰყვა თ-ს სამუშაო ადგილისკენ, რომ ენახა ეს პიროვნება, რა დროსაც მან დაანახა ასაკოვანი კაცი, რომელიც იჯდა თ-ს მაგიდის მოპირდაპირედ სკამზე. როგორც კი მათ ყურადღება მიაქციეს, იგი ადგა და გავიდა. აღნიშნულ დროს მოქალაქეს არც რიგის ნომერი ჰქონდა ხელში და არც მომსახურებას იღებდა. ადასტურებს, რომ პიროვნება, რომელიც იქ იჯდა, მსჯავრდებული ა. ღ-ა. ბ-მ მას გადასცა წერილიც, რომელიც ზემოაღნიშნულმა მამაკაცმა დაუტოვა. თავის მხრივ, მან მენეჯერს მისცა ამ წერილის ასლი, რომელმაც საქმის კურსში ჩააყინა შიდა უსაფრთხოების სამსახური და აუდიტი. „ვერ გავაგრძელებ აქ მე მუშაობას, შეუძლებელია“ – ეს სიტყვები მას პირადად უთხრა თ-მ. ამის შემდეგ, ძალიან მოკლე ვადაში (იმავე დღეს ან შემდგომ დღეს) მას თ. ბ. დაუკავშირდა და აცნობა, რომ მსჯავრდებული კვლავ დაბრუნდა, რის შემდეგაც ა. ღ-ს გაესაუბრნენ უსაფრთხოების თანამშრომლები და გააფრთხილეს, რომ არ შეენუხებინა მათი თანამშრომელი და მიეცა მისთვის მუშაობის საშუალება. რაიმე ეტიკეტის დარღვევა და კლიენტების პრეტენზიები არც ოფიციალური საჩივრის სახით და არც არაოფიციალურად, თ-ს შესახებ არ გაუგია. იგი აღნიშნავს, რომ თ. ბ. იყო ერთ-ერთი საყ-

რდენი თანამშრომელი, საქმიანი, ფორმალური და დისტანციური.

6. მოწმე კ. ბ-მ განმარტა, რომ მუშაობს თ-ს ი-ს ს-ს უსაფრთხოების სამსახურში. თ. ბ-ს საქმის შესახებ იცის, რომ მას ავინწოებდა მოქალაქე, რომელიც დაჟინებით უყურებდა, უღებდა ფოტოებს და ხელს უშლიდა მუშაობაში, რასაც ჰქონდა სისტემატური ხასიათი. აღნიშნული ინფორმაციის მიღების შემდეგ, იგი გაესაუბრა ა. ღ-ს – აუხსნა, რომ შვილიშვილის ტოლთან ასე არ უნდა მოქცეულიყო და გააფრთხილა, რომ მსგავს საქციელს შემდგომში ადგილი აღარ ჰქონდა. მსჯავრდებულმა განუმარტა, რომ თ.პ. მოსწონდა და სურდა მასთან ურთიერთობა, თუმცა, დაპირდა, რომ ასეთი რამ აღარ გამეორდებოდა. გარკვეული პერიოდის განმავლობაში, იგი აღარ გამოჩენილა, თუმცა შემდგომ კვლავ დაპრუნდა. თ. პ. აღნიშნულს განიცდიდა, ნერვიულობდა და სამსახურის შეცვლაზეც კი საუბრობდა, ასევე ითხოვა ნახევარი საათით მოშორებულიყო სამსახურს, რომ მსჯავრდებული წასულიყო, თუმცა იყო შემთხვევები, როდესაც ეს მამაკაცი საღამომდე იქ რჩებოდა.

7. მსჯავრდებულმა ა. ღ-მ სასამართლო პროცესზე წარდგენილ ბრალდებაში თავი დამნაშავედ არ ცნო და დასკვნითი სიტყვის წარმოთქმისას განმარტა, რომ პროკურორის ვერსია მთლიანად აგებული იყო დაზარალებულის ტყუილებზე.

8. მოწმე უ. კ-მ განმარტა, რომ 2018 წლის 8 მაისს, სამსახურებრივი მოვალეობის შესრულებისას, მან მიიღო ინფორმაცია თ. ბ-ს ადგენებასთან დაკავშირებით, რაზეც პატაკით მოახსენა ხელმძღვანელ პირებს, რის შემდეგაც მოხდა მისა მოწმის სახით გამოკითხვა.

9. მოწმე ჭ. ღ-მა განმარტა, რომ აღნიშნულ სისხლის სამართლის საქმეზე ჩატარებული აქვს შემდეგი საგამოძიებო მოქმედებები: დაზარალებულთან ფოტოსურათით ამოცნობა, დაზარალებულის მიერ წარმოდგენილი წერილის და ფოტომასალის დათვალიერება, თ. ბ-სათვის დაზარალებულად ცნობის შესახებ დადგენილების გაცნობა და უფლებების განმარტება, მოწმეთა გამოკითხვა. მათ შორის უ. კ-ს და ა. ღ-ს გამოკითხვა.

10. დათვალიერების ოქმით დგინდება, რომ 2018 წლის 20 მაისს, შსს ქ. თბილისის პოლიციის დეპარტამენტის სამმართველოს პოლიციის განყოფილების ადმინისტრაციულ შენობაში, თ. ბ-ს მიერ, .. განცხადებით, სისხლის სამართლის საქმეზე დასართავად წარმოდგენილი წერილის ფოტო ასლი დათვალიერებულ იქნა ა. ღ-ს მონაწილეობით. ფოტოასლი არის ხელით შესრულებული, თაბახის თეთრი ფერის ფურცელზე. ტექსტი იწყება სიტყვებით: „თ. პ“-ს თაყვანისმცემლისგან“. შემდეგ ფურცლის შუა ნაწილში წერია სიტყვა: „განცხადება“, რომლის ქვემოთ ფრჩხილებში ჩასმული არის

წინადადება: „შენგან ჩემდამი ყურადღების მოდუნებასთან დაკავშირებით“. ალნიშნულის შემდეგ იწყება აპზაცით ტექსტი: თ., ზუსტად სამი თვის წინ დამპირდი, რომ დაგელაპარაკებიო, მაგრამ პირობას დღემდე არ ასრულებთ. რატომ? ეჭვი ხომ არ გეპარება ჩემში? სიტყვას ფასი უნდა დაადო იცოდე. დისტანციაზე ურთიერთობა რა წესია გამაგებინე? მოვალ, ძორიდან დაგინახავ, წვალ. ამას წინათ ცოტა მეტხანს გავჩერდი, შენ კი საპასუხოდ ყარაულთან გაიქეცი, თითქოს შენი სამსახურის შინაგანაწესი დამერლვიოს. ან რაიმე აგრესია მეგრძნობინებინოს შენთვის. აგრესიას შენ ჩემვან ვერასოდეს ვერ იგრძნობ. არც შენს სამსახურში, არც მის გარეთ და საერთოდ არსად. რაც შეეხება ანდროიდით შენთვის სურათის გადალებას, მე შენთვის სურათი ფარულად (მალულად), არ გადამიღია, არამედ გადაგილე დემონსტრაციულად. სხვათაშორის სურათში გაპრაზება არ გეტყობა, უფრო მეტი გახარებული ხარ. ფორმალური პროტესტი მერე გამოხატე მე რომ გადალება დავასრულე. ვერ გამიგია, შენთვის სურათის გადალება დანაშაულად მეთვლება? პირიქით, ჩემში იმ დღეს (სურათის გადალების დღეს) გადაწყდა ყველაფერი. შენ იმ დღეს სწორად მოიქცი, თორუმ ჩემი მხრიდან უკვე დაკარგული მყავდი, მანამდე გამაბრაზე და იმიტომ. კერძოდ, ჩავთვალე: „თუ დაიმალა არ უნდა ჩემი ნახვა, თუ მიგვიღო, ცხადია უნდა. თუ არ დაიმალა, მაგრამ არ მიგვიღო, მაინც უნდა (შენ თავისუფლად შეგეძლო არ გამოჩენილიყავი, რადგან ჩვენი მოსვლის დრო იცოდი). შენ მესამე გზა აირჩიე. ვთქვი, თუ თ-მ მესამე გზა აირჩია არ გავპრაზდეთქ, მაგრამ ემოციას ავყევი და მაინც გავპრაზდი. თ. ასე არ გამოვა არაფერო. დამიჯერე, პოვნა ძნელია, დაკარგვა კი ადვილი. აქედან გამომდინარე, უნდა დამეტლაპარაკო, რადგან სერიოზულად მინდა შენი ახლოს გაცნობა (წესიერად ერთმანეთს არ ვიცნობთ) იქნებ გამოგვივიდეს რამე. მერამოდენიმე დღეში მოვალ, შენის ნებართვით.“ წერილის ფოტოასლის დათვალიერებისას ა. ღ-მ განმარტა, რომ ზ/ალნიშნული წერილი დაწერილია მის მიერ, შესრულებულია მისი ხელით და იგი თ. ბ-ს სამსახურში მაგიდაზე დაუდო 2017 წლის 12 მარტს, როდესაც იგი ი-ს ს-ში მივიდა ზ/ალნიშნული წერილის თ. ბ-სთვის გადასაცემად. ალნიშნული წერილის ფოტოასლი დათვალიერების შემდეგ დაერთო ოქმს, დაულუქავ მდგომარეობაში.

11. საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმით დგინდება, რომ მსჯავრდებულ ა. ღ-ს მიერ გამოკითხვებით მონიღებული ინფორმაციის ადგილზე შემოწმების მიზნით, მსჯავრდებულ ა. ღ-ს და ექსპერტკრიმინალისტების მონაწილეობით ი-ს ს-ში მსჯავრდებულმა მიუთითა ... სიგრცეზე და განმარტა, რომ იქ ნახა და გაიცნო თ. ბ. ალნიშნულის შემდეგ მან მიუთითა სივრცეში ადგილზე და განმარტა,

რომ აღნიშნული ადგილიდან მოახდინა მან ფოტოს გადაღების იმიტაცია. მისი მითითებით, ამ ფროს თ. ბ. სივრცის შუა ადგილას იჯდა. ასევე მიუთითა იმ ტერიტორიაზე, სადაც შემდგომში იჯდა თ. ბ. და ასრულებდა მის სამსახურებრივ მოვალეობას.

12. ფოტოსურათით ამოცნობის ოქმით დგინდება, რომ ამომცნობმა პირმა – თ. ბ-მ ყოველგვარი ძალდატანებისა და წინააღმდეგობის გარეშე ამოსაცნობად წარმოდგენილ პირებს შორის ამოიცნო ა. ღ. შემდეგი ნიშნებით: ხორბლისფერი ოვალური პირსახით, მოკლედ შექრილი შუბლზე შემელოტებული ჭაღარა თმით, მუქი ფერის რკალისებური წარბებით, ღია ფერის თვალებით, საშუალო ზომის ცხვირით და თხელი ფორმის ტუჩებით.

13. ფოტოსურათით ამოცნობის ოქმით დგინდება, რომ ამომცნობმა პირმა – კ. ბ-მ ყოველგვარი ძალდატანებისა და წინააღმდეგობის გარეშე ამოსაცნობად წარმოდგენილ პირებს შორის ამოიცნო ა. ღ. შემდეგი ნიშნებით: ხორბლისფერი ოვალური პირსახით, მოკლედ შექრილი შუბლზე შემელოტებული ჭაღარა თმით, მუქი ფერის რკალისებური წარბებით, ღია ფერის თვალებით, საშუალო ზომის ცხვირით და თხელი ფორმის ტუჩებით.

14. სსკ-ის კოდექსის 151¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით ისჯება ადევნება – პირადად ან მესამე პირის მეშვეობით პირის, მისი ოჯახის წევრის ან ახლო ნათესავის უკანონო თვალთვალი, ან არასასურველი კომუნიკაციის დამყარება ტელეფონის, ელექტრონული ან სხვა საშუალებით, ან ნებისმიერი სხვა განზრახი ქმედება, რომელიც სისტემატურად ხორციელდება და იწვევს პირის ფსიქიურ ტანჯვას ან/და პირის ან მისი ოჯახის წევრის ან ახლო ნათესავის მიმართ ძალადობის გამოყენების ან/და ქონების განადგურების საფუძვლი-ან შიძს, რაც პირს ცხოვრების წესის მნიშვნელოვნად შეცვლას აიძულებს ან მისი მნიშვნელოვნად შეცვლის რეალურ საჭიროებას უქმნის. დანამაულისგან დაცვის ობიექტია ადამიანის ფსიქიური ჯანმრთელობა, უსაფრთხო გარემო და ცხოვრების წესის თავისუფლება.

15. გასაჩივრებული განაჩენის თანახმად, ა. ღ-ს მსჯავრი დაედო იმაში, რომ მან ჩაიდინა ადევნება, ესე იგი უკანონო თვალთვალი, არასასურველი კომუნიკაციის დამყარება პირადად, რომელიც სისტემატურად ხორციელდება და იწვევს პირის ფსიქიურ ტანჯვას, რაც პირს ცხოვრების წესის მნიშვნელოვნად შეცვლას აიძულებს და მისი მნიშვნელოვნად შეცვლის რეალურ საჭიროებას უქმნის, კერძოდ: ა. ღ-ს 2016 წელს სსიპ. ი-ს ს-ს თ-ს ფილიალში, მომსახურება გაუნია ი-ს ს-ს თანამშრომელმა თ. ბ-მ, რის შემდეგ მასთან სასიყვარულო ურთიერთობის მიზნით, ა. ღ. რამდენჯერმეც დილობდა ამ უკანასკნელთან არასასურველი კომუნიკაციის დამ-

ყარებას, რაც გამოიხატება მისი მხრიდან თ. ბ-ს თვალთვალში. ა. ღ. 2017-2018 წლებში პერიოდულად მიდიოდა ი-ს ს-ში, დგებოდა თ. ბ-ს სამუშაო მაგიდასთან ან მის შორიახლოს და უთვალთვალებდა, მისი ნებართვის გარეშე უღებდა ფოტოსურათებს, დაჭინებით უც-ქერდა, გარდა ამისა, იგი ითხოვდა მასთან დალაპარაკებას/შეხ-ვედრას, რომელიც ძირითადად უკავშირდებოდა თ. ბ-ს მიმართ ჩარ-მოშობილ სიმპატიას/სასიყვარულო გრძნობას. აღნიშნული ქმედე-ბებით თ. ბ. განიცდიდა ფსიქიკურ ტანჯვას, იმყოფებოდა სტრე-სულ მდგომარეობაში, იყო დათრგუნული და შეშინებული, რის გა-მოც იძულებული გახდა შეცვალა ცხოვრების წესი, გადაწყვეტი-ლი ჰქონდა ასევე, სამსახურის შეცვლაც, ეშინოდა სახლიდან გას-ვლა. აღნიშნულით კი თ. ბ-ს მიადგა მორალური ზიანი.

16. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს რომ განაჩენში მითითე-ბული დასკვნები არ დასტურდება საქმეში არსებული მტკიცებუ-ლებებით. კერძოდ, საქმეში არ მოიპოვება მტკიცებულებები, რომ-ლებიც სსსკ-ით დადგენილი სტანდარტით დაადასტურებდა რომ თ. ბ-ს „ეშინოდა სახლიდან გასვლა“, ან რომ „იძულებული გახდა შეცვალა ცხოვრების წესი“.

17. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ევროპის საბ-ჭოს კონვენცია ქალთა მიმართ ძალადობისა და ოჯახში ძალადო-ბის პრევენციისა და აღკვეთის შესახებ („სტამბოლის კონვენცია“) მიზნად ისახავს ქალების დაცვას ყველა ფორმის ძალადობისაგან. კონვენციის 34-ე მუხლით დადგენილია, რომ: „მხარეები იღებენ საჭირო საკანონმდებლო ან სხვა ზომას იმის უზრუნველსაყოფად, რომ სისხლის სამართლის დანაშაულად ჩაითვალოს მეორე პირის მიმართ მრავალჯერადი მუქარის შემცველი ქცევით გამოხატული წინასწარგანზრაბაზული ქცევა, რომელიც მასში საფრთხის შიშს იწ-ვევს“. კონვენცია ნათლად განმარტავს, რომ ადეგებება არის ქალის მიმართ ძალადობის ფორმა. იმავდროულად, როგორც ეროვნული კანონმდებლობა, ასევე სტამბოლის კონვენციაც სისხლის სამარ-თლებრივი წესით დასჯადად აცხადებს მხოლოდ ისეთ ქცევას, რო-მელიც დაზარალებულში იწვევს საფრთხის შიშს და დაზარალე-ბულს აყენებს ცხოვრების ჩვეული წესის არსებითად შეცვლის სა-ჭიროების წინაშე.

18. საქმის მასალებით დასტურდება, რომ დაზარალებული გა-ნიცდიდა დისკომფორტს, თუმცა საქართველოს სისხლის სამარ-თლის კოდექსის თანახმად, ქმედების სსკ-ის 151¹ მუხლით კვალი-ფიკაციისათვის საჭიროა ფსიქიკური ტანჯვის, ცხოვრების წესის არსებითად შეცვლის ან ასეთი შეცვლის საჭიროების რეალურად არსებობის მტკიცება, რაც მოცემულ შემთხვევაში საქმეში არსე-ბული მტკიცებულებებით არ დასტურდება.

19. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სასამართლოსათვის მნიშვნელოვანია იმ გარემოების დაფგენა, თუ როდის დაიწყო, გაგრძელდა და დასრულდა ა. ღ-ს მიერ ჩადენილი ქმედებები. სასამართლო ეთანხმება გასაჩივრებული განაჩენის მოტივაციას, რომლის თანახმად, შეფასება ვერ მიეცემა კანონის ამოქმედებამდე ჩადენილ ქმედებებს, რადგან ამ ნორმის მიღებამდე (2017 წლის 4 მაისის კანონი, ძალაში შევიდა 2017 წლის 1 ივნისიდან) პირის მიერ განხორციელებული ამგვარი ქმედებები არ ითვლებოდა დანაშაულად. შესაბამისად, სასამართლო სამართლებრივად ვერ შეაფასებს 2017 წლის 1 ივნისამდე ჩადენილ ქმედებებს, მათ შორის მსჯავრდებულის მიერ დაზარალებულისათვის სასიყვარულო შინაარსის მქონე წერილის დატოვების ფაქტს და მით უფრო, ვერ გაანალიზებს ამ წერილის შინაარსობრივ მხარეს (დაზარალებულის ჩვენებით, საქმეში წარმოდგენილი სასიყვარულო შინაარსის წერილი ა. ღ-შ მას სამუშაო მაგიდაზე დაუტოვა 2017 წლის მარტში), მსჯავრდებულის ვიზიტებს ი-ს ს-ს თ-ს ფილიალში.

20. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ადევნება, როგორც პიროვნების წინააღმდეგ მიმართული დანაშაული, შეიძლება შედგებოდეს ცალკე აღებული არადანაშაულებრივი ქმედებებისგან, დიდი ყურადღება უნდა მიექცეს კონტექსტს, თუ რა პირობებში ხორციელდება მსგავსი ქმედებები. თუმცა ამის მიუხედავად საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქმეზე შეკრებილი მტკიცებულებების ძირითადი ნაწილი ეხება მსჯავრდებულის მიერ 2017 წლის 1 ივნისამდე (კანონის ამოქმედებამდე) განხორციელებულ ქმედებებს. საქართველოს სსკ-ის მე-2 მუხლის 1-ლი ნაწილისა და მე-3 მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად კი აღნიშნული მტკიცებულებები ვერ იქნება გათვალისწინებული განაჩენის დაგენისას.

21. კანონის ამოქმედების შემდეგ მსჯავრდებულის ი-ს ს-ს თ-ს ფილიალში ყოფნის ფაქტი დასტურდება საქმეში არსებული მტკიცებულებებით, მათ შორის, დაზარალებულ თ. ბ-სა და მოწმე კ. ბ-ს ჩვენებებით, რომელიც ეხება 2018 წლის პრილის შემთხვევას, მსჯავრდებულის განმარტებით, რომ კანონის ამოქმედების შემდეგ ნამდვილად იმყოფებოდა ი-ს ს-ში 2018 წლის ობერვალ-აპრილის განმავლობაში 4-5-ჯერ პირად საქმეზე, რაც დასტურდება მის მიერ წარმოდგენილი და საქმეში არსებული დოკუმენტაციითაც.

22. საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს საქმეში არსებული მტკიცებულებების არასაქმარისობაზე გამამტყუნებელი განაჩენის დასადგენად, კერძოდ, სასამართლო აღნიშნავს, რომ ა. ღ-ს საქმეზე დაკითხულ მოწმეთა მიერ მიცემული ჩვენებების

უმეტესობა არის ირიბი ხასიათის, ეყრდნობა დაზარალებულისგან მოპოვებულ ინფორმაციას და წარმოადგენს მის პერიფრაზს. შესაბამისად, აღნიშნულ მოწმეთა ჩვენებების ნაწილი, რომელიც ეხება სხვა წყაროებიდან მიღებული ინფორმაციის მონათხრობს, არ შეიძლება საფუძვლად დაედოს გამამტყუნებელ განაჩენს. განაჩენს საფუძვლად შეიძლება დაედოს აღნიშნულ მოწმეთა ჩვენებების მხოლოდ ის ნაწილი, რომლის უშუალო პირველწყარო თავად მოწმეა და ეხება კანონის ამოქმედების შემდეგ განხორციელებულ ქმედებებს.

23. მოწმის სახით დაკითხული პირები – ნ. ნ., ნ. ბ. და ი. დ. თავიანთ ჩვენებებში აღნიშნავენ, რომ პირადად არ იცნობენ ბრალდებულს და მათვის საქმის გარემოებების შესახებ თ. ბ-საგან გახდა ცნობილი. შესაბამისად, მოწმე ნ. ნ-ს ჩვენების ის ნაწილი, რომ მისთვის თ-სგან ცნობილი გახდა, რომ მოქალაქე რომელსაც გაუწია მომსახურება, იყო კონფლიქტური, ითხოვდა ისეთ მომსახურებას, რომელიც მათ საქმიანობაში არ შედიოდა. ამის შემდეგ იგი სისტემატურად აკითხავდა თ-ს, ჯდებოდა მისი სამუშაო მაგიდის წინ მოსაცდელ სკამზე, ხან უყურებდა გასასვლელი შუშებიანი კარებიდან, რომელიც არის თ-ს პირდაპირ, ასევე მათთან ახლოს მდებარე ... ბანკიდან, არის ირიბი ჩვენება, ანალოგიურად განაჩენის დასაბუთებისთვის არ უნდა იქნეს გამოყენებული მოწმე კ. ბ-ს ჩვენების ის ნაწილი, რომელიც ასახავს დაზარალებულისგან მიღებულ ინფორმაციას და წარმოადგენს ირიბ ჩვენებას (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განჩინება №746აპ-19, 21/02/2020)

24. განაჩენის დასაბუთებისთვის არ უნდა ყოფილიყო გამოყენებული მოწმე კ. ბ-ს ჩვენების ის ნაწილიც, რომელიც წარმოადგენდა პირდაპირ ჩვენებას და რომელშიც მოწმე მიუთითებს რომ: „იგი გაესაუბრა ა. ღ-ს – აუხსნა, რომ შეილიშვილის ტოლთან ასე არ უნდა მოქცეულიყო და გააფრთხილა, რომ მსგავს საქციელს შემდგომში ადგილი აღარ ჰქინოდა. მსჯავრდებულმა განუმარტა, რომ თ. ბ. მოსწონდა და სურდა მასთან ურთიერთობა, თუმცა, დაპირდა, რომ ასეთი რამ აღარ გამოირდებოდა“, ვინაიდან (როგორც საქმის მასალებიდან ირკვევა) აღნიშნული ჩვენება, ისევე როგორც მოწმე ი. დ-ს ჩვენება ეხება კანონის ამოქმედებამდე პერიოდს – 2017 წლის 1 მაისის შემთხვევას.

25. განაჩენის დასაბუთებისთვის გამოყენებული უნდა ყოფილიყო ნ. ნ-ს ჩვენების ის ნაწილი, რომელიც ეხებოდა კანონის ამოქმედების შემდეგომ პერიოდს და ეხებოდა ვითარებას, რომლის უშუალო შემსწრეს (ინფორმაციის პირველწყაროს) თავად წარმოადგენდა. მაგ. ჩვენების ის ნაწილი, სადაც მოწმე მიუთითებს, რომ მან თავად დაინახა „როგორ უყურებდა მსჯავრდებული თ-ს დაახ-

ლოებით 5 წუთის განმავლობაში. ამ დროს მის მზერაში ისეთი მზე-რა დაიჭირა, თითქოს ამბობდა „აი, მაინც ვერ შემაშინეთო“.

26. საქმის მასალებით უტყუარად დადგენილია, რომ ა. ღ. 2018 წელს ნამდვილად იმყოფებოდა სსიპ ი-ს ს-ში; ამასთან, უტყუარად არ დგინდება, რომ მისი ამ დაწესებულებაში მისვლის მიზანი იყო თ. ბ-ს ნახევა, ვინაიდან საქმის მასალებიდან გამომდინარე, შპს „ჯ.“ დავალებით წყლის ხანდაზმული დავალიანების ჩამონერასთან დაკავშირებით 2018 წლის 22 იანვრიდან ა. ღ-ს რამდენჯერმე მოუწია მისვლა ი-ს ს-ში.

27. ადევნების ნებისმიერი ობიექტი, უპირველეს ყოვლისა, ფსიქოლოგიური ტერორის მსხვერპლია. ფსიქიური ტანჯვა ადამიანის შინაგანი განცდაა, რომელიც სტრესულ მდგომარეობას უკავშირდება. ფსიქიური ტანჯვა არ შეიძლება იყოს ერთჯერად, დროის მცირე მონაკვეთში განცდილი დისკომფორტი, იგი არის დროის ხანგრძლივ პერიოდში მიმდინარე პროცესი, რაც შეიძლება გამოიხატოს გამუდმებული ფიქრით, შიშით, მღელვარებით, უძილობით და ა.შ.

28. „ცხოვრების წესის“ იძულებით ცვლილებასთან მიმართებით კანონმდებელი დანაშაულის დასრულებას უკავშირებს ორ ალტერნატივას: ა) მნიშვნელოვანი შეცვლა, ე.ი. პირის ცხოვრების წესი უკვე შეცვლილა; ბ) მნიშვნელოვანდ შეცვლის რეალური საჭიროება, ე.ი. დამნაშავის ქმედებები ობიექტურად შეუძლებელს ხდის დაზარალებულმა გააგრძელოს ცხოვრება საკუთარი შეხედულებისამებრ განსაზღვრული და შერჩეული ცხოვრების წესით. ტერმინი „მნიშვნელოვანი“, როგორც შემადგენლობის ნორმატიული ნიშანი, ხაზს უსვამს იმ გარემოებას, რომ არაარსებითი, უმნიშვნელო ხასიათის ცვლილება ან ცვლილების საჭიროება გამორიცხავს სისხლისამართლებრივ პასუხისმგებლობას ადევნებისთვის. მნიშვნელოვანი ხასიათის ცვლილება ან ცვლილების საჭიროება ნიშავს პირის ცხოვრების ჩვეული რიტმის იმგვარ დარღვევას, როდესაც დაზარალებულს სასურველი ქცევის განხორციელებისთვის სჭირდება ზედმეტი დროისა და ენერგიის ხარჯვა, ზედმეტი ეკონომიკური სახსრების გამოყენება ან სხვა ისეთი მოქმედების განხორციელება ან მისგან თავის შეკავება, რაც მომეტებულ დისკომფორტს უქმნის დაზარალებულს. ამასთანავე, ფსიქიურ და ფიზიკურ ზიანთან ერთად, მსხვერპლმა შეიძლება განიცადოს ეკონომიკური ზარალიც.

29. „ცხოვრების წესის“ იძულებითი ცვლილების ან მისი რეალური საჭიროების მტკიცებისთვის არ არის საკმარისი მხოლოდ ის გარემოება, რომ თ. ბ-მ თ-ს ი-ს ს-ში სექტორის მენეჯერი ი. დ-ს უთხრა – „ვერ გავაგრძელებ აქ მე მუშაობას, შეუძლებელია“ (რასაც არ

მოპყოლია დაზარალებულის მხრიდან არავითარი კონკრეტული ლონისძიებები ანდა მენეჯერის მხრიდან შესაბამისი ცვლილებების განხორციელება. მაგ. სამუშაო გრაფიკის ანდა სამუშაო სივრცის/ ადგილის შეცვლა) და მოწმე კ. ბ-ს მიერ ჩვენებაში აღნიშნული გარემოება, რომ დაზარალებული სამსახურის შეცვლაზეც კი ფიქრობდა (თუმცა ამ შემთხვევაშიც არ დასტურდება არსებითად შეცვლის რეალური საჭიროება). ამასთანავე, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ როგორც საქმის მასალებიდან ირკვევა, აღნიშნული ჩვენებები ეხება კანონის ამოქმედებამდე პერიოდს.

30. საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსი ადგენს ერთნაირ მტკიცებულებით სტანდარტს ყველა კატეგორიის დანაშაულთან მიმართებით ქმედების ხასიათის და სპეციფიკის მიუხედავად. შესაბამისად, საქართველოს სსკ-ის 151¹-ე მუხლით გათვალისწინებულ ქმედებაში პირის მსჯავრდებისთვისაც მისი ბრალეულობა დადასტურებული უნდა იყოს გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით.

31. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს სსკ-ის 151¹-ე მუხლით გათვალისწინებული ქმედება წარმოადგენს ერთიან დანაშაულს ალტერნატიული შედეგებით და ქმედების ამ მუხლით კვალიფიკაციისათვის საჭიროა სახეზე იყოს ამ მუხლში მითითებული რომელიმე შედეგის დადგომა, რაც უნდა დასტურდებოდეს კანონის მოთხოვნათა სრული დაცვით, სრულყოფილად და ობიექტურად გამოკვლეული, ურთიერთშეჯერებული და საკმარისი მტკიცებულებებით, რომელთა ერთობლიობა აკმაყოფილებს საქართველოს სსკ-ით გამამტყუნებელი განაჩენის დადგენისთვის საჭირო მტკიცებულებით სტანდარტს.

32. შესაბამისად, საკასაციო სასამართლოს საქმეში არსებული ფაქტობრივი გარემოებებიდან გამომდინარე, დადასტურებულად მიაჩინა, რომ დაზარალებული თ. ბ. განიცდიდა დისკომფორტს მსჯავრდებულ ა. ღ-ს მიერ განხორციელებული ქმედებების შედეგად, თუმცა წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდება კანონის ამოქმედების შემდეგ საქართველოს სსკ-ის 151¹-ე მუხლით გათვალისწინებული ქმედების ჩადენა, რომ დაზარალებული იძულებული გახდა შეეცვალა ცხოვრების წესი (ან იდგა ასეთი რეალური საჭიროების წინაშე) ან განიცადა ფინანსური ტანჯვა.

33. კანონის ამოქმედების შემდეგ მსჯავრდებულის მიერ განხორციელებული ქმედებით დაზარალებულისთვის ფსქიკური ტანჯვის მიყენება დასტურდება მოწმე ნ. ნ-ს ჩვენებით, რომელიც აღნიშნავს რომ თავად შეესწრო ერთ ფაქტს 2018 წლის 30 აპრილს, როდესაც საჯარო სივრცეში დისტანციიდან უყურებდა მსჯავრდე-

ბული დაზარალებულს 5 წუთის განმავლობაში, რის შემდეგაც დაზარალებული იყო გალიზიანებული, დათრგუნული, რაღვან არ იცოდა რა უნდოდა აღნიშნულ მამაკაცს მისგან და ვერ აგრძელებდა სამუშაო პროცესს, რის გამოც მიიღო სათანადო ზომები და გამოძახა საპატრულო პოლიცია. საქმეზე არ ჩატარებულა ფსიქიატრიული ექსპერტიზა.

34. შესაბამისად, სასამართლო ითვალისწინებს რა რომ პირის ბრალეულობა დადასტურებული უნდა იქნეს გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით, განაჩენი არ შეიძლება ეყრდნობოდეს ირიბ ჩვენებს და იმავდროულად პირს ვერ დაეკისრება სისხლის სამართლებრივი პასუხისმგებლობა ქმედებისთვის, რომელიც მისი ჩადენის დროს არ წარმოადგენდა სისხლის სამართლებრივი წესით დასჯად ქმედებას, მიდის დასკვნამდე, რომ მოცემულ შემთხვევაში საქმეში მოპოვებული მტკიცებულებების ერთობლიობა არ არის საკმარისი მსჯავრდებულის მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის დასადგენად.

35. ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ განმარტა, რომ განაჩენი უნდა ემყარებოდეს საქმეში არსებულ მტკიცებულებათა თავისუფალ შეფასებას, დასკვნებს, რომლებიც გამომდინარეობს ფაქტობრივი გარემოებებიდან და მხარეების მიერ წარდგენილი მოსაზრებებიდან. მტკიცება შეიძლება გამომდინარეობდეს საკმარისად ნათელი და დასაბუთებული დასკვნების ან ფაქტის თაობაზე გაუქარწყლებელი ვარაუდების ერთობლიობიდან (იხ: El-Masri v the Former Yugoslav Republic of Macedonia, ECtHR, (GC), 13/12/2012; Hassan v the UK, ECtHR, (GC), 16/09/2014). საქართველოს სსსკის მე-13 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, „...გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ეფუძნებოდეს მხოლოდ ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს პირის ბრალეულობას“. ანალოგიური შინაარსის შემცველია ამავე კოდექსის 82-ე მუხლის მე-3 ნაწილი, რომლის თანახმადაც: „გამამტყუნებელი განაჩენით პირის დამნაშავედ ცნობისათვის საჭიროა გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებულ შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა“. სსსკის 259-ე მუხლის მე-2 ნაწილის მიხედვით: „სასამართლოს განაჩენი კანონიერია, თუ იგი გამოტანილია საქართველოს კონსტიტუციის, ამ კოდექსისა და საქართველოს სხვა კანონების მოთხოვნათა დაცვით, რომელთა ნორმებიც გამოყენებული იყო სისხლის სამართლის პროცესში“.

36. საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ საქმეში ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი და გამამტყუნებელი განაჩენის დასადგენად დასაშვები მტკიცებულებები სასამართლოს არ აძლევს

ცალსახად და ერთმნიშვნელოვნად იმ დასკვნის გაკეთების საშუალებას, რომ ა. ღ-მ 2017 წლის 1 ივნისის შემდეგ ჩაიდინა ადევნება, ესე იგი უკანონო თვალთვალი, არასასურველი კომუნიკაციის დამყარება პირადად, რომელიც სისტემატურად ხორციელდება და ინვენტ პირის ფსიქიურ ტანჯვას, რაც პირს ცხოვრების წესის მნიშვნელოვნად შეცვლას აიძულებს ან მისი მნიშვნელოვნად შეცვლის რეალურ საჭიროებას უქმნის, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 151¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით.

37. რაც შეეხება საკასაციო საჩივარში გამოთქმულ მოსაზრებას პროცესუალურ დარღვევებთან დაკავშირებით, საკასაციო სასამართლო თვლის, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმის განხილვისას საპროცესო დარღვევებით განხილვის ფაქტი არ იკვეთება, კერძოდ:

კასატორის პოზიციით, სააპელაციო სასამართლოში საქმის განხილვისას დარღვეულია სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 295-ე მუხლის მოთხოვებით. აღნიშნულთან დაკავშირებით საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ გასაჩივრებული განაჩენით ა. ღ-ს მსჯავრი დაედო საქართველოს სსკ-ის 151¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში, რაც მიეკუთვნება ნაკლებად მძიმე დანაშაულთა კატეგორიას, ვინაიდან საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსით აღნიშნული ქმედება სასჯელის სახით ითვალისწინებს ჯარიმას ან საზოგადოებისათვის სასარგებლო შრომას ვადით ას ოციდან ას ოთხმოც საათამდე ანდა თავისუფლების ალევეთას ვადით ორ წლამდე, იარაღთან დაკავშირებული უფლებების შეზღუდვით ან უამისოდ. საქართველოს სსკ-ის 22-ე მუხლის მე-6 ნაწილის თანახმად, ნაკლებად მძიმე და მძიმე კატეგორის დანაშაულთა სისხლის სამართლის საქმეებზე რაოთნული (საქალაქო) სასამართლოების განაჩენებისა და სხვა შემაჯამებელი სასამართლო გადაწყვეტილებების გამო საჩივრები შესაძლებელია სააპელაციო წესით ერთბოროვნულად განიხილოს სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის მოსამართლემ; ხოლო ამავე კოდექსის 295-ე მუხლის მე-7 ნაწილის თანახმად, სააპელაციო საჩივრის განმხილველი სასამართლო უფლებამოსილია საჩივრის დასაშვებად ცნობიდან 2 კვირის ვადაში, ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილოს მხარის საჩივარი ნაკლებად მძიმე კატეგორიის დანაშაულთა საქმეებზე, ასევე საჩივარი მხოლოდ სასჯელის შემცირების თაობაზე. შესაბამისად, მოსამართლე უფლებამოსილი იყო საქმე განეხილა ერთპირიოვნულად, ზეპირი მოსმენის გარეშე.

38. უსაფუძვლოა კასატორის მიერ საკასაციო საჩივარში განვი-

თარებული ზოგადი მსჯელობები მის მიმართ საპროცესო კანონ-მდებლობის არსებითი დარღვევის შესახებ (თითქოს მას არ მიეცა რეპლიკითა და საბოლოო სიტყვით გამოსვლის უფლება), რადგან საქმის მასალების შესწავლით დასტურდება, რომ საქმის როგორც 1-ლი ინსტანციის, ასევე სააპელაციო სასამართლოში განხილვი-სას ადგილი არ ჰქონია მსჯავრდებულის საპროცესო უფლებების დარღვევას.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ ა. ღ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს.
2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სა-მართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 15 ივლისის განაჩენი ა. ღ-ს მიმართ.
3. ა. ღ. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქარ-თველოს სსკ-ის 151¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით წარდგენილ ბრალ-დებაში.
4. გამართლებულ ა. ღ-ს განემარტოს, რომ უფლება აქვს, სა-ქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 92-ე მუხ-ლით დადგენილი წესით მოითხოვოს ზიანის ანაზღაურება.
5. ცნობად იქნას მიღებული, რომ ა. ღ-ს მიმართ შეფარდებული აღკვეთის დონისძიება – გირაო გაუქმებულია.
6. საქმეზე ნივთმტკიცებად ცნობილი ერთი ცალი ლაზერული დისკი რომელიც ერთვის სისხლის სამართლის საქმეს შენახულ იქ-ნეს სისხლის სამართლის საქმის შენახვის ვადით.
7. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

3. დანაშაული საკუთრების ნინეაღმდეგ

ქმედების გადაკვალიფიცირება ყაჩაღობიდან ეურდობის მცდელობაზე

განაჩენი საქართველოს სახელის სამართლის სისხლის სამართლის

№650აპ-19

16 იანვარი, 2020 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
პ. ქათამაძე (თავმჯდომარე),
გ. შავლიაშვილი,
ბ. ალავიძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ბ. ჯ-ის ინ-
ტერესების დამცველების, ადვოკატების – მ. ლ-ა და ნ. თ-ს საკასა-
ციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სა-
მართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 7 ივნისის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-
მეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი გან-
ხილვის კოლეგიის 2018 წლის 31 ოქტომბრის განაჩენით ბ. ჯ-ე, –
დაბადებული ... წლის ... აპრილს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ სა-
ქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და მიესაჯა 5
წლით თავისუფლების აღკვეთა. მას საჯელის მოხდა დაეწყო 2018
წლის 19 მაისიდან.

2. სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ ბ. ჯ-ემ ჩაიდინა
ყაჩაღობა, ეს იგი თავდასხმა სხვისი მოძრავი ნივთის მართლსა-
წინააღმდეგორ მისაკუთრების მიზნით, ჩადენილი სიცოცხლისთვის
საშიში ძალადობის მუქარით.

აღნიშნული დანაშაული გამოიხატა შემდეგში: 2018 წლის 13 აპ-
რილს, დაახლოებით 10:30 საათზე, თ-ი, გ-ს პ. მ/რ-ში მდებარე აგ-
რალურ პაზარში, ბ. ჯ-ე მივიდა ნ. წ-თან და საფულიდან ამოაცალა
100 ლარი. აღნიშნული ფაქტი შენიშნა ნ. წ-მ და ბ. ჯ-ეს ხელი დაუ-
ჭირა. მას მიეხმარა იქვე მყოფი მეუღლე ა. თ-ე. ისინი ცდილობ-
დნენ ბ. ჯ-ისთვის თანხის ჩამორთმევას, თუმცა ბ. ჯ-ემ ა. თ-ეს
ცივი იარაღის მსგავსი საგანი მიადო მუცელზე და სიცოცხლისა და
ჯანმრთელობისთვის საშიში ძალადობის გამოყენების მუქარით
მოსთხოვა ნ. წ-სა და ა. თ-ეს მისი გაშვება, რის შემდეგაც გაიტაცა

100-ლარიანი კუპიურის მოხეული ნაწილი და შემთხვევის ადგილი-დან მიიმაღა.

3. აღნიშნული განაჩენი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 7 ივნისის განაჩენით დარჩა უცვლელად.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო პალატამ შეისწავლა სისხლის სამართლის საქმის მასალები მსჯავრდებულ ბ. ჯ-ის მიმართ, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ მსჯავრდებულ ბ. ჯ-ის ინტერესების დამცველების, ადვოკატების – მ. ღ-ა და ნ. თ-ს საკასაციო საჩივრარი უნდა დაკმაყოფილდეს და გასაჩივრებულ განაჩენში უნდა შევიდეს შესაბამისი ცვლილება შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საკასაციო პალატა არ ეთანხმება სააპელაციო პალატის სამართლებრივ შეფასებას და დასკვნებს ბ. ჯ-ის მიერ ჩადენილი ქმედებების კვალიფიკაციის ნაზილში, რომლის მიხედვით, ბ. ჯ-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 179-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით, კერძოდ:

3. პალატამ არაერთ გადაწყვეტილებაში მიუთითა, რომ ქმედების ყაჩალობად დაკვალიფიცირებისათვის აუცილებელია თავდასხმისა და მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნის არსებობა, რომელიც, თავის მხრივ, ჩადენილი უნდა იყოს სიცოცხლის ან ჯანმრთელობისათვის საშიში ძალადობით ანდა ასეთი ძალადობის გამოყენების მუქარით. ყაჩალობის დროს პირი თავდასხმის გამოყენებით ზემოქმედებს დაზარალებულზე, რათა სხვის მოძრავ ნივთს დაეუფლოს (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს №40აპ.-19 განაჩენი).

4. რაც შეეხება თავდასხმას, თავდასხმა არის აგრესიული და აქტიური მოქმედება, რომელიც გამოიხატება ძალადობაში ან/და ძალადობის გამოყენების მუქარაში. მუქარა, როგორც წესი, შეიძლება გამოიხატოს სიტყვიერად ან ჟესტით, მაგალითად, (ცეცხლსასროლი ან ცივი იარაღის დემონსტრირებით. დაზარალებული დარწმუნებული უნდა იყოს ან საფუძვლიანი ეჭვი უნდა ჰქონდეს, რომ თუ იგი ქონების გადაცემის მოთხოვნას არ დააკმაყოფილებს, მუქარა რეალიზებული იქნება.

5. განსახილველ შემთხვევაში სადაცო საკითხს წარმოადგენს ის გარემოება, წარმოდგენილი მტკიცებულებების საფუძველზე უტყუურად დგინდება თუ არა თავად თავდასხმის ფაქტის არსებობა და ასევე, დამნაშავის პირდაპირი განზრახვა – სიცოცხლისთვის საშიში ძალადობის მუქარით მართლსაწინააღმდეგოდ მიესაკუთ-

რებინა სხვისი მოძრავი ნივთი.

6. ცინაიდან მოწმეების – 6. წ-სა და ა. თ-ის ჩვენებები ძირითად მტკიცებულებებს წარმოადგენს ყაჩალობის ფაქტის დასადასტურებლად, თავდასხმის – როგორც აქტიური მოქმედების შეფასების კუთხით პალატა განსაკუთრებულ ყურადღებას მიაქცევს სწორედ ამ მოწმეების ჩვენებებს. აგრეთვე იმსჯელებს, თუ რომელი ფაქტების დადგენის შესაძლებლობას იძლევა ერთობლივად და ინდივიდუალურად აღნიშნული ბრალდების მხარის მტკიცებულებები.

7. მოწმე 6. წ-ს ჩვენებით ირკვევა, რომ: 2018 წლის 13 აპრილს მეუღლესთან – ა. თ-ესთან ერთად იმყოფებოდა თ-ი, გ-ს პ. მ/რ-ში მდებარე აგრალურ ბაზარში. გახსნილი საფულე ეჭირა ხელში, თავად არჩევდა პროდუქტს, რა დროსაც ჩუმად მიუახლოვდა ახალგაზრდა მამაკაცი, რომელიც საფულიდან დაეუფლა ასლარიან კუპიურას. დაზარალებულმა იგრძნო საფულიდან ფულის ამოღება და დამნაშავესა დაუჭირა მარცხენა ხელი. მის დასახმარებლად მივიდა მეუღლე – ა. თ-ე, რომელმაც ორივე ხელი დაუჭირა მსჯავრდებულს. ამ დროს ბ. ჯ-ეს მარჯვენა ხელში ეჭირა დანისმაგვარი საგანი, მარცხენა ხელში – საფულიდან ამოღებული ფული. მისი მეუღლე მსჯავრდებულს არ აძლევდა გაქცევის საშუალებას, მსჯავრდებული კი ეუბნებოდა „ნუ იხმაურებთ, ფულს დაგიბრუნებთ და გამიშვითო“. მას შემდეგ, რაც ბ. ჯ-ემ მოწმეს დაუბრუნა საფულიდან ამოღებული ასლარიანი კუპიურა, ა. თ-ემ ხელები გაუშვა. მსჯავრდებული გაიქცა, ხოლო მოწმემ აღმოჩინა, რომ ასლარიანი კუპიურა შუაზე გახეული იყო, ხოლო მისი მეორე ნაწილი შემთხვევის ადგილზე ვერ იპოვეს.

8. ანალოგიურად აღნერს განვითარებულ მოვლენებს მოწმე ა. თ-ე იმ განსხვავებით, რომ მას ბ. ჯ-ის ხელში დანისმაგვარი საგანი არ დაუნახავს. მსჯავრდებული არც სიტყვიერად დამუქრებია და არც დანისმაგვარი საგნის მუცელზე მიდება უგრძნია, მხოლოდ მეუღლის ხმაზე დაიხედა მუცელზე და დაინახა ვერცხლითვერი ტარი. მსჯავრდებული ეუბნებოდა „არ იხმაუროთ, ფულს დაგიბრუნებთ და გამიშვიო“. მოწმე ძალიან გაბრაზებული და შეურაცხყოფილი იყო იმ ფაქტით, რომ მისი თანდასწრებით მეუღლეს ფული მოპარეს. ის არ აძლევდა დამნაშავეს გაქცევის საშუალებას, ხოლო მას შემდეგ, რაც ბ. ჯ-ემ მის მეუღლეს ფული დაუბრუნა, ხელები გაუთავისუფლა.

9. საკითხის შეფასებისას მნიშვნელოვანია აღინიშნოს ის გარე-მოებაც, რომ დაცვის მხარე არ უარყოფს 6. წ-ს საფულიდან 100 ლარის დაუფლების მცდელობის ფაქტს, თუმცა მიუთითებს, რომ მსჯავრდებული დაზარალებულს თავს არ დასხმია და არც უძალა-

დია მასზე.

10. აღნიშნული ჩვენებების გაანალიზების შედეგად, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ დაზარალებულების – 6. წ-სა და ა. თ-ის ჩვენებები ვერ იქნა მიჩნეული საკმარისად იმისათვის, რათა დადგენილიყო ბ. ჯ-ის მხრიდან ბრალად წარდგენილი დანაშაულის შემადგენლობისათვის სავალდებულო კომპონენტის – თავდასხმის განხორციელება, შემდეგ გარემოებათა გამო: მოცემულ შემთხვევაში დაზარალებულები დეტალურად აღნირენ ბ. ჯ-ის მოქმედებას დანაშაულის დაწყებიდან დასრულებამდე, კერძოდ, ბ. ჯ-ეს საფულიდან ფულის მართლსაწინაარმდეგოდ დაუფლების პროცესში არ განუხორციელებია აქტიური და აგრესიული მოქმედება, რაც საკასაციო პალატას მისცემდა შესაძლებლობას, რომ მისი ქმედება შეეფასებინა თავდასხმად. აღნიშნული ქმედების შემდგომ ბ. ჯ-ის ქცევა (მას შემდეგ, რაც ა. თ-ე ორივე ხელს დაუჭერს მსჯავრდებულს, იგი თანახმად დააპრუნოს ფული, სთხოვს არ იხმაურონ და მისცენ გაქცევის შესაძლებლობა), დაზარალებულების ჩვენების ის ნაწილი, სადაც ბ. ჯ-ის ქმედების აღნერისას იყენებენ ისეთ ტერმინებს, როგორიცაა „ხვენაა“, „ვედრება“, „თხოვნა“, „პალატას საფუძვლიანად აფიქრებინებს, რომ ბ. ჯ-ის ქმედება ქურდობის მცდელობიდან არ გადაზრდილა ყაჩაღურ თავდასხმაში.

11. გარდა ამისა, დაზარალებული ა. თ-ე დეტალურად აღნერს თავის დამოკიდებულებას დანაშაულის ჩამდენი პირის მიმართ და აღნიშნავს, რომ ის გაოგნებული და შეურაცხყოფილი იყო იმ ფაქტით, რომ მსჯავრდებულმა მისი თანდასწრებით მუშლეს – 6. წ-ს მოპარა ფული, რის გამოც მან სიტუაციაში გარკვევამდე უფლება არ მისცა მსჯავრდებულს, რომ გაქცეულიყო. დაზარალებული 6. წ. ვერ აკონკრეტებდა, თუ რა საგანი ეჭირა ხელში დამნაშავეს, თავდაპირველად მხოლოდ ვარაუდს გამოიქვამდა, რომ ეს იყო დანა, თუმცა მოგვიანებით აღნერს როგორც ზოდისმაგვარ საგანს, ხოლო ა. თ-ეს დანისმაგვარი საგნის სხეულზე კონტაქტი არ უგრძნია. ზემოაღნიშნული გარემოებების მხედველობაში მიღებით საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ბ. ჯ-ე არ ზემოქმედებდა დაზარალებულზე, რათა სხვის მოძრავ ნივთს – 100 ლარს დაეუფლებოდა და საქმეში დადგენილი გარემოებების გათვალისწინებით, არ არსებობდა ადამიანის სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისათვის რეალური საფრთხე.

12. ამდენად, ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდება, რომ ბ. ჯ-ეს ჰქონდა ყაჩაღობის განზრავა.

13. ამავე დროს, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ ბ. ჯ-ის მიერ ჩადენილი ქმედება უდავოდ შეიცავს ისეთი მართლსაწინააღმდე-

გო ქმედების შემადგენლობას, როგორიცაა ქურდობის მცდელობა, ე.ი მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით სხვისი მოძრავი ნივთის დაუფლების მცდელობა, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის პირველი ნაწილით. მოცემულ შემთხვევაში, აღნიშნული დანაშაული გამოიხატა იმაში, რომ 2018 წლის 13 აპრილს, დახლოებით 10:30 საათზე, თ-ი, გ-ს პ. მ/რ-ში მდებარე აგრალურ ბაზარში, პ. ჯ-ე ნ. წ-ს საფულიდან ფარულად დაეუფლა 100 ლარს, თუმცა დაზარალებულების ქმედების გამო დანაშაული ბოლომდე ვერ მიიყვანა. ამ ნაწილში ბრალის დამადასტურებლად წარმოდგენილია საქმარისი და უტყუარი მტკიცებულებები, კერძოდ, მოწმეების ჩვენებები, ამოღების ოქმი და ამოცნობის ოქმი, რაც საქმარისია პ. ჯ-ის გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტის დაცვით დამნაშავედ ცნობისთვის. ამასთან, თავად დაცვის მხარეც არ უარყოფს იმ ფაქტს, რომ პ. ჯ-ე შეეცადა ქურდობის გზით დაუფლებოდა ნ. წ-ს კუთვნილ 100 ლარს.

14. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 26 ნოემბრის განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება და მსჯავრდებულ პ. ჯ-ის ქმედება საქართველოს სსკ-ის 179-ე მუხლის პირველ ნაწილიდან უნდა გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის პირველ ნაწილზე.

15. რაც შეეხება სასჯელს, დანაშაულის ხასიათის, სასჯელის საქმარისობის, პროპორციულობისა და სამართლიანობის პრინციპიდან გამომდინარე, აგრეთვე იმ გარემოების გათვალისწინებით, რომ ანაზღაურებულია დაზარალებულებისთვის მიყენებული ზიანი, პ. ჯ-ეს საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისთვის უნდა განესაზღვროს თავისუფლების აღვეთა 1 წლითა და 8 თვეთ.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. მსჯავრდებულ პ. ჯ-ის ინტერესების დამცველების, ადვოკატების – მ. ღ-ა და ნ. თ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს.

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 7 ივნისის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. მსჯავრდებულ პ. ჯ-ის ქმედება საქართველოს სსკ-ის 179-ე

მუხლის პირველი ნაწილიდან გადაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 19,177-ე მუხლის პირველ ნაწილზე და სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 1 წლითა და 8 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რომლის ათვლა დაეწყოს დაკავებიდან – 2018 წლის 19 მაისიდან.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 7 ივნისის განაჩენის სხვა ნაწილში დარჩეს უცვლელად.

5. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

4. სამოხელეო დანაშაული

გაფლანგვა

განაჩენი საქართველოს სახელით

57აპ.-19

10 თებერვალი, 2020 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
მ. გაბინაშვილი (თავმჯდომარე),
შ. თაღუმაძე,
გ. შავლიაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა საქართველოს გენერალუ-
რი პროკურატურის საგამოძიებო ნაწილის საპროცურორო ზედამ-
ხედველობის სამმართველოს პროკურორების – ქეთევან ჩაჩავასა
და გიორგი მუჯირის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო
სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის
10 დეკემბრის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებების თანახმად:
გ.ს. –, – ბრალი დაედო გაფლანგვაში, ე.ი. პირის მართლზომიერ
მფლობელობასა ან გამგებლობაში მყოფი სხვისი ნივთის დიდი ოდე-
ნობით გაფლანგვაში სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენე-
ბით, ჩადენილი ორგანიზებული ჯგუფის მიერ.

აღნიშნული ბრალდება გამოიხატა შემდეგში:

თ-ის მთავრობის №2. დადგენილებით თ-ის მერიამ 2010 წლის
16 ივლისს ერთპიროვნულად დააფუძნა ააიპ „თ.“, რომლის ძირი-
თად საქმიანობას წარმოადგენს თ-ის ტერიტორიაზე ისტორიული
და სხვა მნიშვნელოვანი შენობების რეაბილიტაცია-გამაგრების
მიზნით სტრატეგიის შემუშავება, მისი განხორციელების ხელშეწ-
ყობა და შესრულებაზე კონტროლი. ამ მიზნით ცენტრალური და
ადგილობრივი (თ-ის მერია) ბიუჯეტიდან ფონდს გამოეყო თანხე-
ბი, რომელთა ხარჯვის მიზნობრიობაზე, წესდების მიხედვით, ფონ-
დის ხელმძღვანელობა ანგარიშვალდებულია თ-ის მერიის, რო-
გორც დამფუძნებლის, წინაშე.

ააიპ „თ.“ საქმიანობას ზედამხედველობას უწევს ფონდის გამ-
გეობა, რომლის წევრებიც იმავდროულად შედიოდნენ თ-ის მთავ-
რობის შემადგენლობაში. ფონდის გამგეობამ, ფონდის თავმჯდო-

მარქსთან ერთად, უნდა გააკონტროლოს ფონდის ფინანსური სახ-სრების მიზნობრივი განკარგვა და ქონების დაცვა.

2010 წლის 16 ივლისიდან 2012 წლის 16 ოქტომბრამდე ფონდის თავმჯდომარე იყო გ.ს.

2012 წლის ოქტომბრის საპარლამენტო არჩევნებთან დაკავში-რებული წინასაარჩევნო პარტიული ხარჯები ააიპ „თ.“ მეშვეობით თ-ის მერიის საბიუჯეტო სახსრებით უკანონოდ არაერთხელ და-ფინანსების მიზნით, თ-ის მერმა და ამავდროულად მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ. გ. უ-მ, ააიპ „თ“ თავმჯდომარემ – გ. ს-მ, თ-ის მერიის საქალაქო სამსახურის უფროსმა ა. თ-მ, რო-მელიც ამავდროულად იყო მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანე-ბა „ე.“ თ-ის საორგანიზაციო მდივანი, თ. მ-მ დ. ა-მ 2011 წლის შე-მოდგომაზე დაგეგმეს და შემდგომ რიგი თანამდებობის პირებისა და საჯარო მოხელეების მონაწილეობით შექმნეს ორგანიზებული ჯგუფი. ჯგუფის წევრები წინასახარი შეთანხმებით, ერთიანი მიზ-ნით, ურთიერთშეთანხმებული მოქმედებებით, მოახდენდნენ თ-ის მერიის საბიუჯეტო თანხების მართლასანინაღმდეგო გაფლან-გვას – „ე“ სხვადასხვა წინასაარჩევნო საჭიროებისთვის გახარჯვას. ამ მიზნით აღნიშნულმა პირებმა ორგანიზებულ ჯგუფში, გარდა თ-ის მერიისა და ადგილობრივი გამგეობების სხვა თანამშრომლე-ბისა, ჩართუს ... რაიონის გამგებელი და ფონდის გამგეობის წევრი – დ. ა. (პოლიტიკური პარტიის .. რაიონული ორგანიზაციის თავ-მჯდომარე) და ... რაიონის გ-ის მ. – დ. ჩ. („ე“ ... რაიონული ორგანი-ზაციის აღმასრულებელი მდივანი).

ორგანიზებული ჯგუფის მიერ წინასწარ შექმუშავებული გეგმის თანახმად, 2011 წლის აგვისტოდან 2011 წლის დეკემბრამდე, თ-ის მერიის გ. უ-ს გადაწყვეტილებითა და ქალაქის მთავრობის შესაბა-მისა დადგენილების საფუძველზე, სს „ლ-ში“ ააიპ „თ“ ანგარიშებ-ზე წინასაარჩევნო პარტიული ხარჯების დაფარვის მიზნით აკუ-მულირებულ იქნა 100 000 000 ლარი.

აღნიშნულის შემდეგ თ-ის მერის გ. უ-ს დავალებით, ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-მ 2011 წლის 9 ნოემბერს წერილობით მიმარ-თა სს „ლ-ს“ ააიპ „თ.“ შენობის კვლევის 719 სპეციალისტისათვის პლასტიკური სახელფასო ბარათების დამზადების თხოვნით, რომ-ლებიც რეალურად წარმოადგენდნენ მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ აქტივს. დამზადებული პლასტიკური ბარათები, რომლებზეც სხვადასხვა დროს ააიპ „თ.“ მეშვეობით უკანონოდ ირიცხებოდა თ-ის მერიის საბიუჯეტო თანხები, გ. ს-მ, თავის მხრივ, გადასცა ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის წევრს – ა. თ-ს, რომელიც თ-ის მასშტაბით უზრუნველყოფდა წინასაარჩევნო პროცესის დროს „ე“ რაიონული ორგანიზაციებისათვის ფულადი

სახსრების განაწილებას. ა. თ-მ პლასტიკური ბარათები გადაანაწილებული მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის 10 რაიონულ ორგანიზაციაზე, მათ შორის გადასცა ამავე პარტიის ... რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარეს – დ. ა-ს, რომელმაც, თავის მხრივ, ... რაიონული ორგანიზაციის პარტიული აქტივის დაფინანსებისათვის განკუთვნილი ბარათების ნაწილი გადასცა თავის მოადგილეს – დ. ჩ-ს.

თ-ის მასშტაბით გადანაწილებული პლასტიკური ბარათებიდან ყოველთვიურად ფარულად თანხები გამოქვეყნდათ უშუალოდ ა. თ-ს, დ. ა-ს, დ. ჩ-ს, ასევე – წინასწარ შერჩეულ, ნდობით აღჭურვილ თ-ის მერიისა და ადგილობრივი გამგეობების თანამშრომლებსა და სხვა პირებს, რომლებიც ბანკომატებიდან აღებულ თანხას, წინასაარჩევნოდ განეული სამუშაოების სანაცვლოდ, ხელფასის სახით ურიგებდნენ „ე“ პარტიულ აქტივისტებს – 719 უბის უფროსსა და დაახლოებით 20 000 მიკროკომორდინატორს ისე, რომ თავად პარატის რეალური მესაკუთრეებისათვის თანხის წარმომავლობის თაობაზე არაფერი იყო ცნობილი.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ივნისის ჩათვლით, დასახელებულმა ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის წევრებმა პარტიული ინტერესებისათვის მართლსაწინააღმდეგოდ გაფლანგეს თ-ის მერიის კუთვნილი საბიუჯეტო სახსრები, დიდი ოდენობით ფულადი თანხა – 13 852 497 ლარი.

მას შემდეგ, რაც ააიპ „თ-ში“ ფიციურად დასაქმებულ ე.ნ. „შენობების კვლევის სპეციალისტთა“ მიერ მიღებული შემოსავალი მიუჟახლოვდა 40 000 ლარს, საიდანაც დგება ქონების გადასახადის გადახდის ვალდებულება და, შესაბამისად, ბარათების რეალური მესაკუთრეებისათვის ცნობილი გახდებოდა დანაშაულებრივი სქემის შესახებ, თ-ს მერიისა და მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე“ თ-ის საქალაქო ორგანიზაციის თავმჯდომარის – გ. უ-ს ბრძანებით გადაწყდა, რომ პლასტიკურ ბარათებზე თანხა აღარ ჩარიცხულიყო და პარტიული აქტივის დაფინანსება გაგრძელებულყო ფონდის ანგარიშიდან გამოტანილი ნაღდი ფულით.

აღნიშნული მიზნით 2012 წლის 16 ივნისიდან 2012 წლის 3 ოქტომბრის ჩათვლით, ორგანიზებული ჯგუფის წევრებმა – თ. მ-მ – დ. ა-მ და ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-მ, წინასწარ შემუშავებული დანაშაულებრივი გეგმის მიხედვით, საინკასაციო მომსახურების გარეშე, დ. ა-ს სამსახურებრივი ავტომანქანით, ააიპ „თ“ სს „ლის“ ანგარიშებიდან, შესაბამისი მიზნობრიობის მითითების გარეშე, საბანკო ჩეკების საშუალებით, ნაღდი ფულის სახით შვიდჯერ გაიტანეს ჯამურად – 34 328 463 ლარი. გამოტანილი თანხა ა. თ-ს მეშვეობით 2012 წლის ივნისიდან ოქტომბრამდე, კომიტეტი

რების რაოდენობის მიხედვით, ეტაპობრივად ხელზე გადაეცემოდა პარტიის რაიონული ორგანიზაციის ხელმძღვანელებს, მათ შორის – დ. ა-ს და დ. ჩ-ს, ხოლო მათი მეშვეობით – უშუალოდ პარტიულ აქტივისტებს.

ამავდროულად, წინასწარ შემუშავებული დანაშაულებრივი გეგმის მიხედვით, ჯგუფის წევრები – დ. ა. და გ. ს. დაუკავშირდნენ შპს „ფ-ისა“ და შპს „ს-ის“ წარმომადგენელს – თ. ნ-ს, ვისთანაც შეათანხმეს მომსახურების დეტალები და ფასი, რაც მიზნად ისახავდა 2012 წლის საპარლამენტო არჩევნებთან დაკავშირებით მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე“ ხელმძღვანელი პირების წინასაარჩევნო კამპანიის წარმოების პროცესში მხარდამჭერებთან შეხვედრებისას მათი საკვებით უზრუნველყოფას. 2012 წლის თებერვლიდან 2012 წლის ივნისის ჩათვლით, გ. ს-მ, დ. ა-სთან შეთანხმებით, შპს „ფ-თან“ და შპს „ს-თან“ ააიპ „თ-ს“ სახელით გააფორმა ხელშეკრულებები „ფურშეტის“ ორგანიზების თაობაზე, რის შედეგადაც 2012 წლის თებერვლიდან 2012 წლის ივლისის ჩათვლით, ფონდის სახსრებით მართლსაწინააღმდეგოდ დაფინანსდა „ე“ წინასაარჩევნო კამპანია და პარტიის ლიდერების შეხვედრები მხარდამჭერებთან.

ამ გზით გ. ს-მ და დ. ა-მ 2012 წლის თებერვლიდან 2012 წლის ივლისის ჩათვლით, მართლსაწინააღმდეგოდ გაფლანგეს თ-ის მერიის კუთვნილი საბიუჯეტო სახსრები, დიდი ოდენობით ფულადი თანხა – 719 862 ლარი.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ოქტომბრის ჩათვლით, ააიპ „თ.“ თავმჯდომარე – გ. ს-მ და ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის სხვა წევრებმა პარტიული ინტერესებისათვის მთლიანად მართლსაწინააღმდეგოდ გაფლანგეს თ-ის მერიის კუთვნილი საბიუჯეტო სახსრები, დიდი ოდენობით ფულადი თანხა – 48 900 822 ლარი.

2. გ. უ-ს, – დ. – ბრალი დაედო გაფლანგვაში, ე.ი. პირის მართლზომიერ მფლობელობასა ან გამგებლობაში მყოფი სხვისი ნივთის დიდი ოდენობით გაფლანგვაში სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით, ჩადენილი ორგანიზებული ჯგუფის მიერ.

აღნიშნული ბრალდება გამოიხატა შემდეგში:

თ-ის მთავრობის №2. დადგენილებით თ-ის მერიამ 2010 წლის 16 ივლისს ერთპიროვნულად დააფუძნა ააიპ „თ“, რომლის ძირითად საქმიანობას წარმოადგენს თ-ის ტერიტორიაზე ისტორიული და სხვა მნიშვნელოვანი შენობების რეაბილიტაცია-გამაგრების მიზნით სტრატეგიის შემუშავება, მისი განხორციელების ხელშეწყობა და შესრულებაზე კონტროლი. ამ მიზნით ცენტრალური და ადგილობრივი (თ-ის მერია) ბიუჯეტიდან ფონდს გამოეყო თანხე-

ბი, რომელთა ხარჯვის მიზნობრიობაზე, წესდების მიხედვით, ფონ-დის ხელმძღვანელობა ანგარიშვალდებულია თ-ის მერიის, როგორც დამფუძნებლის, წინაშე.

ააიპ „თ“ საქმიანობას ზედამხედველობას უწევს ფონდის გამ-გეობა, რომელმაც, ფონდის თავმჯდომარესთან ერთად, უნდა გა-აკონტროლოს ფონდის ფინანსური სახსრების მიზნობრივი განკარ-გვა და ქონების დაცვა.

2010 წლის 16 ივლისიდან 2012 წლის 16 ოქტომბრამდე ფონდის თავმჯდომარე იყო გ. ს.

2012 წლის ოქტომბრის საპარლამენტო არჩევნებთან დაკავში-რებული წინასაარჩევნო პარტიული ხარჯების ააიპ „თ“ მფლობე-ლობამი არსებული თანხებით არაერთხელ უკანონოდ დაფინანსე-ბის მიზნით, თ-ის მერმა და ამავდროულად მოქალაქეთა პოლიტი-კური გაერთიანება „ე.“ თავმჯდომარემ გ. უ-მ, ააიპ „თ“ თავმჯდო-მარემ – გ. ს-მ, თ-ის მ-ს საქალაქო სამსახურის უფროსმა ა. თ-მ, რომელიც ამავდროულად იყო მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთი-ანება „ე“ თ-ის საორგანიზაციო მდივანი, თ-ის მერის მოადგილემ – დ. ა-მ 2011 წლის შემოდგომაზე დაგეგმეს და შემდგომ რიგი თა-ნამდებობის პირებისა და საჯარო მოხელეების მონაწილეობით შექ-მნეს ორგანიზებული ჯგუფი. ჯგუფის წევრები წინასწარი შეთან-ხმებით, ერთიანი მიზნით, ურთიერთშეთანხმებული მოქმედებე-ბით, მოახდენდნენ „თ“ მფლობელობაში არსებული თანხების მარ-თლსანააღმდეგოდ გაფლანგვას – „ე“ წინასაარჩევნო საჭიროე-ბისთვის გახარჯვას. ამ მიზნით აღნიშნულმა პირებმა ორგანიზე-ბულ ჯგუფში, გარდა თ-ის მერიისა და ადგილობრივი გამგეობების სხვა თანამშრომლებისა, ჩართეს ... თ-ის რაიონის გამგებელი და ფონდის გამგეობის წევრი – დ. ა., რომელიც იმავდროულად იყო ხსენებული პოლიტიკური პარტიისრაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარე დათ-ის რაიონის გამგებლის მოადგილე – დ. ჩ. („ე.“ ... რაიონული ორგანიზაციის აღმასრულებელი მდივანი).

ორგანიზებული ჯგუფის მიერ წინასწარ შემუშავებული გეგმის თანახმად, 2011 წლის აგვისტოდან 2011 წლის ნოემბრამდე, თ-ის მერის გ. უ-ს გადაწყვეტილებითა და ქალაქის მთავრობის შესაბა-მისი დადგენილების საფუძველზე, სს „ლ-ში“ ააიპ „თ“ ანგარიშებ-ზე წინასაარჩევნო პარტიული ხარჯების დაფარვის მიზნით აკუ-მულირებულ იქნა 100 000 000 ლარი.

აღნიშნულის შემდეგ თ-ის მერის გ. უ-ს დავალებით, ააიპ „თ“ თავმჯდომარემ – გ. ს-მ 2011 წლის 9 ნოემბერს მიმართა სს „ლ-ს“ ააიპ „თ.“ შენობის კელევის 719 სპეციალისტისათვის პლასტიკური სახელფასო ბარათების დამზადების თხოვნით, თუმცა რეალურად აღნიშნული პირები წარმოადგენდნენ არა ფონდის თანამშრომ-

ლებს, არამედ – მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ აქტივისტებს. დამზადებული პლასტიკური ბარათები, რომლებზეც სხვადასხვა დროს უკანონოდ ირიცხებოდა ააია „თ“ კუთვნილი თანხები, გ. ს-მ, თავის მხრივ, გადასცა ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის წევრს – ა. თ-ს, რომელიც თ-ის მასშტაბით უზრუნველყოფდა წინასაარჩევნო პროცესის დროს „ე“ თ-ის ათ რაიონულ ორგანიზაციაზე ფულადი სახსრების განაწილებას. ა. თ-მ პლასტიკური ბარათები, მათ შორის, გადასცა ამავე პარტიის ... რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარეს – დ. ა-ს, რომელმაც, თავის მხრივ, ... რაიონული ორგანიზაციის პარტიული აქტივისტების დაფინანსებისათვის განკუთვნილი ბარათების ნაწილი გადასცა ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის წევრს, თავის მ-ს – დ. ჩ-ს.

თ-ის მასშტაბით გადანაწილებული პლასტიკური ბარათებიდან ყოველთვიურად ფარულად თანხები გამოჰქონდათ უშუალოდ ა. თ-ს, დ. ა-ს, დ. ჩ-ს, ასევე – წინასწარ შერჩეულ, ნდობით აღჭურვილ თ-ის მერიისა და ადგილობრივი გამგეობების თანამშრომლებსა და სხვა პირებს, რომლებიც ბანკომატებიდან აღებულ თანხას, წინასაარჩევნოდ განეული სამუშაოების სანაცვლოდ, ხელფასის სახით ურიგებდნენ „ე.“ პარტიულ აქტივისტებს – 719 უბის უფროსა და დაახლოებით 20 000 მიკროკოორდინატორს ისე, რომ თავად ბარათის რეალური მესაკუთრეებისათვის თანხის წარმომავლობის თაობაზე არაფერი იყო ცნობილი.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ივნისის ჩათვლით, დასახელებულმა ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის წევრებმა პარტიული ინტერესებისათვის მართლსანინააღმდეგოდ გაფლანგებს ააია „თ. „მართლზომიერ მფლობელობაში არსებული, განსაკუთრებით დიდი ოდენობით თანხა – 13 852 497 ლარი.

მას შემდეგ, რაც ააია „თ-ში“ ფიქციურად დასაქმებულ ე.ნ. „შენობების კვლევის სპეციალისტთა“ მიერ მიღებული შემოსავალი მიუახლოვდა 40 000 ლარს, საიდანაც დგება საშემოსავლო გადასახადის გადახდის ვალდებულება და, შესაბამისად, ბარათების რეალური მესაკუთრეებისათვის ცნობილი გახდებოდა დანაშაულებრივი საქმიანობის შესახებ, თ. და მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის საქალაქო ორგანიზაციის თავმჯდომარის – გ. უ-ს ბრძანებით გადაწყდა, რომ პლასტიკურ ბარათებზე თანხა აღარ ჩარიცხულიყო და პარტიული აქტივის დაფინანსება გაგრძელებულიყო ფონდის ანგარიშიდან გამოტანილი ნაღდი ფულით.

აღნიშნული მიზნით 2012 წლის 16 ივნისიდან 2012 წლის 3 ოქტომბრის ჩათვლით, ჯგუფის ორგანიზატორებმა – თ. მ-მ – დ. ა-მ და ააია „თ“ თავმჯდომარემ – გ. ს-მ, წინასწარ შემუშავებული დანაშაულებრივი გეგმის მიხედვით, საინკასაციო მომსახურების გა-

რეშე, დ. ა-ს სამსახურებრივი ავტომანქანით, ააიპ „თ“ სს „ლ-ის“ ანგარიშებიდან, შესაბამისი მიზნობრიობის მითითების გარეშე, საბანკო ჩეკების საშუალებით, ნალდი ფულის სახით შვიდჯერ გაიტანეს ჯამურად – 34 328 463 ლარი. გამოტანილი თანხა ა. თ-ს მეშვეობით 2012 წლის ივნისიდან ოქტომბრადმდე, კოორდინატორების რაოდენობის მიხედვით, ეტაპობრივად ხელზე გადაეცემოდა პარტიის რაიონული ორგანიზაციის ხელმძღვანელებს, ხოლო მათი მეშვეობით – უშუალოდ პარტიულ აქტივისტებს.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ოქტომბრის ჩათვლით, ქალაქ თ-ის მერმა გ. უ-მ და ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის სხვა წევრებმა პარტიული ინტერესებისათვის მთლიანად მართლასანიადმდეგოდ გაფლანგეს ააიპ „თ“ კუთვნილი, განსაკუთრებით დიდი ოდენობით თანხა – 48 180 960 ლარი.

3. დ. ა-ს, – დ., – ბრალი დაედო გაფლანგვაში, ე.ი. პირის მართლზომიერ მფლობელობასა ან გამგებლობაში მყოფი სხვისი ნივთის დიდი ოდენობით გაფლანგვაში სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით, ჩადენილი ორგანიზებული ჯგუფის მიერ.

აღნიშნული ბრალდება გამოიხატა შემდეგში:

თ-ის მთავრობის №2. დადგენილებით თ-ის მერიამ 2010 წლის 16 ივლისს ერთპიროვნულად დააფუძნა ააიპ „თ.“, რომლის ძირითად საქმიანობას წარმოადგენს თ-ის ტერიტორიაზე ისტორიული და სხვა მნიშვნელოვანი შენობების რეაბილიტაცია-გამაგრების მიზნით სტრატეგიის შემუშავება, მისი განხორციელების ხელშეწყობა და შესრულებაზე კონტროლი. ამ მიზნით (ცენტრალური და ადგილობრივი (თ-ის მერია) ბიუჯეტიდან ფონდს გამოეყო თანხები, რომელთა ხარჯების მიზნობრიობაზე, წესდების მიხედვით, ფონდის ხელმძღვანელობა ანგარიშვალდებულია თ-ის მერიის, როგორც დამფუძნებლის, წინაშე.

ააიპ „თ.“ საქმიანობას ზედამხედველობას უწევს ფონდის გამგეობა, რომელმაც, ფონდის თავმჯდომარესთან ერთად, უნდა გააკონტროლოს ფონდის ფინანსური სახსრების მიზნობრივი განკარგვა და ქონების დაცვა.

2010 წლის 16 ივლისიდან 2012 წლის 16 ოქტომბრამდე ფონდის თავმჯდომარე იყო გ. ს.

2012 წლის ოქტომბრის საპარლამენტო არჩევნებთან დაკავშირებული წინასაარჩევნო პარტიული ხარჯები ააიპ „თ“ მეშვეობით თ-ის მერიის საბიუჯეტო სახსრებით უკანონოდ არაერთხელ დაფინანსების მიზნით, თ-ის მერმა და ამავდროულად მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე“ თ. გ. უ-მ, ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-მ, თ-ის მუნიციპალური შესყიდვების საქალაქო სამსახურის უფროსმა ა. თ-მ, რომელიც ამავდროულად იყო მოქალაქეთა პო-

ლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის საორგანიზაციო მდივანი, თ. მ-ემ – დ. ა-ემ 2011 წლის შემოდგომაზე დაგეგმეს და შემდგომ რიგი თანამდებობის პირებისა და საჯარო მოხელეების მონაწილეობით შექმნეს ორგანიზებული ჯგუფი. ჯგუფის წევრები წინასწარი შე-თანხმებით, ერთიანი მიზნით, ურთიერთშეთანხმებული მოქმედე-ბებით, მოახდენდნენ თ-ის მერიის საბიუჯეტო თანხების მართლსა-წინააღმდეგოდ გაფლანგვას – „ე“ სხვადასხვა წინასაარჩევნო სა-ჭიროებისთვის გახარჯვას. ამ მიზნით აღნიშნულმა პირებმა ორგა-ნიზებულ ჯგუფში, გარდა თ-ის მერიისა და ადგილობრივი გამგეო-ბების სხვა თანამშრომლებისა, ჩართეს ... თ-ის რ-ნის გამგებელი და ფონდის გამგეობის წევრი – დ. ა-ი (პოლიტიკური პარტიის ... რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარე) და ... თ-ის რაიონის გ-ის მ-ე – დ. ჩ-ე („ე“ ... რაიონული ორგანიზაციის აღმასრულებელი მდი-ვანი).

ორგანიზებული ჯგუფის მიერ წინასწარ შემუშავებული გეგმის თანახმად, 2011 წლის აგვისტოდან 2011 წლის დეკემბრამდე, თ. – გ. უ-ს გადაწყვეტილებითა და ქალაქის მთავრობის შესაბამისი დად-გენილების საფუძველზე, სს „ლ-ში“ ააიპ „თ.“ ანგარიშებზე წინასა-არჩევნო პარტიული ხარჯების დაფარვის მიზნით აკუმულირებულ იქნა 100 000 000 ლარი.

აღნიშნულის შემდეგ თ. მერის – გ. უ-ს დავალებით, ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ 2011 წლის 9 ნოემბერს წერილობით მი-მართა სს „ლ-ს“ ააიპ „თ.“ შენობის კვლევის 719 სპეციალისტისათ-ვის პლასტიკური სახელფასო ბარათების დამზადების თხოვნით, რომლებიც რეალურად წარმოადგენდნენ მოქალაქეთა პოლიტიკუ-რი გაერთიანება „ე.“ აქტივს. დამზადებული პლასტიკური ბარათე-ბი, რომლებზეც სხვადასხვა დროს ააიპ „თ.“ მეშვეობით უკანო-ნოდ ირიცხებოდა თ-ის მერიის საბიუჯეტო თანხები, გ. ს-ემ, თავის მხრივ, გადასცა ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის წევრს – ა. თ-ს, რომელიც თ-ის მასშტაბით უზრუნველყოფდა წინასაარ-ჩევნო პროცესის დროს „ე.“ რაიონული ორგანიზაციებისათვის ფუ-ლადი სახსრების განაწილებას. ა. თ-მა პლასტიკური ბარათები გა-დაანაწილა მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის 10 რაიონულ იორგანიზაციაზე, მათ შორის, გადასცა ამავე პარტიის ... რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარეს – დ. ა-ს, რომელმაც, თა-ვის მხრივ, ... რაიონული ორგანიზაციის პარტიული აქტივის დაფი-ნანსებისათვის განკუთვნილი ბარათების ნაწილი გადასცა თავის მ-ეს – დ. ჩ-ეს.

თ-ის მასშტაბით გადანაწილებული პლასტიკური ბარათებიდან ყოველთვიურად ფარულად თანხები გამოჰქონდათ უშუალოდ ა. თ-ს, დ. ა-ს, დ. ჩ-ეს, ასევე – წინასწარ შერჩეულ, ნდობით აღჭურვილ

თ-ის მერიისა და ადგილობრივი გამგეობების თანამშრომლებსა და სხვა პირებს, რომლებიც ბანკომატებიდან აღებულ თანხას, წინა-საარჩევნოდ განეული სამუშაოების სანაცვლოდ, ხელფასის სახით ურიგებდნენ „ე.“ პარტიულ აქტივისტებს – 719 უბნის უფროსსა და დაახლოებით 20 000 მიკროკომინატორს ისე, რომ თავად ბარა-თის რეალური მესაკუთრებისათვის თანხის წარმომავლობის თა-ობაზე არაფერი იყო ცნობილი.

მას შემდეგ, რაც ააიპ „თ-ში“ ფიქციურად დასაქმებულ ე.ნ. „შე-ნობების კვლევის სპეციალისტთა“ მიერ მიღებული შემოსავალი მი-უახლოვდა 40 000 ლარს, საიდანაც დგება საშემოსავლო გადასახა-დის გადახდის ვალდებულება და, შესაბამისად, ბარათების რეა-ლური მესაკუთრებისათვის ცნობილი გახდებოდა დანაშაულებ-რივი საქმიანობის შესახებ, თ-ა და მოქალაქეთა პოლიტიკური გა-ერთიანება „ე.“ თ-ის საქალაქო ორგანიზაციის თავმჯდომარის – გ. უ-ს ბრძანებით გადაწყდა, რომ პლასტიკურ ბარათებზე თანხა აღარ ჩარიცხულიყო და პარტიული აქტივის დაფინანსება გაგრძელებუ-ლიყო ფონდის ანგარიშიდან გამოტანილი ნაღდი ფულით.

აღნიშნული მიზნით 2012 წლის 16 ივნისიდან 2012 წლის 3 ოქ-ტომბრის ჩათვლით, ჯგუფის ორგანიზატორებმა – თ. მ-ემ – დ. ა-ემ და ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ, წინასწარ შემუშევებული დანაშაულებრივი გეგმის მიხედვით, საინკასაციო მომსახურების გარეშე, დ. ა-ის სამსახურებრივი ავტომანქანით, ააიპ „თ.“ სს „ლ-ის“ ანგარიშებიდან, შესაბამისი მიზნობრიობის მითითების გარე-შე, საბანკო ჩეკების სამუშალებით, ნაღდი ფულის სახით შვიდჯერ გაიტანს ჯამურად – 34 328 463 ლარი. გამოტანილი თანხა ა. თ-ის მეშვეობით 2012 წლის ივნისიდან ოქტომბრამდე, კოორდინატო-რების რაოდენობის მიხედვით, ეტაპობრივად ხელზე გადაეცემო-და პარტიის რაიონული ორგანიზაციის ხელმძღვანელებს, ხოლო მათი მეშვეობით – უშუალოდ პარტიის აქტივისტებს.

ამავდროულად, წინასწარ შემუშავებული დანაშაულებრივი გეგ-მის მიხედვით, ჯგუფის წევრები – დ. ა-ე და გ. ს-ე დაუკავშირდნენ შპს „ფ-ისა“ და შპს „ს-ის“ წარმომადგენელს – თ. ნ-ეს, ვისთანაც შეათანხმეს მომსახურების დეტალები და ფასი, რაც მიზნად ისა-ხავდა 2012 წლის საპარლამენტო არჩევნებთან დაკავშირებით მო-ქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ ხელმძღვანელი პირე-ბის წინასაარჩევნო კამპანიის წარმოების პროცესში მხარდაჭე-რებთან შეხვედრებისას მათი საკვებით უზრუნველყოფას. 2012 წლის თებერვლიდან 2012 წლის ივნისის ჩათვლით, გ. ს-ემ, დ. ა-ესთან შეთანხმებით, შპს „ფ-თან“ და შპს „ს-თან“ ააიპ „თ.“ სახე-ლით გააფორმა ხელშეკრულებები „ფურშეტის“ ორგანიზების თა-ობაზე, რის შედეგადაც 2012 წლის თებერვლიდან 2012 წლის ივლი-

სის ჩათვლით, ფონდის სახსრებით მართლსაწინააღმდეგოდ და-ფინანსდა „ე.“ წინასაარჩევნო კამპანია და პარტიის ლიდერების შეხვედრები მხარდამჭერებთან.

ამ გზით გ. ს-ემ და დ. ა-ემ 2012 წლის თებერვლიდან 2012 წლის ივლისის ჩათვლით, მართლსაწინააღმდეგოდ გაფლანგეს თ-ის მე-რიის კუთვნილი საბიუჯეტო სახსრები, დიდი ოდენობით ფულადი თანხა – 719 862 ლარი.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ოქტომბრის ჩათვლით, თ. მერის მოადგილემ – დ. ა-ემ და ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის სხვა წევრებმა პარტიული ინტერესებისათვის მთლიანად მართლსაწინააღმდეგოდ გაფლანგეს თ-ის მერიის კუთვნილი სა-ბიუჯეტო სახსრები, დიდი ოდენობით თანხა – 35 048 325 ლარი.

4. ა. თ-ს, – დ., – ბრალი დაედო გაფლანგვაში, ე.ი. პირის მარ-თლზომიერ მფლობელობასა ან გამგებლობაში მყოფი სხვისი ნივ-თის დიდი ოდენობით გაფლანგვაში, ჩადენილი ორგანიზებული ჯგუფის მიერ.

აღნიშნული ბრალდება გამოიხატა შემდეგში:

თ-ის მთავრობის №2.. დადგენილებით თ-ის მერიამ 2010 წლის 16 ივლისს ერთპიროვნულად დააფუძნა ააიპ „თ.“, რომლის ძირი-თად საქმიანობას წარმოადგენს თ-ის ტერიტორიაზე ისტორიული და სხვა მნიშვნელოვანი შენობების რეაბილიტაცია-გამაგრების მიზნით სტრატეგიის შემუშავება, მისი განხორციელების ხელშეწყობა და შესრულებაზე კონტრალური. ამ მიზნით ცენტრალური და ადგილობრივი (თ-ის მერია) ბიუჯეტიდან ფონდს გამოეყოფა თან-ხები, რომელთა ხარჯვის მიზნობრიობაზე, წესდების მიხედვით, ფონდის ხელმძღვანელობა ანგარიშვალდებულია თ-ის მერიის, რო-გორც დამფუძნებლის, წინაშე.

ააიპ „თ.“ საქმიანობას ზედამხედველობას უწევს ფონდის გამ-გეობა, რომლის წევრებიც იმავდროულად შედიოდნენ თ-ის მთავ-რობის შემადგენლობაში. ფონდის გამგეობამ ფონდის თავმჯდო-მარესთან ერთად უნდა გააკონტროლოს ფონდის ფინანსური სახ-სრების მიზნობრივი განკარგვა და ქონების დაცვა.

2010 წლის 16 ივლისიდან 2012 წლის 16 ოქტომბრამდე ფონდის თავმჯდომარე იყო გ. ს-ე.

2012 წლის ოქტომბრის საპარლამენტო არჩევნებთან დაკავში-რებული წინასაარჩევნო პარტიული ხარჯები ააიპ „თ.“ მეშვეობით თ-ის მერიის საბიუჯეტო სახსრებით არაერთხელ უკანონოდ და-ფინანსების მიზნით, თ-ის მერმა და ამავდროულად მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თავმჯდომარემ – გ. უ-მ, ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ, თ-ის მ-ის საქალაქო სამსახურის უფ-როსმა ა. თ-მა, რომელიც ამავდროულად იყო მოქალაქეთა პოლი-

ტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის საორგანიზაციო მდივანი, თ. მ-ემ – დ. ა-ემ 2011 წლის შემოდგომაზე დაგეგმეს და შემდგომ რიგი თანამდებობის პირებისა და საჯარო მოხელეების მონაწილეობით შექმნეს ორგანიზებული ჯგუფი. ჯგუფის წევრები წინასწარი შეთანხმებით, ერთიანი მიზნით, ურთიერთშეთანხმებული მოქმედებებით, მოახდენდნენ თ-ის მერიის საბიუჯეტო თანხების მართლსანინააღმდეგოდ გაფლანგვას – „ე.“ სხვადასხვა წინასაარჩევნო საჭიროებისთვის გახარჯვას. ამ მიზნით აღნიშნულმა პირებმა ორგანიზებულ ჯგუფში, გარდა თ-ის მერიისა და ადგილობრივი გამგეობების სხვა თანამშრომლებისა, ჩართეს ... თ-ის რაიონის გ-ი და ფონდის გამგეობის წევრი – დ. ა-ი (პოლიტიკური პარტიის ... თ-ის რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარე) და ... თ-ის რაიონის გ-ის მ-ე – დ. ჩ-ე („ე.“ ... თ-ის რაიონული ორგანიზაციის აღმასრულებელი მდივანი).

ორგანიზებული ჯგუფის მიერ წინასწარ შემუშავებული გეგმის თანახმად, 2011 წლის აგვისტოდან 2011 წლის დეკემბრამდე, თ. – გ. უ-ს გადაწყვეტილებითა და ქალაქის მთავრობის შესაბამისი დადგენილების საფუძველზე, სს „ლ-ში“ ააიპ „თ.“ ანგარიშებზე წინასაარჩევნო პარტიული ხარჯების დაფარვის მიზნით აკუმულირებულ იქნა 100 000 000 ლარი.

აღნიშნულის შემდეგ თ. – გ. უ-ს დავალებით, ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ 2011 წლის 9 ნოემბერს წერილობით მიმართა სს „ლ-ს“ ააიპ „თ.“ შენობის კვლევის 719 სპეციალისტისათვის პლასტიკური სახელფასო ბარათების დამზადების თხოვნით, რომლებიც რეალურად წარმოადგენდნენ მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ აქტივს. დამზადებული პლასტიკური ბარათები, რომლებზეც სხვადასხვა დროს ააიპ „თ.“ მეშვეობით უკანონოდ ირიცხებოდა თ-ის მერიის საბიუჯეტო თანხები, გ. ს-ემ, თავის მხრივ, გადასცა ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის წევრს – ა. თ-ს, რომელიც თ-ის მასშტაბით უზრუნველყოფდა წინასაარჩევნო პროცესის დროს „ე.“ რაიონული ორგანიზაციებისათვის ფულადი სახსრების განაწილებას. ა. თ-მა პლასტიკური ბარათები გადაანაწილა მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის 10 რაიონული ორგანიზაციაზე, მათ შორის, გადასცა ამავე პარტიის ... რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარეს – დ. ა-ს, რომელმაც, თავის მხრივ, ... რაიონული ორგანიზაციის პარტიული აქტივის დაფინანსებისათვის განკუთვნილი ბარათების ნაწილი გადასცა თავის მ-ეს – დ. ჩ-ეს.

თ-ის მასშტაბით გადანაწილებული პლასტიკური ბარათებიდან ყოველთვიურად, ფარულად თანხები გამოპექონდათ უშუალოდ ა. თ-ს, დ. ა-ს, დ. ჩ-ეს, ასევე – წინასწარ შერჩეულ, ნდობით აღჭურ-

ვიღ თ-ის მერიისა და ადგილობრივი გამგეობების თანამშრომლებ-სა და სხვა პირებს, რომლებიც ბანკომატებიდან აღებულ თანხას, წინასაარჩევნოდ გაწეული სამუშაოების სანაცვლოდ, ხელფასის სა-ხით ურიგებდნენ „ე.“ პარტიულ აქტივისტებს – 719 უბნის უფროს-სა და დაახლოებით 20 000 მიკროკომინატორს ისე, რომ თავად ბარათის რეალური მესაკუთრებისათვის თანხის ნარმომავლობის თაობაზე არაფერი იყო ცნობილი.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ივნისის ჩათვლით, დასახე-ლებულმა ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის წევრებმა პარტიული ინტერესებისათვის მართლსაწინააღმდეგოდ გაფლან-გეს თ-ის მერიის საბიუჯეტო სახსრები, დიდი ოდენობით თანხა – 13 852 497 ლარი.

მას შემდეგ, რაც ააიპ „თ-ში“ ფიქციურად დასაქმებულ ე.ნ. „შე-ნობების კვლევის სპეციალისტთა“ მიერ მიღებული შემოსავალი მი-უახლოვდა 40 000 ლარს, საიდანაც დგება ქონების გადასახადის გადახდის ვალდებულება და, შესაბამისად, ბარათების რეალური მესაკუთრეებისათვის ცნობილი გახდებოდა დანაშაულებრივი საქ-მიანობის შესახებ, თ-ა და მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანე-ბა „ე.“ თ-ის საქალაქო ორგანიზაციის თავმჯდომარის – გ. უ-ს ბრძა-ნებით გადაწყდა, რომ პლასტიკურ ბარათებზე თანხა აღარ ჩარიც-ხულიყო და პარტიული აქტივის დაფინანსება გაგრძელებულიყო ფონდის ანგარიშიდან გამოტანილი ნაღდი ფულით.

აღნიშნული მიზნით 2012 წლის 16 ივნისიდან 2012 წლის 3 ოქ-ტომბრის ჩათვლით, ორგანიზებული ჯგუფის წევრებმა – თ. მ-ეს – დ. ა-ემ და ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ, წინასწარ შემუშავე-ბული დანაშაულებრივი გეგმის მიხედვით, საინკასაციო მომსახუ-რების გარეშე, დ. ა-ის სამსახურებრივი ავტომანქანით, ააიპ „თ.“ სს „ლ-ის“ ანგარიშებიდან, შესაბამისი მიზნობრიობის მითითების გარეშე, საბანეკო ჩეკების საშუალებით, ნაღდი ფულის სახით შევიდ-ჯერ გაიტანეს ჯამურად – 34 328 463 ლარი. გამოტანილი თანხა ა. თ-ის მეშვეობით 2012 წლის ივნისიდან ოქტომბრამდე, კოორდინა-ტორების რაოდენობის მიხედვით, ეტაპობრივად ხელზე გადაეცე-მოდა პარტიის რაიონული ორგანიზაციის ხელმძღვანელებს, მათ შორის – დ. ა-სა და დ. ჩ-ეს, ხოლო მათი მეშვეობით – უშუალოდ პარტიულ აქტივისტებს.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ოქტომბრის ჩათვლით, თ-ის მერიის მ-ის საქალაქო სამსახურის უფროსმა – ა. თ-მა და ორგანი-ზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის სხვა წევრებმა პარტიული ინ-ტერესებისათვის მთლიანად მართლსაწინააღმდეგოდ გაფლანგეს თ-ის მერიის კუთვნილი საბიუჯეტო სახსრები, დიდი ოდენობით თანხა – 48 180 960 ლარი.

5. დ. ა-ს, – დ., – ბრალი დაედო გაფლანგვაში, ე.ი. პირის მართლზომიერ მფლობელობასა ან გამგებლობაში მყოფი სხვისი ნივთის დიდი ოდენობით გაფლანგვაში, სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით, ჩადენილი ორგანიზებული ჯგუფის მიერ.

აღნიშნული ბრალდება გამოიხატა შემდეგში:

თ-ის მთავრობის №2... დადგენილებით თ-ის მერიამ 2010 წლის 16 ივლისს ერთპიროვნულად დააფუძნა ააიპ „თ-ი“, რომლის ძირითად საქმიანობას წარმოადგენს თ-ის ტერიტორიაზე ისტორიული და სხვა მნიშვნელოვანი შენობების რეაბილიტაცია-გამაგრების მიზნით სტრატეგიის შემუშავება, მისი განხორციელების ხელშეწყობა და შესრულებაზე კონტროლი. ამ მიზნით ცენტრალური და ადგილობრივი (თ-ის მერია) ბიუჯეტიდან ფონდს გამოეყოფა თანხები, რომელთა ხარჯვის მიზნობრიობაზე, წესდების მიხედვით, ფონდის ხელმძღვანელობა ანგარიშვალდებულია თ-ის მერიის, როგორც დამფუძნებლის, წინაშე.

ააიპ „თ.“ საქმიანობას ზედამხედველობას უწევს ფონდის გამგეობა, რომლის წევრებიც იმავდროულად შედიოდნენ თ-ის მთავრობის შემადგენლობაში. ფონდის გამგეობამ ფონდის თავმჯდომარესთან ერთად უნდა გააკონტროლოს ფონდის ფინანსური სახსრების მიზნობრივი განსაზღვრა და ქონების დაცვა.

2010 წლის 16 ივლისიდან 2012 წლის 19 ოქტომბრამდე ... თ-ის რაიონის გამგებელი დ. ა-ი იმავდროულად იყო ფონდის გამგეობის წევრი და პოლიტიკური პარტია „ე.“ .. რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარე.

2010 წლის 16 ივლისიდან 2012 წლის 16 ოქტომბრამდე ფონდის თავმჯდომარე იყო გ. ს-ე.

2012 წლის ოქტომბრის საპარლამენტო არჩევნებთან დაკავშირებული წინასაარჩევნო პარტიული ხარჯები ააიპ „თ.“ მეშვეობით თ-ის მერიის საბიუჯეტო სახსრებით არაერთხელ უკანონოდ დაფინანსების მიზნით, თბილისის მ. და ამავდროულად მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ. – გ. უ-მ, ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ, თ-ის მ-ის საქალაქო სამსახურის უფროსმა ა. თ-მა, რომელიც ამავდროულად იყო მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის საორგანიზაციო მდივანი, თ. მ-ემ – დ. ა-ემ 2011 წლის შემოდგომაზე დაგევმეს და შემდგომ რიგი თანამდებობის პირებისა და საჯარო მოხელეების მონაწილეობით შექმნეს ორგანიზებული ჯგუფი. ჯგუფის წევრები წინასწარი შეთანხმებით, ერთიანი მიზნით, ურთიერთშეთანხმებული მოქმედებებით, მოახდენდნენ თ-ის მერიის საბიუჯეტო თანხების მართლსაწინააღმდეგოდ გაფლანგვას – „ე.“ სხვადასხვა წინასაარჩევნო საჭიროებისთვის გახარჯვას. ამ მიზნით აღნიშნულმა პირებმა ორგანიზებულ ჯგუფ-

ში, გარდა თ-ის მერიისა და ადგილობრივი გამგეობების სხვა თანამშრომლებისა, ჩართეს .. თ-ის რაიონის გამგებელი და ფონდის გამგეობის წევრი – დ. ა-ი (პოლიტიკური პარტიის .. რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარე) და .. თ-ის რაიონის გ-ის მ-ე – დ. ჩ-ე („ე.. რაიონული ორგანიზაციის აღმასრულებელი მდივანი).“

ორგანიზებული ჯგუფის მიერ წინასარ შემუშავებული გეგმის თანახმად, 2011 წლის აგვისტოდან 2011 წლის დეკემბრამდე, თ. მერის – გ. უ-ს გადაწყვეტილებითა და ქალაქის მთავრობის შესაბამისი დადგენილების საფუძველზე, სს „ლ-ში“ ააიპ „თ.“ ანგარიშებზე წინასაარჩევნო პარტიული ხარჯების დაფარვის მიზნით აკუმულირებულ იქნა 100 000 000 ლარი.

აღნიშნულის შემდეგ თ. მერის – გ. უ-ს დავალებით, ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ 2011 წლის 9 ნოემბერს წერილობით მიმართა სს „ლ-ს“ ააიპ „თ.“ შენობის კვლევის 719 სპეციალისტისათვის პლასტიკური სახელფასო ბარათების დამზადების თხოვნით, რომლებიც რეალურად წარმოადგენდნენ მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ აქტივს. დამზადებული პლასტიკური ბარათები, რომლებზეც სხვადასხვა დროს ააიპ „თ.“ მეშვეობით უკანონდ ირიცხებოდა თ-ის მერიის საბიუჯეტო თანხები, გ. ს-ემ, თავის მხრივ, გადასცა ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის წევრს – ა. თ-ს, რომელიც თ-ის მასშტაბით უზრუნველყოფდა წინასაარჩევნო პროცესის დროს „ე.“ რაიონული ორგანიზაციებისათვის ფულადი სახსრების განაწილებას. ა. თ-მა პლასტიკური ბარათები გადაანაწილა მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის 10 რაიონულ ორგანიზაციაზე, მათ შორის, გადასცა ამავე პარტიის ... რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარეს – დ. ა-ს, რომელმაც, თავის მხრივ, რაიონული ორგანიზაციის პარტიული აქტივის დაფინანსებისათვის განკუთხებილი ბარათების ნაწილი გადასცა თავის მოადგილეს – დ. ჩ-ეს.

თ-ის მასშტაბით გადაანაწილებული პლასტიკური ბარათებიდან ყოველთვიურად, ფარულად თანხები გამოჰქონდათ უშუალოდ ა. თ-ს, დ. ა-ს, დ. ჩ-ეს, ასევე – წინასარ შერჩეულ, ნდობით აღჭურვილ თ-ის მერიისა და ადგილობრივი გამგეობების თანამშრომლებსა და სხვა პირებს, რომლებიც ბანკომატებიდან აღებულ თანხას, წინასაარჩევნოდ გაწეული სამუშაოების სანაცვლოდ, ხელფასის სახით ურიგებდნენ „ე.“ პარტიულ აქტივისტებს – 719 უბნის უფროს-სა და დაახლოებით 20 000 მიკროკოორდინატორს ისე, რომ თავად ბარათის რეალური მესაკუთრეებისათვის თანხის წარმომავლობის თაობაზე არაფერი იყო ცნობილი.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ივნისის ჩათვლით, დასახელებულმა ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის წევრებმა

პარტიული ინტერესებისათვის მართლსაწინააღმდეგოდ გაფლანგეს თ-ის მერიის საბიუჯეტო სახსრები, დიდი ოდენობით თანხა – 13 852 497 ლარი.

მას შემდეგ, რაც ააიპ „თ-ში“ ფიქციურად დასაქმებულ ე.ნ. „შენობების კვლევის სპეციალისტთა“ მიერ მიღებული შემოსავალი მიუახლოვდა 40 000 ლარს, საიდანაც დგება ქონების გადასახადის გადახდის ვალდებულება და, შესაბამისად, ბარათების რეალური მესაჟურნალებისათვის ცნობილი გახდებოდა დანაშაულებრივი საქმიანობის შესახებ, თ-ა და მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის საქალაქო ორგანიზაციის თავმჯდომარის – გ. უ-ს ბრძანებით გადაწყდა, რომ პლასტიკურ ბარათებზე თანხა აღარ ჩარიცხულიყო და პარტიული აქტივის დაფინანსება გაგრძელებულიყო ფონდის ანგარიშიდან გამოტანილი ნალდი ფულით.

აღნიშნული მიზნით 2012 წლის 16 ივნისიდან 2012 წლის 3 ოქტომბრის ჩათვლით, ორგანიზებული ჯგუფის წევრებმა – თ. მ-ემ – დ. ა-ემ და ააიპ „თ.“ თავმჯდომარებ – გ. ს-ემ, წინასწარ შემუშევებული დანაშაულებრივი გეგმის მიხედვით, საინკასაციო მომსახურების გარეშე, დ. ა-ის სამსახურებრივი ავტომანქანით, ააიპ „თ.“ სს „ლ-ის“ ანგარიშებიდან, შესაბამისი მიზნობრიობის მითითების გარეშე, საპანკო ჩეკების საშუალებით, ნალდი ფულის სახით შვიდჯერ გაიტანეს ჯამურად – 34 328 463 ლარი. გამოტანილი თანხა ა. თ-ის მეშვეობით 2012 წლის ივნისიდან ოქტომბრამდე, კოორდინატორების რაოდენობის მიხედვით, ეტაპობრივად ხელზე გადაეცემოდა პარტიის რაიონული ორგანიზაციის ხელმძღვანელებს, მათ შორის – დ. ა-სა და დ. ჩ-ეს, ხოლო მათი მეშვეობით – უშუალოდ პარტიულ აქტივისტებს.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ოქტომბრის ჩათვლით, დ. ა-მა და ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის სხვა წევრებმა პარტიული ინტერესებისათვის მთლიანად მართლსაწინააღმდეგოდ გაფლანგეს თ-ის მერიის კუთვნილი საბიუჯეტო სახსრები, დიდი ოდენობით თანხა – 48 180 960 ლარი.

6. დ. ჩ-ეს, – დ., – ბრალი დაედო გაფლანგვაში დახმარებაში, ე.ი. პირის მართლზომიერ მფლობელობასა ან გამგებლობაში მყოფი სხვისი ნივთის დიდი ოდენობით გაფლანგვაში დახმარებაში, ჩადენილი ორგანიზებული ჯგუფის მიერ.

აღნიშნული ბრალდება გამოიხატა შემდეგში:

თ-ის მთავრობის №2... დადგენილებით თ-ის მერიამ 2010 წლის 16 ივლისს ერთპიროვნულად დააფუძნა ააიპ „თ-ი“, რომლის ძირითად საქმიანობას წარმოადგენს თ-ის ტერიტორიაზე ისტორიული და სხვა მნიშვნელოვანი შენობების რეაბილიტაცია-გამაგრების მიზნით სტრატეგიის შემუშავება, მისი განხორციელების ხელშეწ

ყობა და შესრულებაზე კონტროლი. ამ მიზნით ცენტრალური და ადგილობრივი (თ-ის მერია) ბიუჯეტიდან ფონდს გამოეყოფა თანხები, რომელთა ხარჯვის მიზნობრიობაზე, წესდების მიხედვით, ფონდის ხელმძღვანელობა ანგარიშვალდებულია თ-ის მერიის, როგორც დამფუძნებლის, წინაშე.

ააიპ „თ.“ საქმიანობას ზედამხედველობას უწევს ფონდის გამგეობა, რომლის წევრებიც იმავდროულად შედიოდნენ თ-ის მთავრობის შემადგენლობაში. ფონდის გამგეობამ ფონდის თავმჯდომარესთან ერთად უნდა გააკონტროლოს ფონდის ფინანსური სახსრების მიზნობრივი განკარგვა და ქონების დაცვა.

..... თბილისის რაიონის გამგებელი დ. ა-ი იმავდროულად იყო ფონდის გამგეობის წევრი და პოლიტიკური პარტია „ე.“ რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარე.

2010 წლის 16 ივლისიდან 2012 წლის 16 ოქტომბრამდე ფონდის თავმჯდომარე იყო გ. ს-ე.

2012 წლის ოქტომბრის საპარლამენტო არჩევნებთან დაკავშირებული წინასაარჩევნო პარტიული ხარჯები ააიპ „თ.“ მეშევრის მიზნით, თ-ის მერიის საბიუჯეტო სახსრებით არაერთხელ უკანონოდ დაფინანსების მიზნით, თ-ის მ. და ამავდროულად მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ. მერმა – გ. უ-მ, ააიპ „თ.“ თავმჯდომარებ – გ. ს-ემ, თ-ის მუნიციპალური შესყიდვების საქალაქო სამსახურის უფროსმა ა. თ-მა, რომელიც ამავდროულად იყო მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის საორგანიზაციო მდივანი, თ. მ-ემ – დ. ა-ემ 2011 წლის შემოდგომაზე დაგეგმეს და შემდგომ რიგი თანამდებობის პირებისა და საჯარო მოხელეების მონაცილეობით შექმნეს ორგანიზებული ჯგუფი. ჯგუფის წევრები წინასარი შეთანხმებით, ერთიანი მიზნით, ურთიერთშეთანხმებული მოქმედებებით, მოახდენდნენ თ-ის მერიის საბიუჯეტო თანხების მართლსაწინააღმდეგოდ გაფლანგვას – „ე.“ სხვადასხვა წინასაარჩევნო საჭიროებისთვის გახარჯვის. ამ მიზნით აღნიშნულმა პირებმა ორგანიზებულ ჯგუფში, გარდა თ-ის მერიისა და ადგილობრივი გამგეობების სხვა თანამშრომლებისა, ჩართეს ... თ-ის რაიონის გამგებელი და ფონდის გამგეობის წევრი – დ. ა-ი (პოლიტიკური პარტიის .. რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარე) და .. თ-ის რაიონის გამგებლის მოადგილე – დ. ჩ-ე („ე.“ .. რაიონული ორგანიზაციის აღმასრულებელი მდივანი).

ორგანიზებული ჯგუფის მიერ წინასწარ შემუშავებული გეგმის თანახმად, 2011 წლის აგვისტოდან 2011 წლის დეკემბრამდე, თ. – გ. უ-ს გადაწყვეტილებითა და ქალაქის მთავრობის შესაბამისი დადგენილების საფუძველზე, სს „ლ-ში“ ააიპ „თ.“ ანგარიშებზე წინასაარჩევნო პარტიული ხარჯების დაფარვის მიზნით აკუმულირებულ

იქნა 100 000 000 ლარი.

აღნიშნულის შემდეგთ – გ. უ-ს დავალებით, ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ 2011 წლის 9 ნოემბერს წერილობით მიმართა სს „ლ-ს“ ააიპ „თ.“ შენობის კვლევის 719 სპეციალისტისათვის პლასტიკური სახელფასო ბარათების დამზადების თხოვნით, რომლებიც რეალურად წარმოადგენენ მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება, „ე.“ აქტივს. დამზადებული პლასტიკური ბარათები, რომლებზეც სხვადასხვა დროს ააიპ „თ.“ მეშვეობით უკანონოდ ირიცხებოდა თ-ის მერის საბიუჯეტო თანხები, გ. ს-ემ, თავის მხრივ, გადასცა ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის წევრს – ა. თ-ს, რომელიც თ-ის მასშტაბით უზრუნველყოფდა წინასაარჩევნო პროცესის დროს „ე.“ რაიონული ორგანიზაციებისათვის ფულადი სახსრების განაწილებას. ა. თ-მა პლასტიკური ბარათები გადაანაწილა მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის 10 რაიონულ ორგანიზაციაზე, მათ შორის, გადასცა ამავე პარტიის ... რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარეს – დ. ა-ს, რომელმაც, თავის მხრივ, ... რაიონული ორგანიზაციის პარტიული აქტივის დაფინანსებისათვის განკუთვნილი ბარათების ნაწილი გადასცა თავის მ-ეს – დ. ჩ-ეს.

თ-ის მასშტაბით გადანაწილებული პლასტიკური ბარათებიდან ყოველთვიურად, ფარულად თანხები გამოჰქონდათ უშუალოდ ა. თ-ს, დ. ა-ს, დ. ჩ-ეს, ასევე – წინასწარ შერჩეულ, ნდობით აღჭურვილ თ-ის მერიისა და ადგილობრივი გამგეობების თანამშრომლებსა და სხვა პირებს, რომლებიც ბანკომატებიდან აღებულ თანხას, წინასაარჩევნოდ განეული სამუშაოების სანაცვლოდ, ხელფასის სახით ურიგებდნენ „ე.“ პარტიულ აქტივისტებს – 719 უბნის უფროს-სა და დაახლოებით 20 000 მიკროკომპიუტორს ისე, რომ თავად ბარათის რეალური მესაკუთრეებისათვის თანხის წარმომავლობის თაობაზე არაფერი იყო ცნობილი.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ივნისის ჩათვლით, დასახელებული ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის წევრებმა პარტიული ინტერესებისათვის მართლასწინააღმდეგოდ გაფლანგეს თ-ის მერიის საბიუჯეტო სახსრები, დიდი ოდენობით თანხა – 13 852 497 ლარი.

მას შემდეგ, რაც ააიპ „თ-ში“ ფიქციურად დასაქმებულ ე.ნ. „შენობების კვლევის სპეციალისტთა“ მიერ მიღებული შემოსავალი მიუახლოვდა 40 000 ლარს, საიდანაც დგება ქონების გადასახადის გადახდის ვალდებულება და, შესაბამისად, ბარათების რეალური მესაკუთრეებისათვის ცნობილი გახდებოდა დანაშაულებრივი საქმიანობის შესახებ, თ.ა და მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის საქალაქო ორგანიზაციის თავმჯდომარის – გ. უ-ს ბრძა-

ნებით გადაწყდა, რომ პლასტიკურ ბარათებზე თანხა აღარ ჩარიც-ხულიყო და პარტიული აქტივის დაფინანსება გაგრძელებულიყო ფონდის ანგარიშიდან გამოტანილი ნაღდი ფულით.

აღნიშნული მიზნით 2012 წლის 16 ივნისიდან 2012 წლის 3 ოქტომბრის ჩათვლით, ორგანიზებული ჯგუფის წევრებმა – თ. მ-ემ – დ. ა.ემ და ააიდ „თ.“ თავმჯდომარებ – გ. ს-ემ, წინასწარ შემუშევებული დანაშაულებრივი გეგმის მიხედვით, საინკასაციო მომსახურების გარეშე, დ. ა-ის სამსახურებრივი ავტომანქანით, ააიპ „თ.“ სს „ლ-ის“ ანგარიშებიდან, შესაბამისი მიზნობრიობის მითითების გარეშე, საბანკო ჩეკების საშუალებით, ნაღდი ფულის სახით შვიდჯერ გაიტანეს ჯამურად – 34 328 463 ლარი. გამოტანილი თანხა ა. თ-ის მეშვეობით 2012 წლის ივნისიდან ოქტომბრამდე, კოორდინატორების რაოდენობის მიხედვით, ეტაპობრივად ხელზე გადაეცემოდა პარტიის რაიონული ორგანიზაციის ხელმძღვანელებს, მათ შორის – დ. ა-სა და დ. ჩ-ეს, ხოლო მათი მეშვეობით – უშაუალოდ პარტიულ აქტივისტებს.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ოქტომბრის ჩათვლით, დ. ჩ-ემ და ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის სხვა წევრებმა პარტიული ინტერესებისათვის მთლიანად მართლსაწინააღმდეგოდ გაფლანგეს თ-ის მერიის კუთვნილი საბიუჯეტო სახსრები, დიდი ოდენობით თანხა – 48 180 960 ლარი.

7. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-მეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი გან-ხილვის კოლეგიის 2018 წლის 28 თებერვლის განაჩენით:

გ. ს-ეს ნარდგენილი ბრალდებიდან ამოერიცხა საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტი.

გ. ს-ე ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“, მე-3 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტებით და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 8 წლით თავი-სუფლების აღკვეთა; მასვე საქართველოს სსკ-ის 43-ე მუხლის სა-ფუძვლზე დამატებითი სასჯელის სახით 1 წლით ჩამოერთვა სა-ხელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფ-ლება.

გ. უ-სათვის, დ. ა.ისა და დ. ა-ისათვის ნარდგენილი ბრალდება საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ და მე-3 ნა-წილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებიდან, ხოლო ა. თ-ისათვის საქართვე-ლოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით ნარდგენილი ბრალდება გადაკვალიფიცირდა საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლის 1-ლ ნაწილზე.

გ. უ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხ-ლის 1-ლი ნაწილით და განესაზღვრა 1 წლითა და 8 თვით თავისუფ-

ლების აღკვეთა; მასვე საქართველოს სსკ-ის 43-ე მუხლის საფუძველზე დამატებითი სასჯელის სახით 8 თვით ჩამოერთვა სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფლება.

„ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის გამოყენებით გ. უ-ს ერთი მეოთხედით შეუმცირდა ძირითადი და დამატებითი სასჯელების ვადა და საბოლოოდ განესაზღვრა 1 წლითა და 3 თვით თავისუფლების აღკვეთა, ასევე – 6 თვით ჩამოერთვა სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფლება.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 და მე-4 ნაწილების საფუძველზე გ. უ-ს მიმართ ბოლო განაჩენით დანიშნული სასჯელი სრულად შთანთქა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 იანვრის განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა – 1 წლით, 3 თვითა და 22 დღით თავისუფლების აღკვეთამ და დამატებითი სასჯელის სახით დანიშნულმა 6 თვით სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის უფლების ჩამორთმევამ და საბოლოოდ გ. უ-ს განესაზღვრა 1 წლით, 3 თვითა და 22 დღით თავისუფლების აღკვეთა, ასევე დამატებითი სასჯელი – 6 თვით სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფლების ჩამორთმევა.

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, გ. უ-ს საბოლოო სასჯელში ჩაეთვალა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 იანვრის განაჩენით მთლიანად მოხდილი სასჯელი.

გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 9 იანვრის განჩინებით აღკვეთის ღონისძიების სახით ბრალდებულის მიმართ შეფარდებული გირაოს უზრუნველსაყოფად დადებული ყადაღა 6. კ-ის საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებაზე (მდებარე: თ.).

დ. ა.ე, ა. თ-ი და დ. ა-ი ცნობილ იქნენ დამნაშავეებად საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და მიესაჯათ 1-1 წლით, 6-6 თვითა და 20-20 დღით თავისუფლების აღკვეთა, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალათ პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვადით; მათვე, საქართველოს სსკ-ის 43-ე მუხლის თანახმად, დამატებითი სასჯელის სახით 8-8 თვით ჩამოერთვათ სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფლება.

„ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-16 მუხლის გამოყენებით დ. ა.ეს, ა. თ-სა და დ. ა-ს ერთი მეოთხედით შეუმცირდათ ძირითადი სასჯელის, პირობითი მსჯავ-

რის გამოსაცდელი და დამატებითი სასჯელის ვადა და საბოლოოდ განესაზღვრათ 1-1 წლითა და 2-2 თვით თავისუფლების აღკვეთა, რაც ჩაეთვალათ პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვადით, ასევე – 6-6 თვით ჩამოერთვათ სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამ-დებობის დაკავების უფლება.

მსჯავრდებულ დ. ა.ეს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალა პა-ტიმრობაში ყოფნის დრო – 2013 წლის 27 ივნისიდან 2013 წლის 26 ივლისის ჩათვლით და 2017 წლის 29 დეკემბერი, მსჯავრდებულ ა. თ-ს – 2013 წლის 27 ივნისიდან 2013 წლის 26 ივლისის ჩათვლით და 2017 წლის 11 ივლისი, ხოლო მსჯავრდებულ დ. ა-ს – 2013 წლის 27 ივნისიდან 2013 წლის 26 ივლისის ჩათვლით.

დ. ჩ-ე ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართვე-ლოს სსკ-ის 25-ე, 182-ე მუხლის მე-3 ნაზილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნ-ქტებით წარდგენილ ბრალდებაში. გამართლებულს განემარტა სა-ქართველოს სსკ-ის 92-ე მუხლით გათვალისწინებული ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნის უფლება.

8. სასამართლომ დადგინა, რომ: გ. ს-ემ ჩაიდინა გაფლანგვა, ე.ი. პირის მართლზომიერ მფლობელობასა ან გამგებლობაში მყო-ფი სხვისი ნივთის დიდი ოდენობით გაფლანგვა სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით, ხოლო გ. უ-მ, დ. ა-ემ, ა. თ-მა და დ. ა-მა ჩაიდინეს მოხელის ან მასთან გათანაბრებული პირის მიერ სამ-სახურებრივი უფლებამოსილების გადამეტება, რამაც სახელმწი-ფოს კანონიერი ინტერესის არსებითი დარღვევა გამოიწვია.

9. გ. ს-ის ქმედება გამოიხატა შემდეგი:

თ-ის მთავრობის №2... დადგენილებით თ-ის მერიამ 2010 წლის 16 ივლისს ერთპიროვნულად დააფუძნა ააიპ „თ.“, რომლის ძირი-თად საქმიანობას წარმოადგენს თ-ის ტერიტორიაზე ისტორიული და სხვა მნიშვნელოვანი შენობების რეაბილიტაცია-გამაგრების მიზნით სტრატეგიის შემუშავება, მისი განხორციელების ხელშეწყობა და შესრულებაზე კონტროლი. ამ მიზნით ცენტრალური და ადგილობრივი (თ-ის მერია) ბიუჯეტიდან ფონდს გამოეყო თანხე-ბი, რომელთა ხარჯების მიზნობრიობაზე, წესდების მიხედვით, ფონ-დის ხელმძღვანელობა ანგარიშვალდებულია თ-ის მერიის, რო-გორც დამფუძნებლის, ნინაშე.

ააიპ „თ.“ საქმიანობას ზედამხედველობას უწევს ფონდის გამ-გება, რომლის წევრებიც იმავდროულად შედიოდნენ თ-ის მთავ-რობის შემადგენლობაში. ფონდის გამგეობამ, ფონდის თავმჯდო-მარესთან ერთად, უნდა გააკონტროლოს ფონდის ფინანსური სახ-სრების მიზნობრივი განკარგვა და ქონების დაცვა.

2010 წლის 16 ივლისიდან 2012 წლის 16 ოქტომბრამდე ფონდის თავმჯდომარე იყო გ. ს-ე.

2011 წლის აგვისტოდან 2011 წლის დეკემბრამდე თ. – გ. უ-ს გადაწყვეტილებითა და ქალაქის მთავრობის შესაბამისი დადგენილების საფუძველზე სს „ლ-ში“ ააიპ „თ.“ ანგარიშებზე წინასაარჩევნო პარტიული ხარჯების დაფარვის მიზნით აკუმულირებულ იქნა 100 000 000 ლარი.

აღნიშნულის შემდეგ თ. – გ. უ-ს დაგალებით, ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ 2011 წლის 9 ნოემბერს წერილობით მიმართა სს „ლ-ს“ ააიპ „თ.“ შენობის კვლევის 719 სპეციალისტისათვის პლასტიკური სახელფასო ბარათების დამზადების თხოვნით, რომლებიც რეალურად წარმოადგენდნენ მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე. აქტივს. დამზადებული პლასტიკური ბარათები, რომლებზეც სხვადასხვა დროს ააიპ „თ.“ მეშვეობით უკანონოდ ირიცხებოდა თანხები, გ. ს-ემ, თავის მხრივ, გადასცა ა. თ-ს, რომელიც თ-ის მასშტაბით უზრუნველყოფდა წინასაარჩევნო პროცესის დროს „ე.“ რაიონული ორგანიზაციებისათვის ფულადი სახსრების განაწილებას. ა. თ-მა პლასტიკური ბარათები გადაანაწილა მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის 10 რაიონულ ორგანიზაციაზე, მათ შორის გადასცა ამავე პარტიის .. რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარეს – დ. ა-ს, რომელმაც, თავის მხრივ, .. რაიონული ორგანიზაციის პარტიული აქტივის დაფინანსებისათვის განკუთვნილი ბარათების ნაწილი გადასცა თავის მ-ეს – დ. ჩ-ეს.

თ-ის მასშტაბით გადაანაწილებული პლასტიკური ბარათებიდან ყოველთვიურად, ფარულად თანხები გამოჰქონდათ უშუალოდ ა. თ-ს, დ. ა-ს, დ. ჩ-ეს, ასევე – წინასანარ შერჩეულ, ნდობით აღჭურვილ თ-ის მერიისა და ადგილობრივი გამგეობების თანამშრომლებსა და სხვა პირებს, რომლებიც ბანკომატებიდან აღებულ თანხას, წინასაარჩევნოდ განეული სამუშაოების სანაცვლოდ, ხელფასის სახით ურიგებდნენ „ე.“ პარტიულ აქტივისატებს – 719 უბნის უფროსა და დაახლოებით 20 000 მიკროკორდინატორს ისე, რომ თავად ბარათის რეალური მესაკუთრეებისათვის თანხის წარმომავლობის თაობაზე არაფერო იყო ცნობილი.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ივნისის ჩათვლით, გ. ს-ემ მართლსანინააღმდეგოდ გაფლანგა დიდი ოდენობით ფულადი თანხა – 13 852 497 ლარი.

მას შემდეგ, რაც ააიპ „თ-ში“ ფიქციურად დასაქმებულ ე.ნ. „შენობების კვლევის სპეციალისტთა“ მიერ მიღებული შემოსავალი მიუახლოვდა 40 000 ლარს, საიდანაც დგება ქონების გადასახადის გადახდის ვალდებულება და, შესაბამისად, ბარათების რეალური მესაკუთრეებისათვის ცნობილი გახდებოდა დანაშაულებრივი სქემის შესახებ, თ.ა და მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის საქალაქო ორგანიზაციის თავმჯდომარის – გ. უ-ს ბრძანებით

გადაწყვდა, რომ პლასტიკურ ბარათებზე თანხა აღარ ჩარიცხულიყო და პარტიული აქტივის დაფინანსება გაგრძელებულიყო ფონდის ანგარიშიდან გამოტანილი ნალი ფულით.

აღნიშნული მიზნით, 2012 წლის 16 ივნისიდან 2012 წლის 3 ოქტომბრის ჩათვლით, თ. მ-ემ – დ. ა.ემ და ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ, საინკასაციო მომსახურების გარეშე, დ. ა.ის სამსახურებრივი ავტომანქანით, ააიპ „თ.“ სს „ლ-ის“ ანგარიშებიდან, შესაბამისი მიზნობრიობის მითითების გარეშე, საბანკო ჩეკების საშუალებით, ნალი ფულის სახით გაიტანეს ჯამურად – 34 328 463 ლარი. გამოტანილი თანხა ა. თ-ის მეშვეობით 2012 წლის ივნისიდან ოქტომბრამდე, კოორდინატორების რაოდენობის მიხედვით, ეტაპობრივად ხელზე გადაეცემოდა პარტიის რაიონული ორგანიზაციის ხელმძღვანელებს, მათ შორის – დ. ა-სა და დ. ჩ-ეს, ხოლო მათი მეშვეობით – უშუალოდ პარტიულ აქტივისტებს.

ამავდროულად, დ. ა-ე და გ. ს-ე დაუკავშირდნენ შპს „ფ-ისა“ და შპს „ს-ის“ წარმომადგენელს – თ. ნ-ეს, ვისთანაც შეათანხმეს მომსახურების დეტალები და ფასი, რაც მიზნად ისახავდა 2012 წლის საპარლამენტო არჩევნებთან დაკავშირდნებით მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ ხელმძღვანელი პირების წინასაარჩევნო კამპანიის წარმოების პროცესში მხარდამჭერებთან შეხვედრებისას მათი საკვებით უზრუნველყოფას. 2012 წლის თებერვლიდან 2012 წლის ივნისის ჩათვლით, გ. ს-ემ, დ. ა-ესთან შეთანხმებით, შპს „ფ-ისა“ და შპს „ს-თან“ ააიპ „თ.“ სახელით გააფორმა ხელშეკრულებები „ფურშეტის“ ორგანიზების თაობაზე, რის შედეგადაც 2012 წლის თებერვლიდან 2012 წლის ივლისის ჩათვლით, ფონდის სახსრებით მართლსანინააღმდეგოდ დაფინანსდა „ე.“ წინასაარჩევნო კამპანია და პარტიის ლიდერების შეხვედრები მხარდამჭერებთან.

ამ გზით გ. ს-ემ 2012 წლის თებერვლიდან 2012 წლის ივლისის ჩათვლით, მართლსანინააღმდეგოდ გაფლანგა ფონდში გადარიცხული დიდი ოდენობით ფულადი თანხა – 719 862 ლარი.

2011 წლის ხომებრიდან 2012 წლის ოქტომბრის ჩათვლით, ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ მთლიანობაში მართლსანინააღმდეგოდ გაფლანგა დიდი ოდენობით თანხა – 48 900 822 ლარი.

10. გ. უ-ს ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

თ-ის მთავრობის №2... დადგენილებით თ-ის მერიამ 2010 წლის 16 ივლისს ერთპიროვნულად დააფუძნა ააიპ „თ-ი“, რომლის ძირითად საქმიანობას წარმოადგენს თ-ის ტერიტორიაზე ისტორიული და სხვა მნიშვნელოვანი შენობების რეაბილიტაცია-გამაგრების მიზნით სტრატეგიის შემუშავება, მისი განხორციელების ხელშეწყობა და შესრულებაზე კონტროლი. ამ მიზნით ცენტრალური და

ადგილობრივი (თ-ის მერია) ბიუჯეტიდან ფონდს გამოეყო თანხები, რომელთა ხარჯვის მიზნობრიობაზე, წესდების მიხედვით, ფონდის ხელმძღვანელობა ანგარიშვალდებულია თ-ის მერიის, როგორც დამჯუბნებლის, წინაშე.

ააიპ „თ.“ საქმიანობას ზედამხედველობას უწევს ფონდის გამგეობა, რომელმაც, ფონდის თავმჯდომარესთან ერთად, უნდა გააკონტროლოს ფონდის ფინანსური სახსრების მიზნობრივი განკარგვა და ქონების დაცვა.

2010 წლის 16 ივლისიდან 2012 წლის 16 ოქტომბრამდე ფონდის თავმჯდომარე იყო გ. ს-ე.

2011 წლის აგვისტოდან 2011 წლის ნოემბრამდე თ. – გ. უ-ს გადაწყვეტილებითა და ქალაქის მთავრობის შესაბამისი დადგენილების საფუძველზე, სს „ლ-ში“ ააიპ „თ.“ ანგარიშებზე წინასაარჩევნო პარტიული ხარჯების დაფარვის მიზნით აკუმულირებულ იქნა 100 000 000 ლარი.

აღნიშნულის შემდეგ თ. – გ. უ-ს დავალებით, ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ 2011 წლის 9 ნოემბერს მიმართა სს „ლ-ს“ ააიპ „თ.“ შენობის კვლევის 719 სპეციალისტისათვის პლასტიკური სახელფასო ბარათების დამზადების თხოვნით, თუმცა რეალურად აღნიშნული პირები წარმოადგენდნენ არა ფონდის თანამშრომლებს, არამედ – მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ აქტივისტებს. დამზადებული პლასტიკური ბარათები, რომლებზეც სხვადასხვა დროს უკანონოდ ირიცხებოდა ააიპ „თ.“ კუთვნილი თანხები, გ. ს-ემ, თავის მხრივ, გადასცა ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის წევრს – ა. თ-ს, რომელიც თ-ის მასშტაბით უზრუნველყოფდა წინასაარჩევნო პროცესის დროს „ე.“ თ-ის ათ რაიონულ ორგანიზაციაზე ფულადი სახსრების განაწილებას. ა. თ-მა პლასტიკური ბარათები, მათ შორის, გადასცა ამავე პარტიის .. რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარეს – დ. ა-ს, რომელმაც, თავის მხრივ, .. რაიონული ორგანიზაციის პარტიული აქტივისტების დაფინანსებისათვის განკუთვნილი ბარათების ნაწილი გადასცა თავის მ-ეს – დ. ჩ-ეს.

თ-ის მასშტაბით გადანაწილებული პლასტიკური ბარათებიდან ყოველთვიურად, ფარულად თანხები გამოჰქონდათ უშუალოდ ა. თ-ს, დ. ა-ს, დ. ჩ-ეს, ასევე – წინასწარ შერჩეულ, ნდობით აღჭურვილ თ-ის მერიისა და ადგილობრივი გამგეობების თანამშრომლებსა და სხვა პირებს, რომლებიც ბანკომატებიდან აღებულ თანხას, წინასაარჩევნოდ განეული სამუშაოების სანაცვლოდ, ხელფასის სახით ურიგებდნენ „ე.“ პარტიულ აქტივისტებს – 719 უბნის უფროსა და დაახლოებით 20 000 მიკროკონიდინატორს ისე, რომ თავად ბარათის რეალური მესაკუთრეებისათვის თანხის წარმომავლობის

თაობაზე არაფერი იყო ცნობილი.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ივნისის ჩათვლით, პარტიული ინტერესებისათვის დაიხარჯა ააიპ „თ.“ მართლზომიერ მფლობელობაში არსებული, განსაკუთრებით დიდი ოდენობით თანხა – 13 852 497 ლარი.

მას შემდეგ, რაც ააიპ „თ-ში“ ფიქციურად დასაქმებულ ე.ნ. „შენობების კვლევის სპეციალისტთა“ მიერ მიღებული შემოსავალი მიუახლოვდა 40 000 ლარს, საიდანაც დგება საშემოსავლო გადასახადის გადახდის ვალდებულება და, შესაბამისად, ბარათების რეალური მესაკუთრეებისათვის ცნობილი გახდებოდა დანაშაულებრივი საქმიანობის შესახებ, თ.ა და მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის საქალაქო ორგანიზაციის თავმჯდომარის – გ. უ-ს ბრძანებით გადაწყდა, რომ პლასტიკურ ბარათებზე თანხა აღარ ჩარიცხულიყო და პარტიული აქტივის დაფინანსება გაგრძელებულიყო ფონდის ანგარიშიდან გამოტანილი ნაღდი ფულით.

აღნიშნული მიზნით, 2012 წლის 16 ივნისიდან 2012 წლის 3 ოქტომბრის ჩათვლით, თ. მ-ემ – დ. ა.ემ და ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ საინკასაციო მომსახურების გარეშე, დ. ა.ის სამსახურებრივი ავტომანქანით, ააიპ „თ.“ სს „ლ-ის“ ანგარიშებიდან, შესაბამისი მიზნობრიობის მითითების გარეშე, საბანკო ჩეკების საშუალებით, ნაღდი ფულის სახით გაიტანეს ჯამურად – 34 328 463 ლარი. გამოტანილი თანხა ა. თ-ის მეშვეობით 2012 წლის ივნისიდან ოქტომბრამდე, კოორდინატორების რაოდენობის მიხედვით, ეტაპობრივად ხელზე გადაეცემოდა პარტიის რაიონული ორგანიზაციის ხელმძღვანელებს, ხოლო მათი მეშვეობით – უშუალოდ პარტიის აქტივისტებს.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ოქტომბრის ჩათვლით, ქალაქ თ. – გ. უ-მ და სხვა პირებმა პარტიული ინტერესებისათვის მთლიანად მართლსაწინააღმდეგოდ დახარჯეს ააიპ „თ-ში“ განსაკუთრებით დიდი ოდენობით თანხა – 48 180 960 ლარი, რითაც გ. უ-მ გადაამეტა სამსახურებრივ უფლებამოსილებას.

11. დ. ა-ის ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

თ-ის მთავრობის №2... დადგენილებით თ-ის მერიამ 2010 წლის 16 ივლისს ერთპიროვნულად დააფუძნა ააიპ „თ-ი“, რომლის ძირითად საქმიანობას წარმოადგენს თ-ის ტერიტორიაზე ისტორიული და სხვა მნიშვნელოვანი შენობების რეაბილიტაცია-გამაგრების მიზნით სტრატეგიის შემუშავება, მისი განხორციელების ხელშეწყობა და შესრულებაზე კონტროლი. ამ მიზნით ცენტრალური და ადგილობრივი (თ-ის მერია) ბიუჯეტიდან ფონდს გამოეყო თანხები, რომელთა ხარჯვის მიზნობრიობაზე, წესდების მიხედვით, ფონდის ხელმძღვანელობა ანგარიშვალდებულია თ-ის მერიის, რო-

გორც დამტუქნებლის, წინაშე.

ააიპ „თ.“ საქმიანობას ზედამხედველობას უწევს ფონდის გამ-გეობა, რომელმაც, ფონდის თავმჯდომარესთან ერთად, უნდა გა-აკონტროლოს ფონდის ფინანსური სახსრების მიზნობრივი განკარ-გვა და ქონების დაცვა.

2010 წლის 16 ივლისიდან 2012 წლის 16 ოქტომბრამდე ფონდის თავმჯდომარე იყო გ. ს-ე.

2011 წლის აგვისტოდან 2011 წლის დეკემბრამდე თ. – გ. უ-ს გადაწყვეტილებითა და ქალაქის მთავრობის შესაბამისი დადგენი-ლების საფუძველზე სს „ლ-ში“ ააიპ „თ.“ ანგარიშებზე წინასაარ-ჩევნო პარტიული ხარჯების დაფარვის მიზნით აკუმულირებულ იქ-ნა 100 000 000 ლარი.

აღნიშნულის შემდეგ თ. – გ. უ-ს დავალებით, ააიპ „თ.“ თავმჯდო-მარემ – გ. ს-ემ 2011 წლის 9 ნოემბერს წერილობით მიმართა სს „ლ-ს“ ააიპ „თ.“ შენობის კვლევის 719 სპეციალისტისათვის პლასტი-კური სახელფასო ბარათების დამზადების თხოვნით, რომლებიც რეალურად წარმოადგენდნენ მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთი-ანება „ე.“ აქტივს. დამზადებული პლასტიკური ბარათები, რომლებ-ზეც სხვადასხვა დროს ააიპ „თ.“ მეშვეობით უკანონოდ ირიცხებო-და თანხები, გ. ს-ემ, თავის მხრივ, გადასცა ა. თ-ს, რომელიც თ-ის მასშტაბით უზრუნველყოფდა წინასაარჩევნო პროცესის დროს „ე.“ რაიონული ორგანიზაციებისათვის ფულადი სახსრების განაწილე-ბას. ა. თ-მა პლასტიკური ბარათები გადაანანილა მოქალაქეთა პო-ლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის 10 რაიონულ ორგანიზაციაზე, მათ შორის გადასცა ამავე პარტიის .. რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარეს – დ. ა-ს, რომელმაც, თავის მხრივ, .. რაიონული ორგანიზაციის პარტიული აქტივის დაფინანსებისათვის განკუთ-ვნილი ბარათების ნაწილი გადასცა თავის მ-ეს – დ. ჩ-ეს.

თ-ის მასშტაბით გადანაწილებული პლასტიკური ბარათებიდან ყოველთვიურად, ფარულად თანხები გამოჰქონდათ უშუალოდ ა. თ-ს, დ. ა-ს, დ. ჩ-ეს, ასევე – წინასწარ შერჩეულ, ნდობით აღჭურ-ვილ თ-ის მერიისა და ადგილობრივი გამგეობების თანამშრომლებ-სა და სხვა პირებს, რომლებიც ბანეომატებიდან აღებულ თანხას, წინასაარჩევნოდ განეული სამუშაოების სანაცვლოდ, ხელფასის სა-ხით ურიგებდნენ „ე.“ პარტიულ აქტივისტებს – 719 უბნის უფროს-სა და დაახლოებით 20 000 მიკროკონიანორდინაცონის ისე, რომ თავად ბარათის რეალური მესაკუთრეებისათვის თანხის წარმომავლობის თაობაზე არაფერი იყო ცნობილი.

მას შემდეგ, რაც ააიპ „თ-ში“ ფიქციურად დასაქმებულ ე.ნ. „შე-ნობების კვლევის სპეციალისტთა“ მიერ მიღებული შემოსავალი მი-უახლოვდა 40 000 ლარს, საიდანაც დგება საშემოსავლო გადასახა-

დის გადახდის ვალდებულება და, შესაბამისად, ბარათების რეალური მესაკუთრეებისათვის ცნობილი გახდებოდა დანაშაულებრივი სქემის შესახებ, თ-ა და მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის საქალაქო ორგანიზაციის თავმჯდომარის – გ. უ-ს ბრძანებით გადაწყდა, რომ პლასტიკურ ბარათებზე თანხა აღარ ჩარიცხულიყო და პარტიული აქტივის დაფინანსება გაგრძელებულიყო ფონდის ანგარიშიდან გამოტანილი ნალი ფულით.

აღნიშნული მიზნით, 2012 წლის 16 ივნისიდან 2012 წლის 3 ოქტომბრის ჩათვლით, თ. მ-ემ – დ. ა-ემ და ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ, საინკასაციო მომსახურების გარეშე, დ. ა-ის სამსახურებრივი ავტომანქანით, ააიპ „თ.“ სს „ლ-ის“ ანგარიშებიდან, შესაბამისი მიზნობრიობის მითითების გარეშე, საბანკო ჩეკების საშუალებით, ნალი ფულის სახით გაიტანეს ჯამურად – 34 328 463 ლარი. გამოტანილი თანხა ა. თ-ის მეშვეობით 2012 წლის ივნისიდან აქტომბრამდე, კოორდინატორების რაოდენობის მიხედვით, ეტაპობრივად ხელზე გადაეცემოდა პარტიის რაიონული ორგანიზაციის ხელმძღვანელებს, მათ შორის – დ. ა-სა და დ. ჩ-ეს, ხოლო მათი მეშვეობით – უშუალოდ პარტიის აქტივისტებს.

ამავდროულად, დ. ა-ე და გ. ს-ე დაუკავშირდნენ შპს „ფ-ისა“ და შპს „ს-ის“ წარმომადგენელს – თ. ნ-ეს, ვისთანაც შეათანხმეს მომსახურების დეტალები და ფასი, რაც მიზნად ისახავდა 2012 წლის საპარლამენტო არჩევნებთან დაკავშირებით მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ ხელმძღვანელი პირების წინასაარჩევნო კამპანიის წარმოების პროცესში მხარდამჭერებთან შეხვედრებისას მათი საკვებით უზრუნველყოფას. 2012 წლის თებერვლიდან 2012 წლის ივნისის ჩათვლით, გ. ს-ემ, დ. ა-ესთან შეთანხმებით, შპს „ფ-ისა“ და შპს „ს-თან“ ააიპ „თ.“ სახელით გააფორმა ხელშეკრულებები „ფურშეტის“ ორგანიზების თაობაზე, რის შედეგადაც 2012 წლის თებერვლიდან 2012 წლის ივლისის ჩათვლით, ფონდის სახსრებით მართლსანინააღმდეგოდ დაფინანსდა „ე.“ წინასაარჩევნო კამპანია და პარტიის ლიდერების შეხვედრები მხარდამჭერებთან.

ამ გზით, 2012 წლის თებერვლიდან 2012 წლის ივლისის ჩათვლით, მართლსანინააღმდეგოდ გაიფლანგა დიდი ოდენობით ფულადი თანხა – 719 862 ლარი.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის აქტომბრის ჩათვლით, პარტიული ინტერესებისათვის მთლიანად მართლსანინააღმდეგოდ გაიფლანგა დიდი ოდენობით თანხა – 35 048 325 ლარი, რითაც დ. ა-ემ გადამეტა სამსახურებრივ უფლებამოსილებას.

12. ა. თ-ის ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

თ-ის მთავრობის №2... დადგენილებით თ-ის მერიამ 2010 წლის

16 ივლისს ერთპიროვნულად დააფუძნა ააიპ „თ-ი“, რომლის ძირითად საქმიანობას წარმოადგენს თ-ის ტერიტორიაზე ისტორიული და სხვა მნიშვნელოვანი შენობების რეაბილიტაცია-გამაგრების მიზნით სტრატეგიის შემუშავება, მისი განხორციელების ხელშეწყობა და შესრულებაზე კონტროლი. ამ მიზნით ცენტრალური და ადგილობრივი (თ-ის მერია) ბიუჯეტიდან ფონდს გამოეყო თანხები, რომელთა ხარჯვის მიზნობრიობაზე, წესდების მიხედვით, ფონდის ხელმძღვანელობა ანგარიშვალდებულია თ-ის მერიის, როგორც დამფუძნებლის, წინაშე.

ააიპ „თ.“ საქმიანობას ზედამხედველობას უწევს ფონდის გამეობა, რომლის წევრებიც იმავდროულად შედიოდნენ თ-ის მთავრობის შემადგენლობაში. ფონდის გამგეობამ ფონდის თავმჯდომარესთან ერთად უნდა გააკონტროლოს ფონდის ფინანსური სახსრების მიზნობრივი განკარგვა და ქონების დაცვა.

2011 წლის აგვისტოდან 2011 წლის დეკემბრამდე თ. – გ. უ-ს გადაწყვეტილებითა და ქალაქის მთავრობის შესაბამისი დადგენილების საფუძველზე სს „ლ-ში“ ააიპ „თ.“ ანგარიშებზე წინასაარჩევნო პარტიული ხარჯების დაფარვის მიზნით აკუმულირებულ იქნა 100 000 000 ლარი.

აღნიშნულის შემდეგ თ. – გ. უ-ს დავალებით, ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ 2011 წლის 9 ნოემბერს წერილობით მიმართა სს „ლ-ს“ ააიპ „თ.“ შენობის კვლევის 719 სპეციალისტისათვის პლასტიკური სახელფასო ბარათების დამზადების თხოვნით, რომლებიც რეალურად წარმოადგენდნენ მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება, „ე.“ აქტივს. დამზადებული პლასტიკური ბარათები, რომლებზეც სხვადასხვა დროს ააიპ „თ.“ მეშვეობით უკანონოდ ირიცხებოდა თანხები, გ. ს-ემ, თავის მხრივ, გადასცა ა. თ-ს, რომელიც თ-ის მასშტაბით უზრუნველყოფდა წინასაარჩევნო პროცესის დროს, „ე.“ რაიონული ორგანიზაციებისათვის ფულადი სახსრების განაწილებას. ა. თ-მა პლასტიკური ბარათები გადაანაბილა მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის 10 რაიონულ ორგანიზაციაზე, მათ შორის გადასცა ამავე პარტიის .. რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარეს – დ. ა-ს, რომელმაც, თავის მხრივ, .. რაიონული ორგანიზაციის პარტიული აქტივის დაფინანსებისათვის განკუთვნილი ბარათების ნაწილი გადასცა თავის მ-ეს – დ. ჩ-ეს.

თ-ის მასშტაბით გადანაწილებული პლასტიკური ბარათებიდან ყოველთვიურად, ფარულად თანხები გამოჰქონდათ უშუალოდ ა. თ-ს, დ. ა-ს, დ. ჩ-ეს, ასევე – წინასწარ შერჩეულ, ნდობით აღჭურვილ თ-ის მერიისა და ადგილობრივი გამგეობების თანამშრომლებსა და სხვა პირებს, რომლებიც ბანკომატებიდან აღებულ თანხას, წინასაარჩევნოდ განეული სამუშაოების სანაცვლოდ, ხელფასის სა-

ხით ურიგებდნენ „ე.“ პარტიულ აქტივისტებს – 719 უბნის უფროს-სა და დაახლოებით 20 000 მიკროკოორდინატორს ისე, რომ თავად ბარათის რეალური მესაკუთრებისათვის თანხის წარმომავლობის თაობაზე არაფერი იყო ცნობილი.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ივნისის ჩათვლით, პარტიული ინტერესებისათვის მართლასაწინააღმდეგოდ გაიფლანგა დიდი ოდენობით თანხა – 13 852 497 ლარი.

მას შემდეგ, რაც ააიპ „თ-ში“ ფიქციურად დასაქმებულ ე.წ. „შენობების კვლევის სპეციალისტთა“ მიერ მიღებული შემოსავალი მიუხსლოვდა 40 000 ლარს, საიდანაც დგება საშემოსავლო გადასახადის გადახდის ვალდებულება და, შესაბამისად, ბარათების რეალური მესაკუთრებისათვის ცნობილი გახდებოდა დანაშაულებრივი სქემის შესახებ, თ.ა და მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის საქალაქო ორგანიზაციის თავმჯდომარის – გ. უ-ს ბრძანებით გადაწყვდა, რომ პლასტიკურ ბარათებზე თანხა აღარ ჩარიცხულიყო და პარტიული აქტივის დაფინანსება გაგრძელებულიყო ფონდის ანგარიშიდან გამოტანილი ნალი ფულით.

აღნიშნული მიზნით, 2012 წლის 16 ივნისიდან 2012 წლის 3 ოქტომბრის ჩათვლით, თ. მ-ემ – დ. ა.ემ და ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ, საინკასაციო მომსახურების გარეშე, დ. ა.ის სამსახურებრივი ავტომანქანით, ააიპ „თ.“ სს „ლ-ის“ ანგარიშებიდან, შესაბამისი მიზნობრიობის მითითების გარეშე, საბანკო ჩეკების საშუალებით, ნალი ფულის სახით გაიტანეს ჯამურად – 34 328 463 ლარი. გამოტანილი თანხა ა. თ-ის მეშვეობით 2012 წლის ივნისიდან ოქტომბრამდე, კოორდინატორების რაოდენობის მიხედვით, ეტაპობრივად ხელზე გადაეცემოდა პარტიის რაიონული ორგანიზაციის ხელმძღვანელებს, მათ შორის – დ. ა-სა და დ. ჩ-ეს, ხოლო მათი მეშვეობით – უშუალოდ პარტიულ აქტივისტებს.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ოქტომბრამდე პარტიული ინტერესებისათვის მთლიანად მართლასაწინააღმდეგოდ გაიფლანგა დიდი ოდენობით თანხა – 48 180 960 ლარი. ა. თ-მა, როგორც მოხელემ, გადაამეტა სამსახურებრივ უფლებამოსილებას.

13. დ. ა-ის ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

თ-ის მთავრობის №2... დადგენილებით თ-ის მერიამ 2010 წლის 16 ივლისს ერთპიროვნულად დააფუძნა ააიპ „თ-ი“, რომლის ძირითად საქმიანობას წარმოადგენს თ-ის ტერიტორიაზე ისტორიული და სხვა მნიშვნელოვანი შენობების რეაბილიტაცია-გამაგრების მიზნით სტრატეგიის შემუშავება, მისი განხორციელების ხელშეწყობა და შესრულებაზე კონტროლი. ამ მიზნით ცენტრალური და ადგილობრივი (თ-ის მერია) ბიუჯეტიდან ფონდს გამოეყო თანხები, რომელთა ხარჯების მიზნობრიობაზე, წესდების მიხედვით, ფონ-

დის ხელმძღვანელობა ანგარიშვალდებულია თ-ის მერიის, როგორც დამფუძნებლის, წინაშე.

ააიპ „თ.“ საქმიანობას ზედამხედველობას უწევს ფონდის გამგეობა, რომლის წევრებიც იმავდროულად შედიოდნენ თ-ის მთავრობის შემადგენლობაში. ფონდის გამგეობამ ფონდის თავმჯდომარესთან ერთად უნდა გააკონტროლოს ფონდის ფინანსური სახსრების მიზნობრივი განკარგვა და ქონების დაცვა.

2010 წლის 16 ივლისიდან 2012 წლის 19 ოქტომბრამდე .. თ-ის რაიონის გ.-ი დ. ა-ი იმავდროულად იყო ფონდის გამგეობის წევრი და პოლიტიკური პარტია „ე.„ რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარე.

2010 წლის 16 ივლისიდან 2012 წლის 16 ოქტომბრამდე ფონდის თავმჯდომარე იყო გ. ს-ე.

2011 წლის აგვისტოდან 2011 წლის დეკემბრამდე თ. – გ. უ-ს გადაწყვეტილებითა და ქალაქის მთავრობის შესაბამისი დადგენილების საფუძველზე სს „ლ-ში“ ააიპ „თ.“ ანგარიშებზე წინასაარჩევნო პარტიული ხარჯების დაფარვის მიზნით აკუმულირებულ იქნა 100 000 000 ლარი.

აღნიშნულის შემდეგთ. – გ. უ-ს დავალებით, ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ 2011 წლის 9 ნოემბერს წერილობით მიმართა სს „ლ-ს“ ააიპ „თ.“ შენობის კვლევის 719 სპეციალისტისათვის პლასტიკური სახელფასო ბარათების დამზადების თხოვნით, რომლებიც რეალურად წარმოადგენდნენ მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება, „ე. აქტივის დამზადებული პლასტიკური ბარათები, რომლებზეც სხვადასხვა დროს ააიპ „თ.“ მეშვეობით უკანონოდ ირიცხებოდა თანხები, გ. ს-ემ, თავის მხრივ, გადასცა ა. თ-ს, რომელიც თ-ის მასშტაბით უზრუნველყოფდა წინასაარჩევნო პროცესის დროს „ე.“ რაიონული ორგანიზაციებისათვის ფულადი სახსრების განაწილებას. ა. თ-მა პლასტიკური ბარათები გადაანანილა მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ-ის 10 რაიონულ ორგანიზაციაზე, მათ შორის გადასცა ამავე პარტიის .. რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარეს – დ. ა-ს, რომელმაც, თავის მხრივ, .. რაიონული ორგანიზაციის პარტიული აქტივის დაფინანსებისათვის განკუთვნილი ბარათების ნაწილი გადასცა თავის მ-ეს – დ. ჩ-ეს.

თ-ის მასშტაბით გადანაწილებული პლასტიკური ბარათებიდან ყოველთვიურად, ფარულად თანხები გამოჰქონდათ უშუალოდ ა. თ-ს, დ. ა-ს, დ. ჩ-ეს, ასევე – წინასწარ შერჩეულ, ნდობით აღჭურვილ თბილისის მერიისა და ადგილობრივი გამგეობების თანამშრომლებსა და სხვა პირებს, რომლებიც ბანკომატებიდან აღებულ თანხას, წინასაარჩევნოდ განეული სამუშაოების სანაცვლოდ, ხელფასის სახით ურიგებდნენ „ე.“ პარტიულ აქტივისტებს – 719 უბნის

უფროსსა და დაახლოებით 20 000 მიკროკომპიუტორს ისე, რომ თავად ბარათის რეალური მესაკუთრეებისათვის თანხის ნარმო-მავლობის თაობაზე არაფერი იყო ცნობილი.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ივნისის ჩათვლით, პარტიუ-ლი ინტერესებისათვის მართლსაწინააღმდეგოდ გაიფლანგა დიდი ოდენობით თანხა – 13 852 497 ლარი.

მას შემდეგ, რაც ააიპ „თ-ში“ ფიქციურად დასაქმებულ ე.წ. „შე-ნობების კვლევის სპეციალისტთა“ მიერ მიღებული შემოსავალი მი-უახლოვდა 40 000 ლარს, საიდანაც დგება საშემოსავლო გადასახა-დის გადახდის ვალდებულება და, შესაბამისად, ბარათების რეა-ლური მესაკუთრეებისათვის ცნობილი გახდებოდა დანაშაულებ-რივი სქემის შესახებ, თ.ა და მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთია-ნება „ე.“ თ-ის საქალაქო ორგანიზაციის თავმჯდომარის – გ. უ-ს ბრძანებით გადაწყდა, რომ პლასტიკურ ბარათებზე თანხა აღარ ჩარიცხულიყო და პარტიული აქტივის დაფინანსება გაგრძელებუ-ლიყო ფონდის ანგარიშიდან გამოტანილი ნაღდი ფულით.

აღნიშნული მიზნით, 2012 წლის 16 ივნისიდან 2012 წლის 3 ოქ-ტომბრის ჩათვლით, თ. მ-ემ – დ. ა.ემ და ააიპ „თ.“ თავმჯდომარემ – გ. ს-ემ, საინკასაციო მომსახურების გარეშე, დ. ა-ის სამსახურებ-რივი ავტომანქანით, ააიპ „თ.“ სს „ლ-ის“ ანგარიშებიდან, შესაბამი-სი მიზნობრიობის მითითების გარეშე, საბანკო ჩეკების საშუალე-ბით, ნალიდი ფულის სახით გაიტანეს ჯამურად – 34 328 463 ლარი. გამოტანილი თანხა ა. თ-ის მეშვეობით 2012 წლის ივნისიდან ოქ-ტომბრამდე, კოორდინატორების რაოდენობის მიხედვით, ეტაპობ-რივად ხელზე გადაეცემოდა პარტიის რაიონული ორგანიზაციის ხელმძღვანელებს, მათ შორის – დ. ა-სა და დ. ჩ-ეს, ხოლო მათი მეშვეობით – უშუალოდ პარტიულ აქტივისტებს.

2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ოქტომბრამდე პარტიული ინტერესებისათვის მთლიანად მართლსაწინააღმდეგოდ გაიფლან-გა დიდი ოდენობით თანხა – 48 180 960 ლარი. დ. ა-მა, როგორც მოხელემ, გადაამეტა სამსახურებრივ უფლებამოსილებას.

14. განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა. ბრალდების მხარე სააპელაციო საჩივრით ით-ხოვდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 28 თებერ-ვლის განაჩენში ცვლილების შეტანას: გ. უ-ს, გ. ს-ის, დ. ა-ისა და დ. ა-ის – საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით, ა. თ-ის – საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით, ხოლო დ. ჩ-ის – 25-ე, 182-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით დამაშავეებად ცნობასა და მათთვის სამართლიანი სასჯელის გან-საზღვრას, ასევე – თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის

1 მარტის განჩინებაში ცვლილების შეტანასა და გ. უ-ს მიმართ გირაოს სახით შეტანილი თანხის ამოღების მიზნით „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონით დადგენილი წესით ნ. კ-ის საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების (მ.) აღსასრულებლად მიქცევას.

15. მსჯავრდებულ გ. უ-ს ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ბ. ბ. სააპელაციო საჩივრით ითხოვდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 28 თებერვლის განაჩენის გაუქმებასა და გ. უ-ს მიმართ გამამართლებლი განაჩენის დადგენას.

16. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 10 დეკემბრის განაჩენით სააპელაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდა და გასაჩივრებული განაჩენი დარჩა უცვლელად.

17. საქართველოს გენერალური პროკურორის პროკურორები – ქეთევან ჩაჩავა და გიორგი მუჯირი საკასაციო საჩივრით ითხოვენ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2018 წლის 10 დეკემბრის განაჩენში ცვლილების შეტანას, გ. უ-ს, გ. ს-ის, დ. ა-ისა და დ. ა-ის – საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით, ა. თ-ის – საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით, ხოლო დ. ჩ-ის – 25-ე, 182-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით დამნაშავებად ცნობასა და მათთვის სამართლიანი სასჯელის განსაზღვრას, ასევე – თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2016 წლის 1 მარტის განჩინებაში ცვლილების შეტანასა და გ. უ-ს მიმართ გირაოს სახით შეტანილი თანხის ამოღების მიზნით „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონით დადგენილი წესით ნ. კ-ის საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების აღსასრულებლად მიქცევას შემდეგი მოტივებით:

17.1. გაფლანგვის ყველა ელემენტი და თითოეული პირის როლი განხორციელებულ ქმედებაში დადასტურებულია მონმეთა ჩვენებებითა და წერილობით მტკიცებულებებით. ქმედების საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლით დაკავალითიცირებასათვის სახეზე უნდა იყოს ბრალდებულთა მხრიდან მათ მართლზომიერ მფლობელობაში ან/და გამგებლობაში არსებული ნივთის გადაცემა დადგენილი წესის დარღვევით, არამიზნობრივად, მის მიღებაზე არაუფლებამოსილ პირზე, საკუთარი ან სხვა პირის და არა – მესაკუთრის ინტერესის შესაბამისად. ამასთან, გაფლანგვა მაშინაც სახეზეა, როდესაც ქონება უშუალოდ დამნაშავეზე მინდობილი არ არის, მაგრამ მის გამგებლობაში იმყოფება და განკარგავს მას იმ პირის მეშვეობით, რომელიც მასზე სამსახურებრივადაა დამოკიდებული. სწორედ ეს სქემა შეიმუშავეს ბრალდებულებმა, რათა თითოეულს,

თავისი ფუნქციიდან გამომდინარე, ააიპ „თ.“ სახსრები განეკარგა პოლიტიკური პარტია „ე.“ სასარგებლოდ. დადგენილია ისიც, რომ ბრალდებულები მოქმედებდნენ ერთად, ხმაშენებილად და შექმნილი ჰქონდათ მყარი სტრუქტურული ერთეული.

17.2. ბრალდებულ გ. უ-ს თანამდებობრივი პოზიციის გამოყენებით ააიპ „თ.“ თავმჯდომარის – გ. ს-ის მართლზომიერ მფლობელობაში მოქმედა თ-ის მერიის საბიუჯეტო თანხა, რომელიც, გ. უ-ს მითითებითა და ბრალდებულების – გ. ს-ის, დ. ა.ის, ა. თ-ისა და დ. ა-ის მონაწილეობითა და დ. ჩ-ის დახმარებით, ხელფასების სახით დაურიგდათ პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ პარტიულ თანამშრომელებს, ასევე დაფინანსდა პარტიის აქტივობები.

17.3. მონმების – ტ. ხ-ის, ნ. თ-ისა და მ. რ-ს ჩვენებებით დადგენილია, რომ თ-ის მერი წარმართავდა მერიისა და ქალაქის მთავრობის საქმიანობას, აკონტროლებდა ბიუჯეტის ხარჯვას, ისმენდა ანგარიშებს განეული მუშაობის შესახებ. დიდი ოდენობით საბიუჯეტო თანხების განკარგვა აუცილებლად თანხმდებოდა თ-ის მერთან, რომელიც საკადრო პოლიტიკასა და თანხების განკარგვასთან დაკავშირებით მნიშვნელოვან საკითხებზე იღებდა გადაწყვეტილებას. ასეთ განსაკუთრებულ შემთხვევებში თათბირს პირადად გ. უ. ატარებდა. შესაბამისად, დადგენილია ფაქტი, რომ თანამდებობრივად გ. უ. იყო ის უფლებამოსილი პირი როგორც საქალაქო ორგანიზაციის პარტიულ როლში, ისე – ქალაქ თ-ის მერიაში, ვისაც შეეძლო მითითებების მიცემა დიდი ოდენობით თანხის განკარგვაზე.

17.4. 2012 წლის საპარლამენტო არჩევნებისათვის თ-ის საქალაქო ორგანიზაციაში არსებული 719 უბნის დაახლოებით 20 000 კოორდინატორისათვის ხელფასების გასაცემად საჭირო გახდა დიდი ოდენობით თანხის მოძიება. სწორედ ამ მიზნით, თ-ის მთავრობის დადგენილებების საფუძველზე, თ-ის მერიის საბიუჯეტო კოდზე არსებული 100 000 000 ლარი გადაიტანეს ააიპ „თ.“ ანგარიშზე. გ. უ., დ. ა.ე, ა. თ-ი და დ. ა-ი იყვნენ მთავრობის წევრები და სწორედ მათი მონაწილეობით, ყოველგვარი დასაბუთების, მიზნობრიობისა და ხარჯთაღრიცხვის ამსახველი დოკუმენტაციის გარეშე, მიიღეს გადაწყვეტილებები საბიუჯეტო სახსრების ფონდის ანგარიშზე გადატანის შესახებ, რაც დადასტურებულია მთავრობის სხდომის ოქმებითა და მთავრობის დადგენილებებით. გამოკვლეული მტკიცებულებებით დადასტურდა, რომ ფონდს მოცემულ პერიოდში ძვირად ღირებული პროექტი ან პროგრამა არ განუხორციელებია და არც გეგმაში ჰქონდა. გაფლანგების მიზანს ადასტურებს ისიც, რომ ააიპ „თ.“ მომსახურე ბანები იყო სს „ს-ი“, თუმცა ფონდისათვის გამოყოფილი თანხა გადაირიცხა სს „ლ-ში“, 2011 წლის 21

ივლისს გ. ს-ის მიერ გახსნილ ანგარიშზე.

17.5. იმის გამო, რომ შეუძლებელი იყო, თუნდაც ფიქციურად, ფონდში დამატებით 21 000 პირის დასაქმება, როდესაც იქ დასაქმებული იყო 70 პირი, ფონდის თავმჯდომარეს მიაწოდეს მხოლოდ პილიტიკური პარტიის საქალაქო ორგანიზაციაში შემავალი უბნის უფროსების სია (სულ – 719 პირი). უბნის უფროსები ფონდის დოკუმენტაციაში ასახეს როგორც „შენობის კვლევის სპეციალისტები“. უბნის უფროსებისათვის უცნობი იყო ფონდში მათი დასაქმების შესახებ. მათი გაფორმება ფიქციურ ხასიათს ატარებდა, რასაც ადასტურებს ისიც, რომ: ფონდს არ გადაუხდია გაცემულ ხელფასზე საშემოსავლო გადასახადი; ფონდში მათ დასაქმებასა და მუშაობასთან დაკავშირებით არ არსებობს რაიმე სახის დოკუმენტი; როდესაც უბნის უფროსების სახელზე დარიცხული თანხა მიუახლოვდა 40 000 ლარს და დადგა ფიზიკური პირის ქონების გადასახადის გადახდის აუცილებლობა, ხელფასების გაცემა გაგრძელდა ნაღდი ანგარიშსწორებით გამოტანილი თანხით.

17.6. ორგანიზებულ ჯგუფში გ. ს-ის ფუნქცია და მისი თანამდებობის გამოყენება დადასტურებულია სს „ლ-იდან“ ამოღებული დოკუმენტაციითა და მოწმე ქ. ნ-ის ჩვენებით, ქ. ნ-ესა და გ. ს-ეს შორის გაფორმებული მიღება-ჩაბარების აქტით. მოწმეების – ტ. ხ-ის, ნ. თ-ის, მ. რ-ს, მ. თ-ის, ბ. კვ-ის, გ. დ-ს, ლ. ტ-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ ა. თ-ი თავის სამუშაო ოთახში არიგებდა უბნის უფროსების სახელზე დამზადებულ პლასტიკურ ბარათებს, რომელთა არსებობა საიდუმლოდ უნდა შენახულიყო და არ გამჭავნებულიყო, რაც ემსახურებოდა მხოლოდ ჩადენილი დანაშაულის დეტალების დაფარვას.

17.7. 2011 წლის ნოემბრიდან 2012 წლის ივნისის ჩათვლით, პარტიულ აქტივის ხელფასის სახით დაერიცხა ჯამურად – 13 852 497 ლარი. უბნის უფროსებზე ყოველთვიურად გაცემული თანხის ოდენობა ერთმანეთისაგან განსხვავდებოდა, რაც გამოწვეული იყო მიკროკორდინატორების რაოდნენობის ცვლილებით. რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარეები პარტიული აქტივისა და ხელფასის სახით გასაცემი თანხის ოდენობის შესახებ ინფორმაციას აწვდიდნენ ა. თ-ს, რომელიც ამ ინფორმაციას ატყობინებდა გ. ს-ეს, ის კი ყოველთვიურად ბანქში აგზავნიდა ხელფასების გაცემაზე წერილობით მოთხოვნას 719 პირზე გასაცემი თანხების ოდენობების მითითებით, რასაც ადასტურებს ბანკის თანამშრომელი ქ. ნ-ე. პლასტიკურ ბარათებზე თანხის ჩარიცხვის შესახებ ინფორმაციას ა. თ-ი ატყობინებდა რაიონული ორგანიზაციების თავმჯდომარეებს, რაც დასტურდება მოწმეების – გ. გ-ის, მ. რ-ს, მ. თ-ის, ბ. კვ-ის, ლ. ტ-ის, გ. დ.-ს ჩვენებებითა და სასამართლოში გამოკვლეული სატელ-

ფონო ზარების დათვალიერების ოქმით. პლასტიკური ბარათები-დან თანხა გამოჰქონდათ რაიონული ორგანიზაციების თავმჯდო-მარეებს, მათ შორის – დ. ა-სა და დ. ჩ-ეს, რომლებმაც შენობის კვლევის სპეციალისტებად გაფორმებული 33 პირის სახელზე დამ-ზადებული სახელფასო პლასტიკური ბარათებით ბანკომატიდან გამოიტანეს 150 050 ლარი. თანხის გამოტანის შემდეგ რაიონული ორგანიზაციების თავმჯდომარები უზრუნველყოფნებ მათზე დაქვემდებარებულ პარტიულ აქტივზე ხელფასის გაცემას.

17.8. ააიპ „თ-იდან“ საბიუჯეტო თანხების უკანონოდ გაფლან-გვის განზრახვასა და ორგანიზებული ჯგუფის წევრების ერთობ-ლივ მოქმედებაზე მიუთითებს პლასტიკური ბარათების გაუქმე-ბისა და ფონდის ანგარიშიდან ნაღდი ანგარიშსწორებით გამოტა-ნილი თანხის პარტიულ აქტივზე ხელფასის სახით გაცემის ფაქტი. პლასტიკური ბარათების გაუქმების საკითხი გაიტანეს ერთ-ერთ პარტიულ თათბირზე, რომელსაც ესწრებოდნენ დ. ა-იც და ა. თ-იც. მოწმე ტ. ხ-ის ჩვენებით, აღნიშნული საკითხი შეთანხმდა გ. უ-სთან, რომელმაც მიიღო გადაწყვეტილება.

17.9. გ. უ-ს გადაწყვეტილების დ. ა-ის, გ. ს-ის, ა. თ-ისა და დ. ა-ის მიერ სისრულეში მოყვანას ადასტურებს მოწმების – ქ. ნ-ის, ს. რ-ის, მ. მ-ისა და ი. ხ-ის ჩვენებები, ასევე – ბანკიდან ამოღებული დოკუმენტები. 2012 წლის 16 ივნისიდან 2012 წლის 3 ოქტომბრის ჩათვლით, ორგანიზებული ჯგუფის წევრებმა – დ. ა-ემ და გ. ს-ემ ფონდის საბანკო ანგარიშიდან ნაღდი ფულის სახით შვიდ ნანილად გაიტანეს 34 328 463 ლარი. სწორედ 2012 წლის ივნისიდან დაიწყო ა. თ-მა ხელფასების დარიგება ნაღდი ანგარიშსწორებით, იგი თა-ვის სამუშაო ოთახში იბარებდა რაიონული ორგანიზაციების წარ-მომადგენლებს და შედგენილი სიების მიხედვით გასცემდა საჭი-რო რაოდენობის თანხას, რაც დადასტურებულია მოწმეების – გ. გ-ის, მ. რ-ს, მ. თ-ის, ბ. კვ-ის, გ. დ-ს, ე. ნ-ის, ლ. ტ-ისა და ი. ჭ-ს ჩვენე-ბებით.

17.10. გარდა ზემოაღნიშნულისა, ააიპ „თ-იდან“ უკანონოდ და-ფინანსდა „ე. ლიდერების მხარდამჭერებთან შეხვედრებისას „ფურშეტით“ გამასპინძლება, რაც დასტურდება ფონდიდან ამო-ღებული დოკუმენტაციითა და მოწმე თ. ნ-ის ჩვენებით.

17.11. 2012 წლის 8 ოქტომბერს გ. ს-ემ განცხადებით მიმართა თ-ის მთავრობას და ითხოვა დაკავებული თანამდებობიდან გათა-ვისუფლება. თ-ის მთავრობის დადგენილებით, რომელსაც ხელს აწერს დ. ა-ე, გ. ს-ე გათავისუფლდა დაკავებული თანამდებობი-დან. იმისათვის, რომ არ გამუღავნებულიყო ფონდიდან პარტიული მიზნებისათვის საბიუჯეტო სახსრების გაფლანგვის ფაქტი, თ-ის მთავრობის 2012 წლის 18 ოქტომბრის დადგენილებით ააიპ „თ.“

თავმჯდომარედ დაინიშნა სანდო პირი, ორგანიზებული ჯგუფის წევრი დ. ა-ი, რომელმაც შეგნებულად არ შეამონმა ხარჯის მიზნობრიობა. მეტიც, სწორედ მან მიმართა სს „ლ-ს“ და მოითხოვა ფონდის ანგარიშების დახურვა მიუხედავად იმისა, რომ ფონდს ბუღალტრულად საბანკო ანგარიშზე რჩებოდა ნაშთი. მისთვის ცნობილი იყო, რომ ბუღალტრული ნამთისაგან განსხვავდით, რეალურად მითითებულ ანგარიშზე მერიდან თანხა აღარ ირიცხებოდა, რაზეც მას კანონიერი რეაგირება შეგნებულად არ მოუხდენა.

17.12. ორგანიზებული ჯგუფის მიერ წინასწარი შეთანხმებით თანხების გაფლანგვას ადასტურებს ასევე ის ფაქტი, რომ 2011-2012 წლებში თ-ის მერი, მ., თ-ის მთავრობა, ფონდის თავმჯდომარე და ფონდის გამგეობა შეთანხმებულად, კანონით დადგენილი წესის მიუხედავად, არ აკონტროლებდნენ ფონდის მიერ განეული ხარჯის მიზნობრიობას. შესაბამისად, ფონდის ანგარიში არ ჩაჰპარდა დამფუძნებელს – თ-ის მთავრობას და არც თ-ის მთავრობამ მოითხოვა ფონდისაგან ანგარიში განხეული სამუშაოს შესახებ. ფონდის საქმიანობის უკონტროლოდ დატოვება აისხნება მხოლოდ ჩადენილი დანაშაულის შენილბვით.

17.13. ბრალდებას ასევე დადასტურებულად მიაჩნია, რომ დ. ჩ-ეს შენობის კვლევის სპეციალისტებად გაფორმებული 33 პირის სახელზე დამზადებული სახელფასო პლასტიკური ბარათებით ბანკომატიდან გამოჰქონდა თანხა, რამაც ჯამურად შეადგინა 150 050 ლარი. აღნიშნულით დასტურდება მის მიერ გაფლანგვაში ორგანიზებული ჯგუფის დახმარება.

17.14. კასატორთა აზრით, ააიპ „თ.“ საბანკო ანგარიშიდან თანხის გამოტანა სრული პერიოდის განმავლობაში ხდებოდა ერთიანი განზრახვით – პარტიული ინტერესებისათვის; თანხის გამოტანა ხდებოდა ერთი და იმავე ხერხით – ჩეკის გამოყენებით, თანხის გამოტანის მიზნობრიობაში მითითებულია „სხვადასხვა“; არ არსებობს აღნიშნული თანხის ფონდის მიზნებისათვის გამოყენების დამადასტურებელი რაომე დოკუმენტი; როგორც წინა, ისე 2012 წლის 3 ოქტომბრის შემთხვევაშიც თანხის გამოტანის დროს გ. ს-ეს თანახლდა დ. ა-ე, რაც პირდაპირ მიუთითებს ორგანიზებული ჯგუფის წევრის ჩართულობასა და თანხის პარტიული ინტერესებისათვის გამოყენებაზე; შესაბამისად, ორგანიზებული ჯგუფის მიერ ჩადენილი დანაშაულის დასრულების თარიღია 2012 წლის 3 ოქტომბერი. აღნიშნულიდან გამომდინარე კი, ბრალდების მხარეს მაჩნია, რომ მსჯავრდებულთა მიმართ სასჯელის განსაზღვრისას არ უნდა გავრცელდეს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონი.

17.15. საჩივრის ავტორთა მოსაზრებით, სააპელაციო სასამარ-

თლომ სამართლებრივი აქტები, კერძოდ, „ადგილობრივი თვითმმართველობის შესახებ“, „საქართველოს დედაქალაქის – თბილის შესახებ“, „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონები შეაფასა არასრულყოფილად და ცალმხრივად; სწორედ საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლი ასახავს კანონმდებლის ნორმატიულ ნებას, რომელიც მითითებული საქმის ფაქტობრივ და იურიდიულ მოცემულობებს სამართლებრივად გაფლანგვად აფასებს.

17.18. სასამართლომ გ. უ-ს მიერ ახალი დანაშაულის ჩადენად არ ჩათვალა ის გარემოება, რომ გ. უ-ს ბრალად წარუდგინა ქმედება, რომელიც ჩადენილი იყო აღკვეთის ღონისძიების სახით გამოყენებული გირაოს მოქმედების ჰერიოდში. კერძოდ: 2014 წლის 4 ივლისს პროექტურამ გ. უ-ს წარუდგინა ბრალდება საქართველოს სსკ-ის 25-ე, 362-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით, 194-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით, 150-ე მუხლის 1-ლი ნაწილითა და 226-ე მუხლით (2 ეპიზოდი); ამ საქმეზე გ. უ-ს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 4 ივლისის განჩინებით აღკვეთის ღონისძიებად შეეფარდა პატიმრობა. აღნიშნული ქმედებების ჩადენის თარიღებია – 2014 წლის აპრილის მეორე ნახევარი და 2014 წლის 5 ივნისი, ანუ პერიოდი, როდესაც გ. უ. 2013 წლის 21 დეკემბრის განჩინებით იმყოფებოდა აღკვეთის ღონისძიების – გირაოს ქვეშ და ევალებოდა სათანადო ქცევა. შესაბამისად, არსებობს სსსკ-ის მე-200 მუხლის მე-7 ნაწილის გამოყენების ნინაპირობა – გირაოს პირობების დარღვევა. გ. უ-ს მიმართ შეფარდებულმა გირაომ – 50 000 ლარმა – ვერ უზრუნველყო აღკვეთის ღონისძიების მიზნების შესრულება – ბრალდებულის სათანადო ქცევა, ვერ აღკვეთა მისი მხრიდან ახალი დანაშაულის ჩადენა და მან გააგრძელა დანაშაულებრივი საქმიანობა, მათ შორის – ერთი ძალადობრივი, ხოლო მეორე – ეკონომიკური სახის. სწორედ ამიტომ ბრალდების მხარემ მიმართა სასამართლოს შუამდგომლობით გირაოს უფრო მძიმე აღკვეთის ღონისძიებით – პატიმრობით შეცვლისა და დაყადაღებულ უძრავ ქონებასთან დაკავშირებით კანონის იმპერატიული მოთხოვნის შესრულების შესახებ, რაც სასამართლომ არ დააკმაყოფილა, ვინაიდან გ. უ-ს უკვე შეფარდებული ჰქონდა პატიმრობა. ამის გამო, სასამართლოს განმარტებით, ვერც უძრავი ქონება მიექცეოდა აღსასრულებლად გირაოს სახით შეფარდებული თანხის ამოღების მიზნით. აღკვეთის ღონისძიების განხილვის სტანდარტი დასაბუთებული ვარაუდია და მოსამართლემაც ამ სტანდარტით უნდა იხელმძღვანელოს. ამ საკითხის გადაწყვეტაც მნიშვნელოვანია სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის.

18. მსჯავრდებულ გ. ს-ის ინტერესების დამცველი, ადვოკატი

ი. ჯ-ე შესაგებელში აღნიშნავს, რომ არ არსებობდა გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტი გ. ს-ისათვის დანამაულის მსჯავრად შერაცხვი-სათვის.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის პალატას მიაჩინა, რომ სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი უკანონოა და მასში უნდა შევიდეს ცვლილებები, რადგან მსჯავრდებულების – გ. ს-ის, გ. უ-ს, დ. ა-ის, ა. თ-ისა და დ. ა-ის ქმედებები თბილისის სასამართლომ არასწორად დააკვალიფიცირა.

2. უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შეისწავლა სისხლის სამართლის საქმის მასალები, საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მიიჩინა, რომ: 2. 1. მსჯავრდებულ გ. ს-ის ქმედების კვალიფიკაცია წარმოადგენს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 182-ე მუხლის მეორე ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მესამე ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებულ დანაშაულს, რაც გულისხმობს პირის მართლზომიერ მფლობელობასა ან გამგებლობაში მყოფი სხვისი ნივთის დიდი ოდენობით გაფლანგვას სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით, ჩადენილს ორგანიზებული ჯგუფის მიერ.

2. განსასაჯელ გ. უ-ს ქმედების კვალიფიკაცია წარმოადგენს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 182-ე მუხლის მეორე ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მესამე ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებულ დანაშაულს, რაც გულისხმობს პირის მართლზომიერ მფლობელობასა ან გამგებლობაში მყოფი სხვისი ნივთის დიდი ოდენობით გაფლანგვას სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით, ჩადენილს ორგანიზებული ჯგუფის მიერ.

2. 3. მსჯავრდებულ დ. ა-ის ქმედების კვალიფიკაცია წარმოადგენს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 182-ე მუხლის მეორე ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მესამე ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებულ დანაშაულს, რაც გულისხმობს პირის მართლზომიერ მფლობელობასა ან გამგებლობაში მყოფი სხვისი ნივთის დიდი ოდენობით გაფლანგვას სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით, ჩადენილს ორგანიზებული ჯგუფის მიერ.

2. 4. მსჯავრდებულ დ. ა-ის ქმედების კვალიფიკაცია წარმოადგენს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 182-ე მუხლის მეორე ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მესამე ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებულ დანაშაულს, რაც

გულისხმობს პირის მართლზომიერ მფლობელობასა ან გამგებლობაში მყოფი სხვისი ნივთის დიდი ოდენობით გაფლანგვას სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით, ჩადენილს ორგანიზებული ჯგუფის მიერ.

2. 5. მსჯავრდებულ ა. თ-ის ქმედების კვალიფიკაცია წარმოადგენს საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 182-ე მუხლის მესამე ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებულ დანაშაულს, რაც გულისხმობს პირის მართლზომიერ მფლობელობასა ან გამგებლობაში მყოფი სხვისი ნივთის დიდი ოდენობით გაფლანგვას, ჩადენილს ორგანიზებული ჯგუფის მიერ.

3. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის პალატა მიუთითებს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 182-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულებრივი ქმედება – გაფლანგვა – ეკონომიკური ხასიათის დანაშაულია, კერძოდ კი – დანაშაული საკუთრების ნინააღმდეგ. შესაბამისად, ხსენებული დანაშაულის ობიექტს წარმოადგენს საკუთრებითი ურთიერთობები, ხოლო დანაშაულებრივი ქმედების ობიექტური მხარე გამოხატულია გაფლანგვის ფორმით. აღნიშნული დანაშაულის ჩამდენ პირს, როგორც სპეციალურ სუბიექტს, მასზე მინიჭებული უდავო უფლებამოსილებით „სხვისი ქონება“, რომლის გაფლანგვაც ბრალად აქვს შერაცხული, მართლზომიერ მფლობელობასა ან გამგებლობაში უნდა გააჩნდეს. აღნიშნული უფლებამოსილება ასევე კუმულაციურად უნდა გულისხმობდეს გაფლანგვის ჩამდენი პირის ფაქტობრივ შესაძლებლობას, სხვადასხვა მართლზომიერი ან არამართლზომიერი განზრახვით განახორციელოს ქმედებები ამ ქონების განკარგვით, სარგებლობით, გასხვისებით ან სხვა მიზნობრივი ან არამიზნობრივი მოტივებით.

4. პალატა ასევე მოუთითებს, რომ პირის ქმედების გაფლანგვად კვალიფიკაციისათვის სავალდებულოა, იკვეთებოდეს დანაშაულის სუბიექტური მხარე, რაც მოცემულ სისხლის სამართლის საქმეში გამოკვეთილია პირდაპირი განზრახვის სახით, ხოლო დიდი ოდენობით გაფლანგული ქონება სწორედ მსჯავრდებული პირების სამსახურებრივ საქმიანობასთან დაკავშირებით აღმოჩნდა მათ მართლზომიერ მფლობელობაში. აღნიშნულ შემთხვევაში, სამსახურებრივი საქმიანობა (რაც ერთ-ერთი მაკვალიფიცირებელია გაფლანგვის დანაშაულისთვის) გულისხმობს როგორც თანამდებობაზე დანიშნული და არჩეული პირების საქმიანობას, ასევე მათზე დაქვემდებარებული მოხელეებისა და მომუშავეების საქმიანობასაც, რომელიც შეიძლება საერთო განზრახვით მოქმედ ორგანიზებულ დანაშაულებრივ ჯგუფს წარმოადგენდეს.

5. პალატა განმარტავს, რომ გაფლანგვის დანაშაულისათვის

ერთ-ერთ სპეციფიკურ მახასიათებელს წარმოადგენს დანაშაულებრივი ქმედების დაწყებისა და დასრულების დრო. პირის მიერ მის მართლზომიერ მფლობელობაში არსებული სხვისი ქონების გასხვისების წებისმიერი არამართლზომიერი ფორმა, მათ შორის – წინასწარ განზრახვით არამიზნობრივი განკარგვა – დასრულებულ დანაშაულად უნდა ჩაითვალოს განკარგვის პროცესის დაწყებიდან სრულ გასხვისებამდე.

6. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლი წარმოადგენს სამოხელეო დანაშაულს, მისი სუბიექტია სახელმწიფო მოხელე ან მასთან გათანაბრებული პირი, რომლის განსაზღვრული უფლებამოსილების გარეთ ქმედებამ არსებითად დაარღვია ფიზიკური ან იურიდიული პირის უფლებები, საზოგადოების ან სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესები, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლი წარმოადგენს საკუთრების წინააღმდეგ მიმართულ ეკონომიკურ დანაშაულს; ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით დანაშაულის მაკვალიფიცირებელი წინანია სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენება და დანაშაულის ობიექტს წარმოადგენს სხვისი საკუთრება, რომელიც დამნაშავის მართლზომიერ მფლობელობაში ან გამგებლობაშია.

7. საქმეში მსჯავრდებულ პირთა ქმედება გამოიხატება იმაში, რომ სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით მათ მართლზომიერ მფლობელობასა და გამგებლობაში არსებული სახელმწიფო ბიუჯეტით გათვალისწინებული, დიდი ოდენობის თანხები გაფლანგეს და ჩაიდინეს სახელმწიფოს საკუთრების წინააღმდეგ მიმართული დანაშაული და არა სამსახურებრივი უფლებამოსილების გადამეტებით არსებითად დაარღვიეს სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესი.

8. საქმეში მსჯავრდებულ, თ-ის მერიის უმაღლესი თანამდებობის პირთა ქმედებით, სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით არადანიშნულებისამებრ გაიხარჯა სახელმწიფო ბიუჯეტით გათვალისწინებული 48 183 960 ლარი, რამაც ხელყო არა სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესი, არამედ – სახელმწიფო საკუთრება, რაც ცალსახად საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის შემადგენლობაა.

9. საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლი არის ზოგადი ნორმა დანაშაულის ზოგადი ობიექტითა და სპეციალური სუბიექტით, ხოლო სსკ-ის 182-ე მუხლი არის კონკრეტული ნორმა დანაშაულის უშუალო ობიექტით. საკასაციო სასამართლომ ქმედების დანაშაულად კვალიფიკირისას სრულად გაითვალისწინა ქმედების დანაშაულებრივი ნიშნები და დამდგარი შედეგი, დანაშაულის ობიექტისა და სუბიექტის თანხვედრა სისხლისსამართლებრივი ნორმის შინაარ-

სთან, დანაშაულის ობიექტური და სუბიექტური მხარეები და მივი-და დასკვნამდე, რომ სახელმწიფო თანამდებობის პირის/პირების მიერ სახელმწიფო საკუთრების გაფლანგვა სრულად შეესაბამება საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის შემადგენლობას.

10. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ დანაშაულის კვალი-ფიცია გულისხმობს ნორმის ზუსტ შესაბამისობას ქმედებასთან. იგი წარმადგენს შემეცნებით-ლოგიურ პროცესს, რომელიც მო-იცავს საზოგადოებრივად საშინი ქმედების იურიდიულ შეფასებას. დანაშაულის კვალიფიციისას, სისხლისსამართლებრივი ნორმე-ბის კონკურენციის პირობებში, გამოყენებულ უნდა იქნეს ის ნორ-მა, რომელიც სრულად მოიცავს ქმედების შემადგენლობას და მას-ში ამომწურავად არის მოცემული დანაშაულის წიშნები.

11. საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს მსჯელობას საქმეში მსჯავრდებულ პირთა მიერ ჩადენილი დანაშაულის საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლით დაკვალიფიცირების თაობაზე, რადგან აღნიშ-ნული ზოგადი ნორმის გამოყენებით იქმნება არასწორი სისხლისსა-მართლებრივი პრაქტიკა, რომელიც გულისხმობს მოხელის ან მას-თან დათანაბრებული პირის მიერ ჩადენილი სისხლის სამართლის კოდექსით გათვალისწინებული ნებისმიერი დანაშაულის ჩადენის დაკვალიფიცირებას, როგორც უფლებამოსილების გადამტეტებას.

12. სისხლის სამართლის საქმის მასალებით კი დასტურდება, რომ თ-ის მერიამ 2010 წლის 16 ივლისის №2... დადგენილებით დაა-ფუძნა ააიდ „თ-ი“. ფონდის დაფუძნებისა და მისი ძირითადი საქმი-ანობის სფეროს წარმოადგენდა თ-ის ტერიტორიაზე ისტორიული და სხვა მნიშვნელოვანი შენობების რეაბილიტაცია-გამაგრების მიზნით სტრატეგიის შემუშავება, მისი განხორციელების ხელშეწ-ყობა და შესრულებაზე კონტროლი. ამ კონკრეტული მიზნისათვის ფონდს ცენტრალური და ადგილობრივი ბიუჯეტიდან გამოყენობა ხდები, რომელთა ხარჯების მიზნობრიობაზე ფონდის ხელმძღვანე-ლობის ანგარიშვალდებულების შესახებ მიეთითა ფონდის წესდე-ბაში. 2011 წლის აგვისტოდან 2011 წლის დეკემბრამდე „თ.“ ანგა-რიშებზე მობილიზებულ იქნა 100 მილიონი ლარი, რომლის ჩარიც-ხვის საფუძველს ცალსახად წარმოადგენს თ. – გ. უ-ს გადაწყვეტი-ლება და ქალაქის მთავრობის დადგენილება. მნიშვნელოვანია ის გარემოება, რომ სისხლის სამართლის საქმეში არსებული საინფორ-მაციო ხასიათის ოფიციალური საბანკო-საფინანსო მასალებით დასტურდება, რომ ქ. თ-ის მერიის ბიუჯეტიდან 100 მილიონი ლა-რის „თ.“ ანგარიშზე ჩარიცხვის პერიოდშიც და შემდგომაც ფონდი არ ახორციელებდა შესაბამისი ხარჯის ძეირად ღირებულ პროექ-ტებს, რაც, წესდების მიხედვით, ფონდის შექმნისა და საქმიანო-ბის ძირითად დანიშნულებას წარმოადგენდა. ასევე, თ-ის მერიას

არ დასაბუთებია საბიუჯეტო თანხების გადარიცხვის მიზნობრიობა და ფონდს არ წარუდგენია წესდებით გათვალისწინებული კონკრეტული პროექტების განხორციელების საჭიროება.

13. ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, პალატა მიუთითებს, რომ სისხლის სამართლის საქმეში არსებული მასალებისა და მსჯავრდებულთა ქმედებების სამართლებრივი შეფასების შედეგად დასტურდება, რომ „თ-ში“ წინასაარჩევნოდ დიდი ოდენობით თანხების მობილიზება წინასანარ განსაზღვრული არ იყო მხოლოდ ფონდის წესდებით გათვალისწინებული საქმიანობის განხორციელებისათვის, არამედ გამიზნული იყო პოლიტიკური პარტია „ე.“ სასარგებლოდ თანხების განკარგვისთვის.

14. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატა დადგენილად მიიჩნევს, რომ 2012 წლის ოქტომბრის საპარლამენტო არჩევნების წინასაარჩევნო პერიოდში ქ. (მ.) და ამავდროულად მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ თ. – გ. უ-მ, ააიპ „თ-“ თავმჯდომარებ - გ. ს-ემ, ქ. თ-ის მერიის მ-ის საქალაქო სამსახურის უფროსმა და იმავდროულად მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ ქ. – ა. თ-მა, ქ. თ. მ-ემ – დ. ა.ემ და .. თ-ის რაიონის გ.-მა და მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ ქ. – დ. ა-მა 2011 წელს მიზანმიმართულად შექმნეს ორგანიზაციული დანაშაულებრივი ჯგუფი, წინასანარ შეიმუშავეს საბიუჯეტო სახსრების გაფლანგვის დანაშაულებრივი გეგმა და გაინაწილეს როლები, რისთვისაც აქტიურად იყენებდნენ თანამდებობრივ მდგომარეობებს, ფონდში აკუმულირებულ საბიუჯეტო სახსრებს კი, სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით, მიმართავენ მხოლოდ ერთი დანიშნულებით – „ე.“ სასარგებლოდ.

15. უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატა მიიჩნევს, რომ მსჯავრდებულების – გ. ს-ის, გ. უ-ს, დ. ა-ისა და დ. ა-ის მიმართ წარდგენილი ბრალდება საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ და მე-3 ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით, ხოლო ა. თ-ის მიმართ წარდგენილი ბრალდება – საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მესამე ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით, დადასტურებულია გონივრულ ექვს მილმა სტანდარტით, სისხლის სამართლის საქმეში არსებული სასამართლოს მიერ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანისთვის საჭირო მტკიცებულებათა ერთობლიობით, რომელიც ობიექტურ პირს დაარნმუნებს ზემოაღნიშნული პირების ბრალეულობაში.

16. კერძოდ: მსჯავრდებულების მიმართ ბრალად შერაცხული დანაშაულებრივი ქმედება უდავოდ დასტურდება სს „ლ-იდან“ ამოლებული საფინანსო-საბანკო დოკუმენტაციითა და მოწმე ქ. ნ-ის ჩვენებით, საიდანაც დასტურდება, რომ „თ-თან“ გაფორმებული

ხელშეკრულების თანახმად, მან 719 პლასტიკური ბარათი უშუალოდ გადასცა გ. ს-ეს. აღნიშნული გარემოება დამატებით დასტურდება გ. ს-ესა და ქ. ნ-ეს შორის გაფორმებული მიღება-ჩაბარების აქტებით, რაც, ისევე როგორც ძირითადი ხელშეკრულება, დამოწმებულია გ. ს-ის ხელმოწერით. სისხლის სამართლის საქმის მასალებით აშკარად გამოკვეთილია, რომ ზემოაღნიშნული პლასტიკური ბარათები გ. ს-ემ, დანაშაულებრივი გეგმის შესაბამისად, გადასცა ორგანიზებული ჯგუფის წევრს, საქალაქო ორგანიზაციის ფინანსური საკითხების კურატორს – ა. თ-ს. მოწმეები: ტ. ხ-ი, ნ. თ-ე, მ. რ., მ. თ-ე, ბ. კვ-ი, ლ. ტ-ე და გ. დ. ცალსახად ადასტურებენ, რომ ა. თ-ი ქ. თ-ის მერიის შენობაში, სამუშაო კაბინეტში, არიგებდა უბინის უფროსების სახელზე დამზადებულ პლასტიკურ ბარათებს და მკაცრად აფრთხილებდა რაიონული ორგანიზაციის წარმომადგენლებს, არსად გაემჟღავნებინათ საგანგებოდ დამზადებული პლასტიკური ბარათების არსებობის შესახებ, რადგან აღნიშნულის გამოაშკარავება საფრთხეს შეუქმნიდა წინასწარ შემუშავებული დანაშაულებრივი განზრახვის შესრულებას. დადგენილია, რომ პლასტიკურ ბარათებზე თანხების ჩარიცხვას ა. თ-ი ატყობინებდა რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარეებს, ხოლო პლასტიკური ბარათებიდან თანხები, სხვა თავმჯდომარეებთან ერთად, გამოჰქონდა დ. ა-ს, რაც ცალსახად დასტურდება მოწმეების – გ. გ-ის, მ. რ-ს, მ. თ-ის, ბ. კვ-ის, ლ. ტ-ის, გ. დ.-ს ჩვენებებითა და სატელეფონო ზარების დეტალური დათვალიერების ოქმებით.

17. ორგანიზებული დანაშაულებრივი ჯგუფის ერთობლივი დანაშაულებრივი განზრახვა და ამ განზრახვის სისრულეში მოსაყვანად განხორციელებული ქმედებები დასტურდება საქმეში არსებული მტკიცებულებებით, მათ შორის – მოწმე ტ. ხ-ის ჩვენებით, საიდანაც დადგინდა, რომ პლასტიკური ბარათების გამოყენების შედეგად ფიზიკური პირის ქონების გადასახადის თავიდან ასაცილებლად, საგანგებო თათბირზე გადაწყდა პლასტიკური ბარათების გაუქმება და პარტიულ აქტივზე ფონდიდან ხელფასების ნაღდი ანგარიშსწორებით გადახდა. პარტიულ თათბირს ესწრებოდნენ დ. ა-ი და ა. თ-ი, ხოლო ფონდიდან ნაღდი ანგარიშსწორებით გამოტანილი თანხებით პარტიულ აქტივზე ხელფასების გაცემის საკითხზე გადაწყვეტილება პირადად მიიღო გ. უ-ზ.

18. სისხლის სამართლის საქმეში არსებული პირდაპირი მტკიცებულებები – „ლ-ის“ საფინანსო საქმიანობის ამსახველი დოკუმენტაცია და მოწმეების: ქ. ნ-ის, ს. რ-ის, მ. მ-ისა და ი. ხ-ის ჩვენებები ცალსახად მიუთითებენ და ადასტურებენ, რომ 2012 წლის 16 ივნისიდან 2012 წლის 3 ოქტომბრის ჩათვლით, დ. ა-ემ და გ. ს-ემ ფონდის საბანკო ანგარიშიდან ნაღდი ფულის სახით შვიდ ნაწილად

გაიტანეს 34 328 463 ლარი, საიდანაც ა. თ-მა ხელფასების ნაღდი ფულით გაცემა დაიწყო 2012 წლის ივნისიდან. პარტიული აქტივის ხელფასების სახით თანხების ხელზე გადაცემის ფაქტები რაიონული ორგანიზაციის თავმჯდომარეებზე დადასტურებულია მოწმეების – გ. გ-ის, მ. თ-ის, მ. რ-ს, პ. კვ-ის, გ. დ-ს, ე. ნ-ის, ლ. ტ-ისა და ი. ჭ-ს ჩვენებებით.

19. სისხლის სამართლის საქმეში არსებული მტკიცებულებებით: ფონდის საფინანსო-სამუშაოების საქმიანობის ამსახველი დოკუმენტაციითა და მოწმე თ. ნ-ის ჩვენებით ასევე დასტურდება, რომ ფონდის ანგარიშზე აკუმულირებული სახელმწიფო ბიუჯეტის სახსრებიდან, 2012 წლის თებერვლიდან 2012 წლის ივნისის ჩათვლით, გაფორმდა ხელშეკრულებები შპს „ფ-სა“ და შპს „ს-თან“ „ე.“ ლიდერების მხარდამჭერების ფურშეტით გამასპინძლების მიზნით, რაშიც ერთობლივად გაიფლანგა ქ. თ-ის მერიის კუთვნილი საბიუჯეტო სახსრები – 719 862 ლარი.

20. უზენაესი სასამართლოს პალატას სისხლის სამართლის საქმეში არსებული მტკიცებულებების შეფასების შედეგად დადგენილად მიაჩნია, რომ 2011-2012 წლებში გ. უ. იყო ქ. და ამავდროულად ასრულებდა პოლიტიკური გაერთიანება „ე.“ საქალაქო ორგანიზაციის თავმჯდომარის მოვალეობას. „საქართველოს დედაქალაქის – თბილისის“ შესახებ საქართველოს კანონისა და ქალაქ თბილისის მერიის დებულების თანახმად, ქ. საქმიანობას, უძლვებოდა მთავრობის საქმიანობას, აკონტროლებდა ბიუჯეტის ხარჯვას და ისმენდა ანგარიშებს განხეული მუშაობის შესახებ. მოწმე ტ. ხ-ის ჩვენებით დადგენილია, რომ მოცემულ პერიოდში დიდი ოდენობით საბიუჯეტო თანხების განკარგვა უშუალოდ თანხმდებოდა თ-ის მერიან, რა დროსაც გ. უ. პირადად განიხილავდა მ-სთან თანხების განკარგვის შესახებ ყველა საკითხს. ასევე, პარტიული საქმიანობის მიზნით, როგორც საქალაქო ორგანიზაციის თავმჯდომარე, საკადრო პოლიტიკასა და თანხების განკარგვასთან დაკავშირებულ საკითხებზე გადაწყვეტილებებს უშუალოდ იღებდა გ. უ. პარტიაში წამოჭრილი საკითხების გადასაწყვეტად, განსაკუთრებულ შემთხვევებში გ. უ. ატარებდა თათბირებს და გასცემდა მითითებებს როგორც პარტიული მიმართულებით, ასევე – ქალაქ თ-ის მერიაში დიდი ოდენობით თანხების განკარგვის შესახებ. აღნიშნული დასტურდება ამავე საქალაქო ორგანიზაციის წევრების, მოწმის სახით დაკითხული ნ. თ-ისა და მ. რ-ს ჩვენებებით და ასევე – რაიონული ორგანიზაციების თავმჯდომარეების მოწმის სახით დაკითხვებით. გ. უ-ს ინიციატივით, 2011 წელს, წინასაარჩევნო პერიოდთან დაკავშირებით, პარტიული აქტივისათვის (დაახლოებით 20 000 აქტივისტი) ხელფასების გაცემის მიზნით, დიდი ოდენობით საჭირო თან-

ხების მობილიზაციისთვის გადაწყდა, რომ ქ. თ-ის მერიის საბიუჯეტო სახსრებიდან მომზდარიყო შესაბამისი დაფინანსება. საქმის მასალებით დადგენილია, რომ 2011 წლის აგვისტოდან 2011 წლის დეკემბრის ჩათვლით, ქ. თ-ის მერიის სხვადასხვა სამსახურის საბიუჯეტო კოდზე არსებული 100 მილიონი ლარი გადატანილ იქნა ააიპ „თ.“ ანგარიშზე, რაც სამართლებრივ საფუძვლად დაედო ქ. თ-ის მთავრობის დადგენილებები. საქმეში არსებული მტკიცებულებები, რაც ასახავს ფონდის საქმიანობის რეალურ მიზანს და თითოეული მსჯავრდებულის როლს საერთო დანაშაულებრივ ორგანიზებულ ჯგუფში, კიდევ ერთხელ მიუთითებს, რომ მთავრობის წევრების – გ. უ-ს, დ. ა-ის, ა. თ-ისა და დ. ა-ის დანაშაულებრივ ქმედებებს სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით პირდაპირი მიზეზობრივი კავშირი აქვს ააიპ „თ.“ მეშვეობით საბიუჯეტო სახსრების დიდი ოდენობით გაფლანგვასთან.

21. უზენაესი სასამართლოს პალატა არ ეთანხმება თბილისის სააპელაციო პალატის მსჯელობას, რომლის მიხედვით, „ადგილობრივი თვითმმართველობის შესახებ“ ორგანული კანონისა და „საქართველოს დედაქალაქის – თბილისის შესახებ“ საქართველოს კანონის თანახმად, ქ. თ-ის მერიის ბიუჯეტის დამტკიცება და მასში ცვლილებების შეტანა განეკუთვნებოდა კოლეგიური ორგანოს – საკრებულოს უფლებამოსილებას, ხოლო მერია, როგორც კოლეგიური აღმასრულებელი ორგანო, ასრულებდა საკრებულოს გადაწყვეტილებებს. პალატა განმარტავს, რომ ააიპ „თ.“ ანგარიშზე თანხების გადატანას ჰქონდა ფონდის წესდებით განსაზღვრული კონკრეტული მიზნები – ისტორიული და სხვა მნიშვნელოვანი შენობების რეაბილიტაცია-გამაგრების მიზნით სტრატეგიის შემუშავება, მისი განხორციელების ხელშეწყობა და შესრულებაზე კონტროლი. სისხლის სამართლის საქმის მასალებით კი დასტურდება, რომ მერიის საბიუჯეტო სახსრების ფონდის ანგარიშზე გადატანას საფუძვლად დაედო ქ. თ-ის მთავრობის დადგენილებები, რომლის შემადგენლობაში შედიოდნენ: გ. უ-, დ. ა-ი, დ. ა-ე და ა. თ-ი. უზენაესი სასამართლოს პალატა ვერ გაიზიარებს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს დასაბუთებას, რომლის მიხედვით „...აღნიშნული პირები იყვნენ მთავრობის ცალკეული წევრები და მხოლოდ მათი უფლებამოსილება არ ყოფილა ფონდის ანგარიშზე მერიის კუთვნილი თანხების გადატანა“, რადგან ფონდის ანგარიშზე არსებული თანხების განკარგვა ხდებოდა წინასწარ შემუშავებული დანაშაულებრივი სქემის შესაბამისად, გ. ს-ის, გ. უ-ს, დ. ა-ის, დ. ა-ისა და ა. თ-ისაგან შემდგარი ორგანიზებული ჯგუფის მიერ და პირდაპირი განზრახვით ჩადენილი კონკრეტული დანაშაულებრივი ქმედებები პირდაპირ მიზეზობრივ კავშირშია ქ. თ-ის მერიის კუთვნილი დიდი

ოდენობით თანხების გაფლანგვასთან.

22. სახელმწიფო თანამდებობის პირმა სამსახურებრივი საქმი-ანობისას უნდა დაიცვას ეკონომიურობისა და ეფექტურობის პრინ-ციპი, სამსახურებრივი შესაძლებლობების გამოყენებით არ ისარ-გებლის ბოროტად, რათა არ მოხდეს სახელმწიფო ქონების გაფ-ლანგვა.

23. აღნიშნულთან დაკავშირებით პალატა ყურადღებას ამახვი-ლებს, რომ 2011-2012 წლებში ქ., მიუხედავად კანონით დადგენი-ლი წესისა და კონკრეტული წესდების მოთხოვნისა, არ აკონტრო-ლებდნენ ფონდის მიერ განეული ხარჯების მიზნობრიობას და, შე-საბამისად, ზედამხედველობის ან მის საქმიანობაზე კონტროლის განხორციელების რაიმე სამართლებრივი აქტი მერიის კომპეტენ-ტურ სამსახურებს არ შეუდგენიათ, ხოლო ბანკიდან განსაკუთრე-ბით დიდი ოდენობით თანხების გამოტანის მიზნობრიობას არ აკონ-კრეტებდა თანხების მომთხოვნი პირი და არც გატანილი თანხების ფონდის წესდებით გათვალისწინებული მიზნებისთვის ხარჯვის ამ-სახველ დოკუმენტებს ადგენდნენ ფონდის ფინანსურად პასუხის-მგებელი პირები.

24. აღნიშნული გარემოება, რაც დადასტურებულია საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით, კიდევ ერთხელ ადასტურებს ზემოთ ჩამოთვლილი პირების შემადგენლობით სტრუქტურული ფორმის მქონე ორგანიზებული ჯგუფის არსებობას, ჯგუფის წევ-რების შეთანხმებულ მოქმედებას და ერთიან დანაშაულებრივ გან-ზრახვას, რაც პირდაპირ იყო დაკავშირებული პარტიული ინტერე-სებიდან გამომდინარე მერიის კუთვნილი საბიუჯეტო თანხების გაფლანგვასთან.

25. სასჯელის მიზნებიდან გამომდინარე, რაც გულისხმობს სა-მართლიანობის აღდგენას, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება-სა და დამამაცის რესოციალიზაციას, სასამართლო დამნაშავეს სა-მართლიან სასჯელს უნიშნავს სისხლის სამართლის კოდექსის ერ-ძო ნაწილის შესაბამისი მუხლით დადგენილ ფარგლებში და ამავე კოდექსის ზოგადი ნაწილის დებულებათა გათვალისწინებით. ამას-თან, სასჯელის დანიშვნის ზოგადსაგალდებულო გარემოებანი ყო-ველი მსჯავრდებულის ინდივიდუალურ შეფასებას, სამართლებ-რივი სიკეთის დაცვის პრევენციას და საჯარო ინტერესის დაკმა-ყოფილებას გულისხმობს. მნიშვნელოვანია, შეფასდეს დამნაშავის რესოციალიზაციისა და მისი საზოგადოებასთან იზოლაციის ხან-გძლივობის ხარისხიც. პალატა მიუთითებს, რომ სასჯელის ინდი-ვიდუალიზაციის პრინციპიდან გამომდინარე, რაც პირდაპირ უკა-ვშირდება სასჯელის სამართლიანობას, სასამართლო ინდივიდუა-ლურად აფასებს მოცემული საქმის გარემოებებსა და მსჯავრდე-

ბულთა პიროვნებებს, იმ გარემოების გათვალისწინებით, თუ კონკრეტული სახისა და ზომის სასჯელის შერჩევა რამდენად უზრუნველყოფს სასჯელის მიზნებს. პალატა აქვე აღნიშნავს, რომ, იმის გათვალისწინებით, რომ საქმეში არსებული მტკიცებულებებიდან გამომდინარე, მსჯავრდებულთა მიერ ჩადენილი ქმედებების ეპიზოდები მოცული იყო მათი ერთიანი კონკრეტული განზრახვითა და საერთო გადაწყვეტილებით და საქმე გვაქვს ერთიან, განგრძებად დანაშაულთან, რომელიც დაიწყო 2012 წლის 2 ოქტომბრამდე და რომლის მხოლოდ ერთი – ბოლო ეპიზოდი ჩადენილი 2012 წლის 3 ოქტომბერს, ყველა მსჯავრდებულის, მათ შორის – გ. ს-ის – მიმართ უნდა გავრცელდეს „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონი.

26. უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის პალატა სრულად იზიარებს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს პალატის მსჯელობას და სამართლებრივ დასაბუთებას დ. ჩ-ის წარდგენილ ბრალდებაში (საქართველოს სსკ-ის 25-ე, 182-ე მუხლის მესამე ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქეყუნქტებით) გამართლების შესახებ, რადგან ბრალდების მხარემ ვერ წარმოადგინა ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომლის ერთობლივი ანალიზისას გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დადასტურდებოდა დ. ჩ-ის მიერ ზემოაღნიშნული დანაშაულის ჩადენა.

27. რაც შეეხება კასატორთა მოთხოვნას გ. უ-ს მიერ გირაოს პირობების დარღვევის გამო დაყადაღებული უძრავი ქონების აღსასრულებლად მიქცევის შესახებ, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ აღკვეთის ღონისძიების სახით გირაოს ქვეშ ყოფნის პერიოდში გ. უ-ს არ დაურღვევია საქართველოს სსსკ-ის მე-200 მუხლით გათვალისწინებული გირაოს პირობები, არ მიმაღლულა და ცხადდებოდა როგორც გამოძიების ორგანოები, ისე – სასამართლოში. ამდენად, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 10 დეკემბრის განაჩენი გირაოს უზრუნველსაყოფად უძრავ ქონებაზე ყადაღის მოხნის ნაწილში კანონიერია და უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. საქართველოს გენერალური პროკურატურის საგამოძიებო ნა-

წილის საპროექტო ზედამხედველობის სამმართველოს პროექტორების – ქეთევან ჩაჩავასა და გიორგი მუჯირის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნანილობრივ;

2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 10 დეკემბრის განაჩენში შევიდეს ცვლილება:

3. გ. ს-ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნანილის „დ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნანილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 8 (რვა) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

4. საქართველოს სსკ-ის 43-ე მუხლის საფუძველზე დამატებითი სასჯელის სახით 1 (ერთი) წლით ჩამოერთვას სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფლება;

5. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-12 მუხლის საფუძველზე, გ. ს-ეს გაუნახევრდეს როგორც ძირითადი, ასევე დამატებითი სასჯელის ვადა და საბოლოოდ სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 4 (ოთხი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, ხოლო დამატებითი სასჯელის სახით 6 (ექვსი) თვით ჩამოერთვას სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფლება;

6. მსჯავრდებულ გ. ს-ეს სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყოს განაჩენის აღსრულების მიზნით მისი დაკავების მომენტიდან;

7. გ. უ. ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნანილის „დ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნანილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 9 (ცხრა) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

8. საქართველოს სსკ-ის 43-ე მუხლის საფუძველზე დამატებითი სასჯელის სახით 8 (რვა) თვით ჩამოერთვას სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფლება;

9. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-12 მუხლის საფუძველზე, გ. უ-ს გაუნახევრდეს როგორც ძირითადი, ასევე დამატებითი სასჯელის ვადა და საბოლოოდ სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 4 (ოთხი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა, ხოლო დამატებითი სასჯელის სახით 4 (ოთხი) თვით ჩამოერთვას სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფლება;

10. მსჯავრდებულ გ. უ-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალის თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2017 წლის 6 იანვრის განაჩენით დანიშნული სასჯელი – 1 (ერთი) წლით, 3 (სამი) თვითა და 22 (ოცდაორი) დღით თავისუფ-

ლების აღკვეთა და დამატებითი სასჯელის სახით დანიშნული სასჯელი – 6 (ექვსი) თვით სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფლება და საბოლოოდ, გ. უ-ს მოსახდელად განესაზღვროს 3 (სამი) წლით, 2 (ორი) თვითა და 8 (რვა) დღით თავისუფლების აღკვეთა;

11. მსჯავრდებულ გ. უ-ს დამატებითი სასჯელის სახით 4 (ოთხი) თვით სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფლება ჩაეთვალოს მოხდილად;

12. მსჯავრდებულ გ. უ-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალოს ამ განაჩენის აღსრულების მიზნით მისი დაკავების მომენტიდან;

13. დ. ა.ე ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტებით და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 7 (შვიდი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

14. საქართველოს სსკ-ის 43-ე მუხლის საფუძველზე დამატებითი სასჯელის სახით 8 (რვა) თვით ჩამოერთვას სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფლება;

15. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-12 მუხლის საფუძველზე, დ. ა.ეს გაუნახევრდეს როგორც ძირითადი, ასევე დამატებითი სასჯელის ვადა და საბოლოოდ სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 3 (სამი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა, ხოლო დამატებითი სასჯელის სახით 4 (ოთხი) თვით ჩამოერთვას სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფლება;

16. მსჯავრდებულ დ. ა.ეს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი – 2013 წლის 27 ივნისიდან 2013 წლის 26 ივლისის ჩათვლით და ერთი დღე – 2017 წლის 29 დეკემბერი;

17. მსჯავრდებულ დ. ა.ეს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალოს ამ განაჩენის აღსრულების მიზნით მისი დაკავების მომენტიდან;

18. ა. თ-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტებით და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 7 (შვიდი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

19. საქართველოს სსკ-ის 43-ე მუხლის საფუძველზე დამატებითი სასჯელის სახით 8 (რვა) თვით ჩამოერთვას სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფლება;

20. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-12 მუხლის საფუძველზე, ა. თ-ს გაუნახევრდეს როგორც ძირითადი, ასევე დამატებითი სასჯელის ვადა და საბოლოოდ სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 3 (სამი) წლითა

და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა, ხოლო დამატებითი სასჯელის სახით 4 (ოთხი) თვით ჩამოერთვას სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფლება;

21. მსჯავრდებულ ა. თ-ს დამატებითი სასჯელის სახით 4 (ოთხი) თვით სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფლების ჩამორთმევა დღეის მდგომარეობით ჩაეთვალოს მოხდილად;

22. მსჯავრდებულ ა. თ-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი – 2013 წლის 27 ივნისიდან 2013 წლის 26 ივლისის ჩათვლით და ერთი დღე – 2017 წლის 11 ივლისი;

23. მსჯავრდებულ ა. თ-ს სასჯელის მოხდის ვადა აეთვალოს ამ განაჩენის აღსრულების მიზნით მისი დაკავების მომენტიდან;

24. დ. ა-ი ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 7 (შვიდი) წლით თავისუფლების აღკვეთა;

25. საქართველოს სსკ-ის 43-ე მუხლის საფუძველზე დამატებითი სასჯელის სახით 8 (რვა) თვით ჩამოერთვას სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფლება;

26. „ამნისტიის შესახებ“ საქართველოს 2012 წლის 28 დეკემბრის კანონის მე-12 მუხლის საფუძველზე, დ. ა-ს გაუნახევრდეს როგორც ძირითადი, ასევე დამატებითი სასჯელის ვადა და საბოლოოდ სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს 3 (სამი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით თავისუფლების აღკვეთა, ხოლო დამატებითი სასჯელის სახით 4 (ოთხი) თვით ჩამოერთვას სახელმწიფო სამსახურში დანიშვნითი თანამდებობის დაკავების უფლება;

27. მსჯავრდებულ დ. ა-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალოს პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი – 2013 წლის 27 ივნისიდან 2013 წლის 26 ივლისის ჩათვლით;

28. ობილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2018 წლის 10 დეკემბრის განაჩენი დანარჩენ ნაწილში დარჩეს უცვლელად;

29. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

მოსამართლე გიორგი შავლიაშვილის განსხვავებული აზრი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2020 წლის 10 თებერვლის განაჩენზე მსჯავრდებულების – გ. უ-ს, გ. ს-ს, დ. ა-ს, ა. თ-ს, დ. ა-ს და გამართლებულ დ. ჩ-ს მიმართ

მოცემულ საქმეზე, ჩემი კოლეგების მიერ ხმების უმრავლესობით მიღებულ გადაწყვეტილებასთან დაკავშირებით მაქვს განსხვავებული აზრი, რომლის დასაბუთებაც ქვემოთ იქნება წარმოდგენილი.

გ. უ-ს, გ. ს-ს, დ. ა-ს და დ. ა-ს წარედგინათ ბრალდება გაფლანგვისათვის, მაკვალიფიცირებელ გარემოებებში – სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით, დიდი ოდენობითა და ორგანიზებული ჯგუფის მიერ, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 წანილის „დ“ ქვეპუნქტითა და მე-3 წანილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით; ხოლო ა. თ-ს წარედგინა ბრალდება გაფლანგვისათვის მაკვალიფიცირებელ გარემოებებში – დიდი ოდენობითა და ორგანიზებული ჯგუფის მიერ, დანაშაული, გათვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-3 წანილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით. ამჟამად გამართლებულ დ. ჩ-ს კი წარედგინა ბრალდება აღნიშნულ დანაშაულში დამხმარის სახით თანამონაწილეობის გამო, რაც გათვალისწინებულია საქართველოს სსკ-ის 25-182-ე მუხლის მე-3 წანილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით.

მსჯავრდებული გ. ს. თბილისის საქალაქო სასამართლომ დამნაშავედ სცნო მის მიმართ წარდგენილი ბრალდების შესაბამისად, ამასთან, ბრალის მხოლოდ ერთ წანილში შეცვალა მისი ქმედების კვალიფიკაცია, კერძოდ, მას ბრალდებიდან ამოურიცხა საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-3 წანილის „ა“ ქვეპუნქტზე მითითება (გაფლანგვა ჩადენილი ორგანიზებული ჯგუფის მიერ), სსვა მსჯავრდებულთა ქმედების კვალიფიკაციის არსებითად შეცვლის გამო. რაც შექება მსჯავრდებულებს – გ. უ-ს, დ. ა-ს, ა. თ-ს და დ. ა-ს, მათ მიერ ჩადენილი ქმედებები სასამართლომ გადააკვალიფიცირა საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლის პირველ წანილზე, რომლითაც დადგენილია პასუხისმგებლობა მოხელის ან მასთან გათანაბრებული პირის მიერ სამსახურებრივი უფლებამოსილების გადამეტებისთვის, როდესაც ასეთმა ქმედებამ გამოიწვია ფიზიკური ან იურიდიული პირის უფლების, საზოგადოების ან სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესის არსებითი დარღვევა.

ბრალდებული დ. ჩ. სასამართლომ სრულად გაამართლა წარდგე-

ნილ ბრალდებაში.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს განაჩენი გაასაჩივრეს ბრალ-დებისა და დაცვის მხარეებმა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლომ არ დააკმაყოფილა მხა-რეთა საჩივრების მოთხოვნა და პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენი უცვლელად დატოვა როგორც მსჯავრდებულების, ისე გა-მართლებულის ნაწილში.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განაჩენი გაასაჩივრა ბრალდების მხარემ, ხოლო დაცვის მხარის ნარმომადგენლებს აღ-ნიშნული განაჩენი არ გაუსაჩივრებათ.

საკასაციო პალატამ ბრალდების მხარის საჩივრის მოთხოვნა დააკმაყოფილა ნაწილობრივ, კერძოდ, მსჯავრდებულები – გ. ს., გ. უ., დ. ა. და დ. ა. დამნაშავედ სცნო საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხ-ლის მე-2 ნაწილის „დ“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით, ხო-ლო ა. თ. – სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ „ბ“ ქვეპუნქტე-ბით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და მათ შესაბამი-სი სასჯელები დაუნიშნა; სხვა ნაწილში (მათ შორის, გამართლე-ბულ დ. ჩ-ს) გასაჩივრებული განაჩენი დატოვა უცვლელად.

მიმართია, რომ ფაქტობრივი გარემოებები ერთ ნაწილში არას-წორად დაკვალიფიცირდა როგორც გაფლანგვა, მაშინ, როდესაც ამ ნაწილში მსჯავრდებულთა ქმედებები წარმოადგენს სამსახუ-რებრივი უფლებამოსილების გადამეტების შემადგენლობას, რაც გათვალისწინებულია საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლის პირვე-ლი ნაწილით, კერძოდ:

წარდგენილი ბრალდების შინაარსში იკვეთება სამი, ერთმანე-თისაგან განსხვავებული სამართლებრივი ეპიზოდი, რომლებიც, ჩე-მი აზრით, იმსახურებენ დამოუკიდებელ შეფასებას. ამიტომ მი-ზანქენონილად მიმართია, ამ ეპიზოდების ცალკე გამოყოფა სწორი სამართლებრივი კვალიფიკაციის დასადგენად.

პირველი ეპიზოდი მდგრმარეობს შემდეგში:

საქმის სასამართლო განხილვის შედეგად დადგენილია, რომ თ-ს ბიუჯეტიდან ქ.-ს მ-ს, გ. უ.-ს გადაწყვეტილებით (რომელიც ოფი-ციალურად ქალაქის მთავრობის დადგენილების სახით გაფორმდა), 100 000 000 ლარი აკუმულირდა მერიის დაქვემდებარებაში მყოფი ააიპ „თ-ს“ ანგარიშებზე სს „ლ-ში“. როგორც შემდგომში გაირკვა, აღნიშნული თანხების ფონდის ანგარიშებზე მობილურების მიზანს წარმოადგენდა არა ამ უკანასკნელის ფუნქციების შესაბამისი საქ-მიანობის უზრუნველყოფა, არამედ პოლიტიკური გაერთიანება „ე-ს“ წინასაარჩევნო კამპანიის წარმოებისათვის საჭირო ხარჯების დაფარვა.

ამ მიზნით, ქ. თ-ს მ-ს – გ. უ.-ს დავალებით, ააიპ „თ-ს“ თავმჯდო-

მარემ – გ. ს-მ, 2011 წლის 9 ნოემბერს, წერილობით მიმართა სს „ლ-ს“ ააიპ „თ-ში“ დასაქმებული, შენობების კვლევის 719 სპეციალისტისათვის პლასტიკური სახელფასო ბარათების დამზადების თხოვნით, რომლებიც რეალურად წარმოადგენდნენ მოქალაქეთა პოლოტიკური გაერთიანება „ე-ს“ აქტივისტებს და არა – აღნიშნული ფონდის თანამშრომლებს. დამზადებული პლასტიკური ბარათები, რომლებზეც სხვადასხვა დროს ააიპ „თ-ს“ მეშვეობით უკანონოდ ირიცხებოდა თანხები, გ. ს-მ, თავის მხრივ, გადასცა თ-ს მუნიციპალური შესყიდვების სამსახურის უფროსს, ა. თ-ს, რომელიც ქ. თ-ს მასშტაბით უზრუნველყოფდა წინასარჩევნო პროცესის დროს „ე-ს“ რაიონული ორგანიზაციებისათვის ფულადი სახსრების განაწილებას. ა. თ-მ პლასტიკური ბარათები გადაანანილა მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე-ს“ ქ. თ-ს 10 რაიონულ ორგანიზაციაზე, მათ შორის, გადასცა ა. -ს რაიონის გამგებელსა და აღნიშნული ფონდის გამგეობის წევრს – დ. ა-ს, რომელმაც, თავის მხრივ, მ-ს რაიონული ორგანიზაციის პარტიული აქტივის დაფინანსებისათვის განკუთვნილი ბარათების ნაწილი გადასცა თავის მოადგილეს – დ. ჩ-ს. „ლ. ბ-ში“ გახსნილი ანგარიშებიდან თ-ს მასშტაბით გადაანანილებული პლასტიკური ბარათებით ყოველთვიურად, ფარულად თანხები გამოჰქონდათ უშუალოდ ა. თ-ს, დ. ა-ს, აგრეთვე თ-ს მ-ისა და ადგილობრივი გამგეობების წინასწარ შერჩეულ, ნდობით აღჭურვილ თანამშრომლებსა და სხვა პირებს. ისინი ბანკომატებიდან აღებულ თანხას წინასარჩევნოდ განეული სამუშაოების სანაცვლოდ, ხელფასის სახით ურიგებდნენ „ე-ს“ პარტიულ აქტივისტებს – 719 უბისის უფროსსა და დაახლოებით 20 000 მიკროკონიატორს ისე, რომ თავად ბარათის რეალურ მესაკუთრეთათვის არაფერი იყო ცნობილი თანხის წარმომავლობის თაობაზე. ამ გზით, 2011 წლის ნოემბრიდან – 2012 წლის ივნისის ჩათვლით, გ. ს-შ მართლსაწინააღმდეგოდ გასცა დიდი იდენტით თანხა – 13 852 497 ლარი.

მიმართა, რომ მსჯავრდებულთა მიერ ჩადენილი დანაშაულის ზემოთ მითითებულ ეპიზოდთან დაკავშირებული თანხა – 13 852 497 ლარის ოდენობით, წარმოადგენს არა გაფლანგვის საგანს, არამედ – მათ მიერ ჩადენილი ისეთი ქმედებით გამოწვეულ მატერიალურ ზარალს, როგორიცაა სამსახურებრივი უფლებამოსილების გადამეტება, რითაც არსებითად დაზიანდა სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესი (კერძოდ, არამართლზომიერად განიკარგა დიდი ოდენობით საბიუჯეტო თანხები, რომლებიც თ-ს განვითარებას უნდა მოხმარებოდა).

აღსანიშნავია, რომ ქმედების საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლით დაკვალიფიცირებისათვის აუცილებელია, ზუსტად დადგინდეს იმ უფლებამოსილების ფარგლები, რაც მოხელეს თავისი სამ-

სახურებრივი მდგომარეობიდან გამომდინარე გააჩინია. აღნიშნულის შემდეგ კი, უნდა შეფასდეს იმ ქმედების ფაქტობრივი გარემოებები, რამაც პირის ბრალდება გამოიწვია. მოხელემ დანამდვილებით უნდა იცოდეს, რომ ქმედება (მაგალითად, დავალება), რომელსაც იგი ახორციელს, აშკარად სცდება მისი უფლებამოსილების საზღვრებს. ამასთან, ვინაიდან საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლი მატერიალურ დანაშაულთა რიცხვს მიეკუთვნება, უფლებამოსილების გადამეტებით ფიზიკური/იურიდიული პირის უფლებები ან საზოგადოების, სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესი არსებითად (ანუ მნიშვნელოვნად) უნდა შეიღავოს. აღსანიშნავია, რომ კანონიერ ინტერესში სხვადასხვა საკითხთან ერთად, ერთმნიშვნელოვნად იგულისხმება სახელმწიფოს ბიუჯეტის მართლზომიერად, მიზნის შესაბამისად გახარჯვის საკითხიც. მაშასადამე, როდესაც მოხელე შეგნებულად გასცდება თავისი სამსახურებრივი უფლებამოსილების ფარგლებს და აღნიშნულის შედეგად არსებითად დააზიანებს სახელმწიფოს კანონიერ ინტერესს, ქმედება – საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლით უნდა დაკალიფიცირდეს.

მოცემულ შემთხვევაში როგორც მოწმეთა ჩვენებებით, ისე სხვა სახის დოკუმენტური მტკიცებულებების ანალიზით დადგენილია, რომ გ. უ. იყო რა ქ. თ-ს მ., მის კონტროლქვეშ, ქალაქის მთავრობასთან ერთად, „თ.“ ახორციელებდა თავის საქმიანობას და ამ საქმიანობის უზრუნველსაყოფად ფონდისთვის გამოყოფილი სახსრების ხარჯვას.

გ. უ-მ ისარგებლა თავისი სამსახურებრივი მდგომარეობით და ააიპ-ის, „თ-ს“ ხელმძღვანელს, გ. ს-ს და სხვებს გარკვეული მოქმედებების განხორციელება დაავალა (მათ შორის: პლასტიკური სახელფასო ბარათების დამზადება იმ პირთათვის, რომლებიც რეალურად აღნიშნული ფონდის თანამშრომლებს არ წარმოადგენდნენ). ასეთი დავალების გაცემა კი, მის უფლებამოსილებაში არ შედიოდა. ქმედების მიზანს წარმოადგენდა „ე-ს“ წინასაარჩევნო კამპანიის წარმოებისათვის საჭირო ხარჯების დაფარვა მაშინ, როდესაც რეალურად „თ-ს“ დაფუძნებისა და მისი ძირითადი საქმიანობის სფეროს წარმოადგენდა თ-ს ტერიტორიაზე ისტორიული და სხვა მნიშვნელოვანი შენობების რეაბილიტაცია-გამაგრების მიზნით სტრატეგიის შემუშავება, მისი განხორციელების ხელშეწყობა და შესრულებაზე კონტროლი. ამ კონკრეტული მიზნისათვის ფონდს ცენტრალური და ადგილობრივი ბიუჯეტიდან გამოეყო თანხები, რომელთა ხარჯების მიზნობრიობაზე ფონდის ხელმძღვანელობის ანგარიშვალდებულების შესახებ მიეთითა ფონდის წესდებაში.

მაშასადამე, გ. უ., მისი ქვემდგომი მოხელეებისათვის კანონსა-

წინააღმდეგო დავალების მიცემით, გასცდა თავისი სამსახურებრივი უფლებამოსილების ფარგლებს; რის გამოც, სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესი არსებითად დაზიანდა – 13 852 497 ლარის ოდენობით (რომლის დადგომაც შეგნებული ჰქონდა როგორც თავად გუს, ისე მის იმ ქვემდგომ თანამდებობის პირებს, რომლებიც აღნიშნულ ოპერაციაში მონაწილეობდნენ და თავიანთი საქმიანობით ხელს უწყობდნენ ერთიანი დანაშაულებრივი მიზნის აღსრულებას).

ზემოაღნიშნული გარემოებების გათვალისწინებით, ამ ნაწილში გ. უ-ს ქმედება საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლის პირველი ნაწილით უნდა დაკვალიფირდეს.

„თ-ს“ თავმჯდომარე გ. ს. ასევე გასცდა რა, თავისი უფლებამოსილების ფარგლებს, გ. უ-ს დავალებით სს „ლ-ს“ აღნიშნული ფონდის – 719 ე.წ. სპეციალისტისთვის პლასტიკური სახელფასო ბარათების დამზადების თაობაზე მიმართა; საამისოდ მან ოფიციალურ დოკუმენტები ისე ასახა, თითქოს, ხსენებული „სპეციალისტები“ ფონდის თანამშრომლები იყვნენ, რაც მისი სამსახურებრივი უფლებამოსილების ფარგლების გადაცილებას წარმოადგენს. გ. ს-ს მიმართ ბრალად შერაცხული ყველა შემდგომი ქმედება, ანალოგიურად არ თავსდება მისი სამსახურებრივი უფლებამოსილების ფარგლებში. რეალური ფაქტობრივი მოცემულობიდან გამომდინარე, გ. ს-ს უფლება არ ჰქონდა, ზემოაღნიშნული პლასტიკური ბარათები გადაეცა თ-ს მუნიციპალური შესტყიდების სამსახურის უფროსის – ა. თ-სათვის (რომელიც, თავის მხრივ, უზრუნველყოფდა საარჩევნო კამპანიის დროს ამ პლასტიკური ბარათებით შესაბამისი ანგარიშებიდან მოხსნილი თანხების თ-ს მასშტაბით „ე-ს“ რაიონული ორგანიზაციებისთვის განაწილების უზრუნველყოფას). საბოლოოდ, გ. ს-ს მიმართ ბრალად შერაცხულმა ქმედებებმა „თ.“ 13 852 497 ლარით დაზიანა.

ამდენად, განხილული ქმედებებისა და ამ ქმედებების შედეგად „თ-სათვის“ მიყენებული მატერიალური ზიანის მოცულობის გათვალისწინებით, გ. ს-ს პასუხისმგებლობა საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლის პირველი ნაწილით – სამსახურებრივი უფლებამოსილების გადამეტებისათვის უნდა დაეკისროს.

მსჯავრდებულების – თ-ს მუნიციპალური შესყიდვების სამსახურის უფროსის – ა. თ-ისა და ძ. თ-ს რაიონის გამგებლის, „თ-ს“ გამგეობის წევრის – დ. ა-ს მიერ ჩადენილი ქმედებები 13 852 497 ლარის ზიანის ნაწილში, ანალოგიურად საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებულ ქმედებებს წარმოადგენს.

მაშასადამე, ზემოაღნიშნული მსჯავრდებულების, როგორც საჯარო სამსახურში მყოფი თანამდებობის პირების, უფლებამოსი-

ლებაში არ შედიოდა როგორც ქვემდგომი მოხელეებისათვის კანონისაწინააღმდეგოდ დავალებების მიცემა, ისე შემდგომში მართლსაწინააღმდეგოდ დამზადებული პლასტიკური საბანკო ბარათების ზემდგომი ხელმძღვანელი პირებისაგან მიღება და ამ ბარათების თ-ს მასშტაბით „ე-ს“ რაიონული ორგანიზაციებისთვის გადანაწილება. აღნიშნულის შემდეგ ისანი მონაწილეობდნენ პლასტიკური ბარათებით ბანკომატებიდან თანხების გატანასა და მათი განაწილების პროცესში, რითაც უდავოდ, გადაამეტეს თავიანთ სამსახურებრივ უფლებამოსილებებს. საბოლოოდ მათი ქმედებების შედეგად არსებითად შეიღება სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესი, ვინაიდან ზარალმა შეადგინა 13 852 497 ლარი. საქმეში არსებული მტკიცებულებები უტყუარად მოწმობს, რომ მათ აღნიშნული ქმედების ჩადენისას სრულად ჰქონდათ შეგნებული ამ ქმედების შედეგად მოსალოდნელი მატერიალური ზიანის გარდუვალობა.

მეორე ეპიზოდი მდგომარეობს შემდეგში:

დ. ა. და გ. ს. დაუკავშირდნენ შპს „ფ.-ისა“ და შპს „ს-ს“ წარმომადგენელ თ. 6-ს, რა დროსაც შეთანხმდნენ მომსახურების დეტალებსა და ფასზე. ეს ყოველივე მიზნად ისახავდა 2012 წლის საპარლამენტო არჩევნებთან დაკავშირებით მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე-ს“ ხელმძღვანელი პირების წინასაარჩევნო კამპანიის წარმოების პროცესში მხარდამჭერებთან შეხვედრებისას საკვებით გამასპინძლებას. 2012 წლის თებერვლიდან 2012 წლის ივლისის თვის ჩათვლით, გ. ს-მ, დ. ა-სთან შეთანხმებით შპს „ფ. ჰ-სა“ და შპს „ს. ი-თან“ ააიც „თ-ს“ სახელით გააფორმა ხელშეკრულებები ფურშეტის ორგანიზების თაობაზე, შესაბამისად, ფონდის სახსრებით მართლსაწინააღმდეგოდ დაფინანსდა „ე-ს“ წინასაარჩევნო კამპანია და პარტიის ლიდერების შეხვედრები მათ მხარდამჭერებთან. ამ გზით გ. ს-ს მიერ 2012 წლის თებერვლიდან 2012 წლის ივლისის ჩათვლით მართლსაწინააღმდეგოდ გაიცა ფონდის ანგარიშებზე გადარიცხული დიდი ოდენობით თანხა, ჯამურად – 719 862 ლარი.

მოცემულ შემთხვევაშიც გ. ს-ს ქმედება დაკავშირებული იყო არა ფონდის მიზნებთან, არამედ – სრულიად სხვა, კერძოდ, წინასაარჩევნო კამპანიის მიმდინარეობის დროს, „ე-ს“ ლიდერების პარტიის მხარდამჭერებთან შეხვედრების დაფინანსების მიზანთან. აღნიშნული ქმედებით საბოლოოდ, „თ-ს“ 719 862 ლარის არსებითი ხასიათის ზიანი მიადგა.

აღნიშნული ფურშეტების ორგანიზებაში აქტიური მონაწილეობით (კერძოდ, შპს „ფ.-ისა“ და შპს „ს-ს“ წარმომადგენელთან დაკავშირება, ხელშეკრულებების მასთან შეთანხმებით გაფორმება),

თ-ს მ-ს მოადგილე – დ. ა. ასევე შეგნებულად გასცდა თავისი სამსახურებრივი უფებამოსილების ფარგლებს, რის შედეგადაც „თ-მ“ 719 862 ლარის ზიანი განიცადა.

მსჯავრდებულების: გ.ს-ს და დ.ა-ს ქმედებები ასევე წარმოადგენს სსკ-ის 333-ე მუხლით გათვალისწინებულ სამსახურებრივი უფლებამოსილების გადამეტებას, რამაც სახელმწიფოს კანონიერი ინტერესი დააზიანა. შესაბამისად, ამ ეპიზოდთან დაკავშირებული თანხაც – 719 862 ლარის ოდენობით, წარმოადგენს არა გაფლანგვის საგანს, არამედ – სამსახურებრივი უფლებამოსილების გადამეტებით გამოწვეულ მატერიალურ ზარალს.

ამასთან, დ. ა-ს ბრალად არ უნდა შეერაცხოს სამსახურებრივი უფლებამოსილების გადამეტებით „თ-ისთვის“ 13 852 497 ლარის ზიანის მიყენების ფაქტი, ვინაიდან პირის ბრალდების შესახებ დადგენილებიდან არ იკვეთება მისი მონანილეობა ამ კონკრეტულ თანხებთან დაკავშირებულ მართლსაწინააღმდეგო მოქმედებებში.

ე.წ. პირველ და მეორე ეპიზოდებში აღნერილი სამართლებლივი გარემოებები, მათთან დაკავშირებული სპეციალური ნიშანთვისებების გათვალისწინებით, ვერ სცდება სამსახურებრივი უფლებამოსილების გადამეტების (სსკ-ის 333-ე მუხლი) კვალიფიკაციის ფარგლებს. შესაბამისად, ისინი არ უნდა შეფასდეს გაფლანგვად, ჩადენილი დამამძიმებელ გარემოებებში (სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ კვეპუნქტითა და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ კვეპუნქტებით).

ზემოაღნიშნული ეპიზოდების შეფასებიდან გამომდინარე, მიზანშეწონილად მიმაჩნია, აღვნიშნო, რომ ბრალდების შესახებ დადგენილებაში აღნერილი ყოველი ფაქტობრივი გარემოება უნდა შეესაბამებოდეს იმ მუხლის ქმედების შემადგენლობას, რომლის ჩადენის გამოც პირი ბრალდებულად იქნა ცხობილი; თუკი, პირისათვის წარდგენილი ბრალის ფორმულირებაში იკვეთება სხვა, უფრო მსუბუქი დანაშაულის შემადგენლობის ნიშნებიც, რომელიც დამოუკიდებელი კვალიფიკაციის გარეშეა აღნერილი ერთიან ბრალში, სასამართლოს მიერ ეს ეპიზოდიც შესაბამისი მუხლით უნდა დაკვალიფიცირდეს – ცალკე სასჯელის დაუნიშნავად. წინააღმდეგ შემთხვევაში, მივიღებთ მოცემულობას, რომ ასეთი ეპიზოდები მოექცევა საერთო კვალიფიკაციის ქვეშ, როგორც დანაშაულის შემადგენლობის ერთ-ერთი კომპონენტი და საერთო მართლსაწინააღმდეგო შედეგის გამომწვევი გარემოება, მაშინ როდესაც, იგი დამოუკიდებლად არსებობს და წარმოადგენს ბრალად წარდგენილზე მსუბუქ დანაშაულს და არ ქმნის მართლსაწინააღმდეგო მიზნის მიღწევის აუცილებელ წინაპირობას. ქმედების ცალკე კვალიფიკაცია მნიშვნელოვანია დამდგარი ზიანის განსაზღვრისთვისაც, კერძოდ, იმის დადგენისათვის რომელ დანაშაულს რა ოდენობით ზია-

ნი მოჰყვა.

საკითხისადმი მსგავსი მიდგომა გამართლებულია მხოლოდ ბრალდების შემსუბუქების მიზნით და იგი ვერ გავრცელდება შემთხვევებზე, როდესაც წარდგენილი ბრალდების ნაწილში უფრო მძიმე დანაშაულის ნიშნები გამოიკვეთება.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, მიუხედავად იმისა, რომ გ. ს-ს, გ. უ-ს, დ. ა-ს, ა. თ-სა და დ. ა-ს ერთი კონკრეტული მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის – გაფლანგვისთვის (სსკ-ის 182 მუხლი) წარედგინათ ბრალი, ვინაიდან ამ ბრალდების ე.წ. პირველი და მეორე ეპიზოდები სხვა, უფრო მსუბუქ დანაშაულებრივ ქმედებებს (სამსახურებრივი უფლებამოსილების გადამეტებას) წარმოადგენენ, ბრალის აღნიშნული ეპიზოდები (ორივე ერთად, რადგან ერთიდაიგივე კვალიფიკაცია ენიჭებათ) საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლის პირველი ნაწილით უნდა დაკვალიფიცირდეს.

ამგვარი შეფასება, წარმოადგენს ბრალდების შემსუბუქებას (და არა დამძიმებას), ვინაიდან საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაული არის ნაკლებად მძიმე კატეგორიის, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაული კი (რომლითაც მსჯავრი დაედოთ ბრალდებულებს) წარმოადგენს განსაკუთრებით მძიმე დანაშაულს.

რაც შეეხება ე.წ. მესამე ეპიზოდს, გამოიხატა შემდეგი სახით:

მას შემდეგ, რაც ააიპ „თ-ში“ ფიქტიურად დასაქმებული ე.წ. „შენობების კვლევის სპეციალისტების“, შემოსავალი მიუახლოვდა 40 000 ლარს, საიდანაც დგება ქონების გადასახადის ვალდებულება და, შესაბამისად, ბარათების რეალური მესაკუთრეებისათვის ცნობილი გახდებოდა დანაშაულებრივი სქემის შესახებ, ქ. თ-ს მ-ისა და მოქალაქეთა პოლიტიკური გაერთიანება „ე-ის“ თ-ს საქალაქო ორგანიზაციის თავმჯდომარის, გ. უ-ს ბრძანებით გადაწყდა, რომ ალარ მომხდარიყო პლასტიკურ ბარათებზე თანხის ჩარიცხვა და პარტიული აქტივის დაფინანსება გაგრძელებულიყო ფონდის ანგარიშიდან გამოტანილი ნაღდი ფულით. აღნიშნული უკანონო ოპერაციის საიდუმლოს დაფარვის მიზნით, 2012 წლის 16 ივნისიდან 2012 წლის 03 ოქტომბრის ჩათვლით, ქ. თ-ს მ-ს მოადგილემ – დ. ა-მ და ააიპ „თ-ს“ თავმჯდომარემ – გ. ს-მ, საინკასაციო მომსახურების გარეშე, დ. ა-ს სამსახურებრივი ავტომანქანით, ააიპ „თ-ს“ სს „ლ-ის“ ანგარიშებიდან შესაბამისი მიზნობრიობის მითითების გარეშე, საბანეო ჩეკების საშუალებით ნაღდი ფულის სახით გაიტანეს ჯამურად – 34 328 463 ლარი. გამოტანილი თანხა ა. თ-ს მეშვეობით 2012 წლის ივნისიდან ოქტომბრამდე, კოორდინატორების რაოდენობის მიხედვით, ეტაპობრივად ხელზე გადაეცე-

მოდა პარტიის რაიონული ორგანიზაციების ხელმძღვანელებს, მათ შორის – დ. ა-ს, ხოლო მისი მეშვეობით – უშუალოდ პარტიულ აქტივისტებს.

ზემოაღნიშნულ ეპიზოდთან დაკავშირებით, ვეთანხმები ჩემი კოლეგების სამართლებრივ შეფასებას, ქმედების გაფლანგვად დაკავალიფიცირების ნაწილში, რაც გათვალისწინებულია საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა და იმავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით.

დამატებით აღსანიშნავია, რომ დანაშაულებრივი მიზნის მისაღწევად, მსჯავრდებულებმა საჭიროდ აღარ ჩათვალეს მიემართათ რაიმე ფორმალურ-სამართლებრივი აქტ(ებ)ის შექმნისათვის აღნიშნული აქციისთვის კანონიერი სახის მისაცემად (როგორც ამას აკეთებდნენ ისინი ზემოთ განხილულ ე.წ. პირველ და მეორე ეპიზოდებში და რისთვისაც მათ დასჭირდათ ემოქმედათ თავიანთი სამსახურებრივი უფლებამოსილებების გადამეტებით). ესე იგი ბრალდების მოცემულ ნაწილში, ჯერ მოხდა ხელყოფის საგნის (თანხის – 34 328 463 ლარის) ამოღება და საკუთარ გამგებლობაში მოქცევა, ხოლო შემდეგ – მისი გაცემა კონკრეტულ პირებზე.

ის გარემოება, რომ მსჯავრდებულები ხსენებულ ე.წ. მესამე ეპიზოდშიც თავიანთი სამსახურებრივი მდგომარეობის გამოყენებით მოქმედებდნენ, სათანადოდ არის დასაბუთებული ჩემი კოლეგების მიერ მიღებულ გადაწყვეტილებაში, სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული ქმედების შეფასებისას.

რაც შეეხება საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებულ ორგანიზებული ჯგუფს – ეს ჯგუფი არსებობდა არა მხოლოდ ე.წ. მესამე ეპიზოდში, არამედ ის თავიდანვე შეიქმნა და გამოკვეთილი იყო ე.წ. პირველი და მეორე ეპიზოდის ფარგლებშიც, მაგრამ ვინაიდან საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლი არ ითვალისწინებს ასეთ მაკვალიფიცირებელ ნიშანს, იგი ჩემს შეფასებაში ვერ აისახებოდა.

ამასთან, ვინაიდან მსჯავრდებულების – გ. უ-ს, გ. ს-ს, დ. ა-ს, ა. თ-ისა და დ. ა-ს მიმართ, საბოლოოდ დანიშნული საჯელები არის სამართლიანი, ამ ნაწილშიც კოლეგების გადაწყვეტილებას ვეთანხმები.

ასევე ვეთანხმები გადაწყვეტილებას დ. ჩ-ს გამართლების შესახებ და ვაზიარებ შეფასებას, რომ მისი მიმართ არ არსებობს ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე:

მსჯავრდებულ გ. უ-ს ქმედება უნდა დაკავალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლის პირველი ნაწილითა (13 852 497 ლა-

რის ნაწილში) და სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით (34 328 463 ლარის ნაწილში);

გ. ს-ს ქმედება უნდა დაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლის პირველი ნაწილითა (13 852 497 ლარისა და 719 862 ლარის ნაწილებში) და სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით (34 328 463 ლარის ნაწილში);

დ. ა-ს ქმედება უნდა დაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლის პირველი ნაწილითა (719 862 ლარის ნაწილში) და სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით (34 328 463 ლარის ნაწილში);

ა. თ-ს ქმედება უნდა დაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლის პირველი ნაწილითა (13 852 497 ლარის ნაწილში) ა სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით (34 328 463 ლარის ნაწილში);

დ. ა-ს ქმედება უნდა დაკვალიფიცირდეს საქართველოს სსკ-ის 333-ე მუხლის პირველი ნაწილითა (13 852 497 ლარის ნაწილში) და სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით (34 328 463 ლარის ნაწილში).

შსჯავრდებულების – გ. უ-ს, გ. ს-ს, დ. ა-ს, ა. თ-ისა და დ. ა-ს საბოლოო სასჯელისა და დ. ჩ-ს მიმართ გამამართლებელი განაჩენის უცვლელად დატოვების ნაწილებში – ვეთანხმები ჩემი კოლეგების გადაწყვეტილებას.

აქვე აღვნიშნავ, რომ ჩემი განსხვავებული აზრის სარეზოლუციო ნაწილში დაშვებულია უზუსტობა გ. ს-ისა და დ. ა-ს მიმართ ფრჩხილებში მითითებული თანხების ნაწილში, კერძოდ: გ. ს-ს ქმედების სსკ-ის 333-ე მუხლის პირველი ნაწილით კვალიფიკირისას, ფრჩხილებში მითითებულია – მხოლოდ 13 852 497 ლარი, ნაცვლად – 13 852 497 ლარისა და 719 862 ლარისა (შესაბამისად, სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით კვალიფიკირისას ფრჩხილებში მითითებული უნდა იყოს მხოლოდ 34 328 463 ლარი), ხოლო დ. ა-ს ქმედების სსკ-ის 333-ე მუხლის პირველი ნაწილით კვალიფიკირისას, ფრჩხილებში მითითებულია – 13 852 497 ლარი, ნაცვლად – 719 862 ლარისა (შესაბამისად, სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტითა და ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით კვალიფიკირისას ფრჩხილებში მითითებული უნდა იყოს მხოლოდ 34 328 463 ლარი). აღნიშნული წარმოადგენს ტექნიკური ხასიათის უზუსტობას და გავლენას არ ახდენს მსჯავრდებულთა მიერ ჩადენილი ქმედებების ჩემეულ სამართლებრივ შეფასებაზე.

სისხლის სამართლის პროცესი

კერძო ნაწილი

1. საკასაციო განაჩენი

განაჩენი ცვლილების შეტანა და მსჯავრდებულის
უდანაშაულოდ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე
მუხლის 1-ლი ნაწილითა და 360-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით
ნარჩენის გრძელების განაცხადი

განაჩენი საქართველოს სახელით

№688აპ-19

24 ოქტომბერი, 2020 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
მ. ვასაძე (თავმჯდომარე),
ლ. ფაფუაშვილი,
მ. გაბინაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თბილისის ისანი-სამგორის
რაიონული პროკურორულის პროკურორ ლევან ვეფხვაძის საკასა-
ციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სა-
მართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 19 ივნისის განაჩენზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. პრალედის შესახებ დადგენილების თანახმად, გ. გ-ს პრალი
დადგენ ოჯახის ერთი წევრის მიერ იჯახის სხვა წევრის მიმართ
სიცოცხლის მოსპობისა და ჯანმრთელობის დაზიანების მუქარა-
ში, როდესაც იმას, ვისაც ემუქრებიან, გაუჩნდა მუქარის განხორ-
ციელების საფუძვლიანი შიში; მითვისებაში, ესე იგი სხვისი ნივთის
მართლასანიანალმდეგო მითვისებაში, თუ ეს ნივთი იმყოფებოდა
მიმთვისებლის მართლზომიერ მფლობელობაში, დანაშაული, გათ-
ვალისწინებული საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის 1-ლი ნა-
წილითა და სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით.

გ. გ-ს მიმართ პრალად ნარდგენილი ქმედებები გამოიხატა შემ-
დეგში:

– 2018 წლის 10 ოქტომბერს გ. გ-მ მეუღლეს – ნ. ი-ს სოციალური
ქსელის – ფეისბუკის (ფაცებოოკ) საშუალებით გაუგზავნა მოკლე
ტექსტური შეტყობინება, რომელშიც დაემუქრა სიცოცხლის მოსპო-

ბით. 6. ი-ს გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში.

– გ. გ-მ ... თავისი საცხოვრებელი ბინიდან 2018 წლის 28 ივლისს, მართლსაწინააღმდეგოდ მიისაკუთრა თავის მართლზომიერ მფლობელობაში არსებული, თ. ვ-ს მიერ ნაჩუქარი, 1200 (ათას ორას) ლარად ლირებული „ბოშის“ ფირმის სარეცხი მანქანა, რითაც დაზარალებულს მიადგა 1200 (ათას ორას) ლარის მნიშვნელოვანი ქონებრივი ზიანი;

2. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2019 წლის 9 იანვრის განაჩენით გ. გ., – დაბადებული 19.. წელს, – ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში.

გ. გ-ს ქმედება საქართველოს სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტიდან გადაკვალიფიცირდა სსკ-ის 360-ე მუხლის 1-ლ ნაწილზე.

გ. გ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 360-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენისათვის და ძირითადი სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა 1 (ერთი) წლით თავისუფლების აღკვეთა, რაც საქართველოს სსკ-ის 63-ე-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით, 1 (ერთი) წლითა და 6 (ექვსი) თვით გამოსაცდელი ვადით;

მასვე, საქართველოს სსკ-ის 42-ე მუხლის საფუძველზე, დამატებითი სასჯელის სახედ და ზომად დაეკისრა ჯარიმა – 2000 (ორი ათასი) ლარი.

გაუქმდა მსჯავრდებულ გ. გ-ს მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება – პატიმრობა.

გ. გ-ს სასჯელის მოხდის ვადაში ჩაეთვალა – 2018 წლის 23 ოქტომბრიდან 2019 წლის 9 იანვრის ჩათვლით პატიმრობაში ყოფნის პერიოდი.

მსჯავრდებულ გ. გ-ს, საქართველოს სსკ-ის 65-ე მუხლის საფუძველზე, დაეკისრა მოვალეობა – პრობაციის სამსახურის ნებართვის გარეშე არ შეიცვალოს მუდმივი ბინადრობის ადგილი, ხოლო საქართველოს სსკ-ის 66-ე მუხლის შესაბამისად, მის ყოფაქცევაზე კონტროლი და დახმარება დაევალა პრობაციის ბიუროს მსჯავრდებულის საცხოვრებელი ადგილის მიხედვით.

აღნიშნული განაჩენით გ. გ-ს მსჯავრი დაედო თვითნებობაში, ესე იგი თავისად დაგულებული უფლების დადგენილი წესის საწინააღმდეგოდ განხორციელებაში, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია.

გ. გ-ს მიმართ მსჯავრად შერაცხული ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

გ. გ-მ ... თავისი საცხოვრებელი ბინიდან 2018 წლის 28 ივნისს, თავისად დაგულებული უფლებით, დადგენილი წესის საწინააღმდეგოდ, დაეუფლა და განკარგა თ. ვ-ს მიერ ნაჩუქარი, მეუღლეთა თანასაკუთრებაში არსებული ნივთი – 1200 (ათას ორას) ლარად ღრებული „ბოშის“ ფირმის სარეცხი მანქანა, რამაც მნიშვნელოვანი ზიანი გამოიწვია.

3. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2019 წლის 9 იანვრის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის ისანი-სამგორის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა ლევან ვეფხვაძემ. აპელანტმა მოითხოვა გასაჩივრებულ განაჩენში ცვლილების შეტანა, კერძოდ: გ. გ-ს დამნაშავედ ცნობა საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით და სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებებში და სამართლიანი სასჯელის განსაზღვრა.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 19 ივნისის განაჩენით თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2019 წლის 9 იანვრის განაჩენი დარჩა უცვლელად.

5. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 19 ივნისის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა თბილისის ისანი-სამგორის რაიონული პროკურატურის პროკურორმა ლევან ვეფხვაძემ. კასატორი საკასაციო საჩივრით ითხოვს გასაჩივრებულ განაჩენის გაუქმებასა და გ. გ-ს დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის 1-ლი ნაწილითა და სსკ-ის 182-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით წარდგენილ ბრალდებებში და სამართლიანი სასჯელის განსაზღვრას, შემდეგი საფუძლებით: გ. გ. ადრეც დაემუქრა დაზარალებულს და ეს ყველა-ფერი მოხდა მას შემდეგ, რაც სამართალდამცავ ორგანოში დაიწყო გამოძიება გ. გ-ს მიმართ მითვისების ფაქტზე; დაზარალებული ნ. ი. გამოკითხვის ოქმში აფიქსირებს, რომ მას გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში, რადგან, როდესაც გ. გ. მთვრალია, ან როცა თანხა აქვს ნაგებული, იგი ძალიან აგრესიულია და ყველაფრის მკადრებელია; ჯ. ი-სა და თ. ვ-ს ჩვენებებით დადასტურებულია, რომ ისინი გადავიდნენ საცხოვრებლად შეიღინება და სიძის სახლში, სადაც მათ შეიძინეს სარეცხი მანქანა და დაამონტაჟეს; მოწმეებმა ასევე მკაფიოდ მიუთითეს, რომ გ. გ. არაერთხელ გააფრთხილეს, რომ მას არ უნდა გაეტანა სახლიდან სარეცხი მანქანა და მან კარგად იცოდა, რომ ეს ნივთი მისმა სიმამრმა შეიძინა, რაც პირდაპირ გამორიცხავს შეცდომით დაგულებული უფლების არსე-

ბობას; არცერთი მოწმის ჩვენებაში არ ფიქსირდება, რომ აღნიშნული ნივთი მშობლებმა აჩუქეს ნ. ი-სა და გ. გ-ს; ნივთის მესაკუთრე იყო თ. ვ., რომელსაც შეექლო მისი მოხსნა და წალება.

6. საკასაციო საჩივრის შესაგებლით მსჯავრდებული გ. გ. და მისი ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ფ. მ. ითხოვენ, რომ არ დაკამაყოფილდეს ბრალდების მხარის საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა და პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენი დარჩეს უცვლელად, შემდეგ გარემოებათა გამო: საქმეზე წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დასტურდება, რომ გ. გ-მ ჩაიდინა მუქარა, ხოლო თვითხებობის ეპიზოდში სრულად იზიარებენ საპელაციო პალატის მოტივაციას და მიაჩინათ, რომ ბრალდების ამ ნაწილში გ. გ-მ ჩაიდინა თვითნებობა და არა – მითვისება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საკასაციო სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და დაასკვნა, რომ საკასაციო საჩივრაზე არ უნდა დაკამაყოფილდეს, ხოლო გ. გ. უნდა გამართდეს შერაცხულ ბრალდებაში, კერძოდ:

2. პირველი ინსტანციის სასამართლოში მხარეებმა საქმეში არსებული მტკიცებულებები სადავოდ არ გახადეს და საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 73-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, გამოკვლევის გარეშე იქნა მიღებული მტკიცებულებები.

3. საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს პროკურორის მოსაზრებას, რომ „ბოშის“ ფირმის სარეცხი მანქანა წარმოადგენდა თ. ვ-ს პირად საკუთრებას და დადგენილად მიაჩინა, რომ იგი იყო მეუღლების – გ. გ-სა და ნ. ი-ს თანასაკუთრება, შემდეგ გარემოებათა გამო:

4. 2018 წლის 3 ოქტომბრის თ. ვ-ს გამოკითხვის ოქმით ირკვევა, რომ იგი საცხოვრებლად გადავიდა თავისი შვილისა და სიძის ბინაში (რომელიც მდებარეობდა თავად თ. ვ-ს მეზობლად), რათა დახმარებოდა შვილს საოჯახო საქმეებში. თ. ვ-ს ინფორმაციით, ვინაიდან ახალ სახლში არ ჰქონდათ სარეცხი მანქანა, მისმა მეუღლემ შეიძინა განვადებით „ბოშის“ ფირმის სარეცხი მანქანა და დაამონტაჟა, რომელიც შემდეგ სიძემ – გ. გ-მ გაიტანა სახლიდან და ჩაბარა ლომბარდში. მოწმის გამოკითხვის ოქმით ასევე დადგენილია, რომ იგი იძულებული გახდა გადასულიყო საცხოვრებლად მისი შვილისა და სიძის ბინაში, ვინაიდან ნ. ი. მუშაობდა და არ რჩებოდა დრო საოჯახო საქმეებისთვის. მისივე ინფორმაციით, გ. გ-ს ჰქონდა და სარეცხი მანქანით სარგებლობის უფლება, თუმცა არ ჰქონდა უფლება, აღნიშნული ნივთი გაესხვისებინა, დაეგირავებინა და ა.შ. თ. ვ-სა და ნ. ი-ს თანხმობის გარეშე.

5. ი-ს გამოკითხვის ოქმით დგინდება, რომ მან და მისმა მეულემ, გ. გ-მ 2018 წლის თებერვალში ბინა შეიძინეს ვ-ში, 6. ი-ს მშობლების მეზობლად. თ. ვ-სა და გ. გ-ს მეორე შვილი – თ. იყო მცირენლოვანი, რის გამოც თ. ვ. ფაქტობრივად ცხოვრობდა მათთან და ეხმარებოდა შვილს ბავშვების მოვლაში. მათ არ ჰქონდათ სარეცხი მანქანა და მამამ – ჯ. ი-მ განვადებით, 1200 ლარად შეიძინა „ბოშის“ ფირმის თეთრი სარეცხი მანქანა და დაუმონტაჟა სახლში. მიუხედავად თ. ვ-ს არაერთი გაფრთხილებისა, გ. გ-მ 6. ი-სა და მისი მშობლების დაუკითხავად ეს სარეცხი მანქანა დაგირავა ლომბარდში, რისი უფლებაც მას არ ჰქონდა მათთან მობის გარეშე.

6. ზემოაღნიშნული გამოკითხვის ოქმებითა და ასევე 6. ი-ს მამის – ჯ. ი-ს გამოკითხვის ოქმით, რომელიც სრულად ადასტურებს თ. ვ-სა და 6. ი-ს მიერ გადმოცემულ ინფორმაციას, საკასაციო სასამართლოს, ერთი მხრივ, დადგენილად მიაჩნია ის ფაქტი, რომ გ. გ-მ „ბოშის“ ფირმის სარეცხი მანქანა მეულლისა და მისი მშობლების თანხმობის გარეშე გაიტანა საცხოვრებელი სახლიდან და თანხის სანაცვლოდ ჩააბარა ლომბარდში, ხოლო, მეორე მხრივ, ის ფაქტი, რომ ჯ. ი-მ „ბოშის“ ფირმის სარეცხი მანქანა შეიძინა იმიტომ, რომ 6. ი-სა და გ. გ-ს ახალ სახლში არ ჰქონდათ სარეცხი მანქანა.

7. საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 151-ე მუხლის პირველი ნაწილის დახანესზე, რომლის თანახმად, „საკუთვნებელი არის მოძრავი ნივთი, რომელიც, თუმცა არ არის მთავარი ნივთის შემადგენელი ნაწილი, მაგრამ განკუთვნილია მთავარი ნივთის სამსახურისთვის, დაკავშირებულია მასთან საერთო სამეურნეო დანიშნულებით, რის გამოც იგი სივრცობრივ კავშირშია მთავარ ნივთთან და, დამკვიდრებული შეხედულების მხედვით, ითვლება საკუთვნებლად“. მთავარი ნივთის მესაკუთრე ამავდროულად საკუთვნებლის მესაკუთრედ მიიჩნევა. საცხოვრებლად განკუთვნილი ავეჯი და სხვა საყოფაცხოვრებო ნივთები განკუთვნილია მისი სამსახურისთვის და დაკავშირებულია მასთან საერთო სამეურნეო დანიშნულებით. თუ საქმის მასალებიდან დასტურდება და სადაცოს არ წარმოადგენს ის გარემოება, რომ საცხოვრებელი ბინა რეგისტრირებულია კონკრეტული პირის სახელზე, შესაბამისად, ივარაუდება, რომ ამ ბინაში განთავსებული ნივთის მესაკუთრე და კეთილსინდივრი მფლობელიც ეს პირია. ხსენებულიდან გამომდინარე, გ. გ-სა და 6. ი-ს კუთვნილ საცხოვრებელ ბინაში არსებული ავეჯი და სხვა საყოფაცხოვრებო ნივთები, მათ შორის – სარეცხი მანქანა, ამ უძრავი ქონების საკუთვნებელია, ვინაიდან ისნი განკუთვნილია მთავარი ნივთის სამსახურისათვის და დაკავშირებულია მასთან საერთო სამეურნეო დანიშნულებით.

8. ამდენად, იმის გათვალისწინებით, რომ ჯ. ი-მ სარეცხი მანქა-

ნა შეიძინა არა თავისი მეუღლის – თ. ვ-ს, არამედ პირველ რიგში სწორედ თავისი შვილის – ნ. ი-ს ოჯახის საჭიროებებისათვის და, ამასთან, იგი დაამონტაჟა ნ. ი-სა და გ. გ-ს კუთვნილ საცხოვრებელ სახლში, ეს ნივთი გახდა მითითებული მთავარი ნივთის (უძრავი ქონების) საკუთვნებელი, რომელზეც საქართველოს სამოქალაქო კულტურული ძეგლის 1158-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის (მეუღლეთა მიერ ქორნი-ნების განმავლობაში შეძენილი ქონება წარმოადგენს მათ საერთო ქონებას (თანასაკუთრებას), თუ მათ შორის საქორნინო ხელშეკრულებით სხვა რამ არ არის დადგენილი) თანახმად, მეუღლებს – ნ. ი-სა და გ. გ-ს წარმოეშვათ თანაბარი უფლებები, რის შემდეგაც იგი წარმოადგენდა მათ თანასაკუთრებას და არა – თ. ვ-ს ინდივი-დუალურ საკუთრებას.

9. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს პროცესურორის მოსაზრებას, რომ სარეცხი მანქანა წარმოადგენდა თ. ვ-ს ინდივიდუალურ საკუთრებას, რის შესაბა-მისადაც, გ. გ-ს ქმედებაში არ იკვეთება მითვისების (საქართვე-ლოს სსკ-ის 182-ე მუხლი) ნიშნები, რადგან მითითებული დანამაუ-ლის შემადგენლობის აუცილებელი ნიშანია სხვისი ნივთის (მოცე-მულ შემთხვევაში – თ. ვ-ს) მართლსანინააღმდეგო მითვისება, რაც მოცემულ შემთხვევაში არ მომხდარა, რადგან გ. გ. არ დაუფლებია თ. ვ-ს კუთვნილ ნივთს. მან განკარგა მეუღლების თანასაკუთრე-ბაში არსებული ქონება.

10. რაც შეეხება გ. გ-სათვის საქართველოს სსკ-ის 360-ე მუხ-ლის 1-ლი ნაწილით შერაცხულ ბრალდებას, საკასაციო სასამარ-თლო ამ ნაწილში არ იზიარებს სააპელაციო პალატის შეფასებას და მიაჩნია, რომ გ. გ. უნდა გამართლდეს აღნიშნულ ბრალდებაში, შემ-დეგი საფუძვლებით:

11. საქართველოს სსკ-ის 360-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის მიხედ-ვით, თვითნებობა არის ნამდვილად თავისი ან თავისად დაგულე-ბული უფლების დადგენილი წესის საწინააღმდეგოდ განხორციე-ლება. თვითნებობისაგან სისხლისსამართლებრივი დაცვის უშუა-ლო ობიექტია მოქალაქეთა მიერ სადავო უფლებების განხორციე-ლების წესი. მოქალაქე, რომელიც მოქმედებს დადგენილი წესის საწინააღმდეგოდ, შეიძლება ახორციელებდეს თავის ნამდვილ ან თავისად დაგულებულ უფლებას. სასამართლო განმარტავს, რომ თავისად დაგულებული უფლება ისეთი უფლებაა, როცა პირი შეც-დომით ფიქრობს, რომ მას ესა თუ ის უფლება აქვს, თუმცა სინამ-დვილეში მას ასეთი რამ არ აქვს ან/და ეს უფლება მას შეიძლება მიერიქოს, მაგრამ მხოლოდ დადგენილი წესით. დადგენილი წესის დარღვევად ჩაითვლება რაიმე მოქმედება, რომელიც არღვევს უფ-ლების შეძენის ან რეალიზაციის ნორმატიული აქტით დადგენილ

წესს, როცა პირი მოვალე იყო, ემოქმედა სამართლებრივი აქტის ან ხელშეკრულების საფუძველზე. ქმედების ობიექტური შემადგენლობის სავალდებულო ნიშანია მნიშვნელოვანი ზიანი.

12. ქვედა ინსტანციის სასამართლოები იმ გარემოების დასადასტურებლად, რომ გ. გ-მ იმოქმედა დადგენილი წესის საწინააღმდეგოდ, აპელირებენ საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 1159-ე მუხლზე, რომლის თანახმად: „თანასაკუთრებაში არსებულ ქონებაზე მეუღლებს აქვთ თანაბარი უფლებები. ამ ქონების ფლობა, სარგებლობა და განკარგვა ხორციელდება მეუღლეთა ურთიერთშეთანხმებით“. ასევე უთითებენ ამავე კოდექსის 1160-ე მუხლის 1-ლ ნაწილზე, რომლის მიხედვით: „იმ ქონების განკარგვა, რომელიც მეუღლეთა თანასაკუთრებაშია, ხდება მეუღლეთა შეთანხმებით, მიუხედავად იმისა, თუ რომელი მეუღლე განკარგავს ამ ქონებას“. მითითებულის გათვალისწინებით, სასამართლოები დადგენილად მიიჩნევენ, რომ გ. გ-მ თავისი მეუღლის – ნ. ი-ს თანხმობის გარეშე, ისე, რომ მას ამის უფლება არ ჰქონდა, მხოლოდ თავისად დაიგულა საკუთრების უფლება „ბომბის“ ფირმის სარეცხ მანქანაზე და დააგირავა მეუღლეთა თანასაკუთრებაში არსებული ნივთი, რითაც ჩაიდინა თვითნებობა.

13. საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ გ. გ-ს ქმედებაში, მართალია, ნამდევილად იკვეთება საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 1159-ე მუხლითა და 1160-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით გათვალისწინებული მეუღლეთა თანასაკუთრების განკარგვის დადგენილი წესის დარღვევა, მაგრამ არ შეიძლება შეფასდეს დანაშაულად, რადგან იგი წარმოადგენს მხარეთა შორის სამოქალაქოსამართლებრივი რეგულირებისა და ურთიერთობის საგანს. ადსანიშნავია ისიც, რომ საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 1160-ე მუხლის მე-2 და მე-3 ნაწილები პირდაპირ აქცირიგებს საკითხს იმის შესახებ, თუ რა შედეგები მოჰყვება მეუღლეთა თანასაკუთრებაში არსებული ქონების განკარგვას და რა უფლებები წარმოეშვებათ მათ ამ დროს, კერძოდ: მითითებული მუხლის მე-2 ნაწილის მიხედვით: „მეუღლეთა თანასაკუთრებაში არსებული ქონების განკარგვასთან დაკავშირებით ერთის მიერ დადებული გარიგება ვერ იქნება ბათილად ცნობილი მეორის მოთხოვნით იმ საფუძველზე, რომ: ა) მან არ იცოდა გარიგების შესახებ; ბ) ის არ ეთანხმებოდა გარიგებას“, ხოლო მე-3 ნაწილის შესაბამისად: „მეუღლეს, როგორც თანამესაკუთრეს, უფლება აქვს, მოითხოვოს ქონების განკარგვით მიღებული სარგებელი“.

14. ამდენად, მოცემულ შემთხვევაში მეუღლეთა შორის თანასაკუთრებაში არსებული ნივთის განკარგვა (დაგირავება) წარმოადგენს მათ შორის სამოქალაქოსამართლებრივი დავის საგანს, რის გამოც მათ თანასაკუთრებაში არსებული ნივთის საქართველოს სა-

მოქალაქო კოდექსით დადგენილი განკარგვის წესის დარღვევა ვერ იქნება მიჩნეული სიხსლისასამართლებრივი დაცვის ობიექტად, რისი გათვალისწინებითაც, გ. გ. უნდა გამართლდეს თვითნებობაში.

15. ამასთან, საკასაციო სასამართლო მხედველობაში იღებს იმ გარემობასაც, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 19 ივნისის განაჩენი საკასაციო წესით გაასაჩივრა მხოლოდ ბრალდების მხარემ, რასთან დაკავშირებითაც საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს შემდეგს:

16. საქართველოს კონსტიტუციის 62-ე მუხლის მე-5 პუნქტის თანახმად: „სამართლწარმოება ხორციელდება მხარეთა თანასწორობისა და შეჯიბრებითობის საფუძველზე“. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 306-ე მუხლის მე-4 ნაწილი ადგენს, რომ „საკასაციო საჩივარი განიხილება საჩივრისა და მისი შესაგებლის ფარგლებში“.

17. იმ საკითხის გადასაწყვეტად, შეუძლია თუ არა სასამართლოს გასცდეს საკასაციო საჩივრისა და მხარეთა მოთხოვნის ფარგლებს, საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 29 სექტემბრის №3/1/608,609 გადაწყვეტილებაზე, კერძოდ, მის სამოტივაციო ნაწილში განვითარებულ შემდეგ მსჯელობებზე:

„.... კანონისმიერი ვალდებულება, რომელიც ბოჭავს მოსამართლეს, საქმეში არ გამოიყენოს და უგულებელყოს ფუნდამენტური და იმპერატიული კონსტიტუციური პრინციპები იმ მიზეზით, რომ მხარეები არ აპელირებენ მათზე, გამორიცხავს სამართლიანი სასამართლო განხილვის და სამართლიანი გადაწყვეტილების მიღების მიზანს...“.

„.... შეჯიბრებითობის პრინციპი გულისხმობს მხარეებისთვის თანაბარი შესაძლებლობის მინიჭებას, წარადგინონ მათი პოზიციის სასარგებლო მტკიცებულებები, არგუმენტები და ამ გზით მოახდინონ გავლენა გადაწყვეტილების მიღებაზე, თუმცა ეს არცერთ შემთხვევაში არ ათავისუფლებს მოსამართლეს თავისთავადი ვალდებულებისგან, ითვალისწინებდეს და სწორად იყენებდეს სამართლის ფუნდამენტურ პრინციპებს იმისგან დამოუკიდებლად, მხარე რამდენად ჯეროვნად ახერხებს საკუთარი ინტერესების დაცვას და მიუთითებს თუ არა მოსამართლეს სამართლის სათანადო წესების და პრინციპების გამოყენების აუცილებლობაზე“.

„საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოსთვის ვენეციის კომისიის მიერ მომზადებულ სასამართლოს მეგობრის მოსაზრებაში (CDL-AD(2015016) აღნიშნულია, რომ მხარეთა სასარჩელო მოთხოვნით სასამართლოს კომპეტენციის შემოფარგვლა (non ultra petita) არ არის შეჯიბრებითი მოდელის უნიკალური მახასიათებელი და

მსგავსი წესი მოქმედებს ზოგიერთ ინკვიზიციური მოდელის მქონე ქვეყანაშიც. ამავე დროს, შეჯიბრებითი მოდელის არსებობა არ გა-მორიცხავს, რომ მხარეთა მოთხოვნით სასამართლოების შეზღუდ-ვის წესიდან არსებობდეს გამონაკლისები. შეჯიბრებით მოდელშიც კი, სასამართლოები მხარეების მოთხოვნებისგან დამოუკიდებლად, საკუთარი ინიციატივით ნამოქრიან და წყვეტენ საკითხებს, რაც საქ-მის გადაწყვეტისთვის ან საქმეში იდენტიფიცირებული უსამარ-თლობის აღმოფხვრისთვის მნიშვნელოვნად მიაჩნიათ. შეჯიბრები-თი თუ ინკვიზიციური მოდელების თავისებურებების მიუხედავად, შესაძლოა არსებობდეს რიგი საკითხებისა, რომლებიც სისხლის სა-მართლის საქმის განმხილველმა სასამართლომ საკუთარი ინიცია-ტივით და მხარეთა მოთხოვნის მიუხედავად უნდა შეამოწმოს. ამ-გვარ საკითხთა რიგს განეკუთვნება ისიც, თუ რომელი კანონი უნდა იქნეს გამოყენებული სასამართლოს მიერ. საჭიროების შემთხვევა-ში სასამართლომ არ უნდა დაუშვას გაუქმებული ან სახეშეცვლილი საკანონმდებლო ნორმის გამოყენება და უნდა გამოასწოროს ქვედა ინსტანციის სასამართლოების მიერ დაშვებული შეცდომები...“.

18. ამ მსჯელობებიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ იგი უფლებამოსილია, გასცდეს საკასაციო საჩივრისა და შესაგებლის ფარგლებს, იმ მიზნით, რათა თავიდან იქნეს აცი-ლებული უდანაშაულო პირის მსჯავრდება და აღნიშნულის გათვა-ლისწინებით, გ. გ. უნდა გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 360-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით შერაცხულ ბრალდებაში.

19. რაც შეეხება ბრალდების მხარის კიდევ ერთ მოთხოვნას, გ. გ-ს საქართველოს სსკ-ის 111, 151-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით წარ-დგენილ ბრალდებაში დამნაშავედ ცნობის შესახებ, საკასაციო სა-სამართლო არ იზიარებს და ამ ნაწილში სრულად ეთანხმება სააპე-ლაციო პალატის მოსაზრებას, რომ გონიორულ ეჭვს მიღმა მტკი-ცებულებათა ერთობლივით არ დასტურდება გ. გ-ს მიერ მითითე-ბული მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენა, კერძოდ:

20. საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლით კრიმინალიზებულია მუქარა, ე.ი. სიცოცხლის მოსპობის ან ჯანმრთელობის დაზიანების ანდა ქონების განადგურების მუქარა, როდესაც იმას, ვისაც ემუქ-რებიან, გაუქნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი მიში.

21. განსახილველ შემთხვევაში საქმეზე უდავოდ ცნობილი მტკი-ცებულებებით დადგენილია, რომ გ. გ-მ დაზარალებულ ნ. ი-ს სო-ციალური ქსელით გაუგზავნა შემდეგი შინაარსის შეტყობინება – „Didi dge ar giceria icode“, რაც საკასაციო სასამართლოსაც, ისევე როგორც სააპელაციო სასამართლოს, მიაჩნია ზედმეტად აბსტრაქ-ტული შინაარსის მქონედ და მასში სიცოცხლის მოსპობის, ჯან-მრთელობის დაზიანების ან ქონების განადგურების მუქარა არ გა-

მოიხატება. რაც შეეხება დაზარალებულში გამოწვეულ შიშს, მართალია, დაზარალებული გამოკითხების ოქმში მიუთითებს, რომ გ. გ. ალკოჰოლის მიღებისა და ასევე, აზარტულ თამაშებში თანხის ნაგების შემდეგ ხდებოდა აგრესიული, მაგრამ ეს გარემოება და ასევე ის ფაქტი, რომ დაზარალებული სიცოცხლის მოსპობის მუქარას აღიქვამდა რეალურად, მისი ჩვენების გარდა, არ დასტურდება სხვა მტკიცებულებებით. სხვა რაიმე ობიექტური გარემოება – ბრალდებულის პიროვნება, ნარსული ცხოვრება (არ არის ნასამართლევი), მუქარის გამოხატვის არაერთგზისობა, მისი განსაკუთრებით სახიფათო ხერხი, გამოკვეთილი არ არის. ის ფაქტი, რომ დაზარალებულს გაუჩნდა მუქარის განხორციელების საფუძვლიანი შიში, გამოირიცხება ასევე იმ გარემოებითაც, რომ დაზარალებულმა 6. ი-მ გ. გ-საგან შეტყობინების მიღებიდან მხოლოდ 5 დღის შემდეგ მიმართა სამართალდამცავ ორგანოებს, რაც მეტყველებს იმაზე, რომ მისი შიში არ იყო საფუძვლიანი, წინააღმდეგ შემთხვევაში, ბუნებრივია, იგი რეაგირებისთვის უმოკლეს დროში მიმართავდა სამართალდამცავ ორგანოებს.

22. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ბრალდების მხარის მიერ საქმეზე წარმოდგენილი მტკიცებულებები არ არის საკარისი გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით გ. გ-ს საქართველოს სსკ-ის 11¹, 151-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში დამნაშავედ ცნობისათვეს.

23. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 19 ივნისის განაჩენი უნდა შეიცვალოს გ. გ-ს სასიკეთოდ და იგი ცნობილ უნდა იქნეს უდანაშაულოდ საქართველოს სსკ-ის 360-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით შერაცხულ ბრალდებაში. განაჩენი სხვა ნაწილში უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსკ-ის 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. თბილისის ისანი-სამგორის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ლევან ვეფხვაძის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 19 ივნისის განაჩენში შევიდეს შემდეგი ცვლილება:
3. გ. გ. ცნობილი იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქარ-

თველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 11¹, 151-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით წარდგენილ ბრალდებაში;

4. გ. გ. ცნობილ იქნეს უდანაშაულოდ და გამართლდეს საქართველოს სსკ-ის 360-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით შერაცხულ ბრალდებაში.

5. გამართლებულ გ. გ-ს განემარტოს, რომ უფლება აქვს, საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 92-ე მუხლით დადგენილი წესით მოითხოვოს ზიანის ანაზღაურება.

6. მტკიცებულებები: სს „თ. ბ-ს“ – „ბოშის“ ფირმის სარეცხი მანქანის განვადების საბანკო კრედიტის ხელშეკრულება, BSH ავტორიზებული სერვის ცენტრის ფაქტურა, მაღაზია „ელიტ ელექტრონიკს“ მიერ გაცემული საგარანტიო ტალონი, „ბოშის“ ფირმის სარეცხი მანქანის სალომბარდე ხელშეკრულების ასლი, „სამსუნგის“ ფირმის მაცივრის სალომბარდე ხელშეკრულების ასლი, რომელიც ერთვის საქმეს, შენახულ იქნეს სისხლის სამართლის საქმის შენახვის ვადით;

7. განაჩენი საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

გამამართლებალი განაჩენის უცვლელად დატოვება

განაჩენი საქართველოს სახელით

№738აპ-19

20 მარტი, 2020 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

ლ. ფაფიაშვილი (თავმჯდომარე),

მ. გაბინაშვილი,

მ. ვასაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა შიდა ქართლისა და მცხეთა-მთიანეთის საოლქო პროკურატურის შინაგან საქმეთა სამინისტროს ორგანოებში გამოძიების საპროცესო ხელმძღვანელობის განყოფილების პროკურორ ნანა გუგუტიშვილის საკასაციო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 25 ივლისის განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ბრალდების შესახებ დადგენილებით გ. ც-ს, – დაბადებულს

1.. წელს, – ბრალად ედებოდა განზრას მკვლელობის მცდელობა; ასევე ჯანმრთელობის განზრას მსუბუქი დაზიანება, რამაც მისი ხანძოკლე მოშლა გამოიწვია, რაც გამოიხატა შემდეგში:

2018 წლის 14 იანვარს, დაახლოებით 23:30 საათზე, ქ. ხ-ში, ლ-ს ქუჩა №-ში მდებარე კაფე-ბარ „ხ-ის“ მიმდებარე ტერიტორიაზე გ. ც-მ შურისძიების მოტივით, განზრას მოკვლის მიზნით, მის ხელთ არსებული ბასრი საგნის – დანის გამოყენებით 6. მ-ს მიაყენა ჭრილობები მუცლის წინა კედელზე მარცხნივ, შემავალი მუცლის ღრუში, კუჭისა და წვრილი ნაწლავის დაზიანებით, სწორკიდებებიანი ჭრილობა ქვედა ყბის არეში მარცხნივ და ორი ასეთივე ხასიათის ჭრილობა მარცხნა ბარაძაყის მიდამოზე. გ. ც-მ მისგან დამოუკიდებელი მიზეზების გამო ვერ შეძლო განზრახვის სისრულეში მოყვანა. დროული სამედიცინო დახმარების განევის შედეგად 6. მ. გადარჩა.

2018 წლის 14 იანვარს, დაახლოებით 23:30 საათზე, ქ. ხ-ში, ლ-ს ქუჩა №-ში მდებარე კაფე-ბარ „ხ-ის“ მიმდებარე ტერიტორიაზე გ. ც-მა შურისძიების მოტივით, თანნაქმნი ბასრი საგნის – დანის გამოყენებით 6. რ-ს განზრას მიაყენა თეძმს მიდამოს და ბარძაყის ღია ჭრილობები, რამაც 6. რ-ს ჯანმრთელობის მსუბუქი ხარისხის დაზიანება გამოიწვია, ჯანმრთელობის ხანძოკლე მოშლით.

2. გორის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 12 ოქტომბრის განაჩენით:

გ. ც. ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლით წარდგენილ ბრალდებაში.

გ. ც. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 120-ე მუხლით და მიესაჯა 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა. მას სასჯელის მოხდა დაეწყო 2018 წლის 16 იანვრიდან.

3. აღნიშნული განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს ბრალდებისა და დაცვის მხარეებმა.

ბრალდების მხარე სააპელაციო საჩივრით ითხოვდა განაჩენში ცვლილების შეტანას, კერძოდ: გ. ც-ს დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლით წარდგენილ ბრალდებაში და მისთვის კანონიერი სასჯელის განსაზღვრას; ხოლო დაცვის მხარე – განაჩენის გაუქმებასა და გ. ც-ს უდანაშაულოდ ცნობას.

4. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2019 წლის 25 ივნისის განაჩენით გაუქმდა გორის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 12 ოქტომბრის განაჩენი.

გ. ც. ცნობილ იქნა უდანაშაულოდ და გამართლდა საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე მუხლითა და 120-ე მუხლით წარდგენილ ბრალდებებში. გ. ც-ს მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება – პატიმრობა გაუქმდა და იგი გათავისუფლდა სასამართლო სხდო-

მის დარბაზიდან.

გამართლებულ გ. ც-ს განემარტა საქართველოს სსსკ-ის 92-ე მუხლით დადგენილი წესით ზიანის ანაზღაურებას მოთხოვნის უფლება.

5. პროგურორი ნანა გუგუტიშვილი საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2019 წლის 25 ივლისის განაჩენის გაუქმებას, გ. ც-ს დამნაშავედ ცნობას საქართველოს სსკ-ის 19,108-ე და 120-ე მუხლებით და სამართლიანი სასჯელის შეფარდებას. კასატორის მიაჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლომ უსაფუძვლოდ უარყო ბრალდების მხარის მიერ სასამართლოში წარდგენილი და გამოკვლეული მტკიცებულებების ერთობლიობა, რომლებიც გამართლებულ გ. ც-ს ამხელდნენ მის მიერ განზრას მკვლელობის მცდელობის ჩადენაში. მათ შორის მოწმეთა პირდაპირი ჩვენებები, ირბი ჩვენებები, სასამართლო ექსპერტიზების დასკვნები, ბრალდებულ გ. ც-ს ამოცნობისა და შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმები, რომლებიც კასატორის აზრით, უტყუარად ადასტურებენ გ. ც-ს ბრალეულობას ინკრიმინირებულ ქმედებაში.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ ბრალდების მხარის საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ხოლო გასაჩივრებული განაჩენი უნდა დარჩეს უცვლელად შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. კასატორის მოთხოვნა ძირითადად ეყმარება მოწმე 6. რ-ს მიერ პირველი ინსტანციის სასამართლოში მიცემულ გ. ც-ს მამხილებელ პირდაპირ ჩვენებას, რომელიც მოწმემ სააპელაციო სასამართლოში განმეორებითი დაკითხვისას არსებითად შეცვალა. კერძოდ, სააპელაციო სასამართლოში დაკითხვისას მოწმემ განმარტა: შემთხვევა მოხდა ისეთ ვითარებაში, რომ ძნელი გასარკვევი იყო ვინ ურტყამდა დანას დაზარალებულ 6. მ-ს სხეულის სხვადასხვა ადგილზე (იყო სიბნელე და აღნიშნული პირი იდგა მასთან ზურგით), რის გამოც მას არ შეუძლია დანამდვილებით თქმა, კონკრეტულად ვინ დაჭრა 6. მ. – ნამდვილად გ. ც. იყო თუ არა ამ ქმედების ჩამდები.

3. 6. რ-მ სააპელაციო სასამართლოში ასევე უარყო გ. ც-ს ამოცნობის ოქმში ასახული მისი ჩვენება. 6. რ-ს განმარტებით მ. ც-თან ერთად ამოსაცნობად ისეთი პირები იყვნენ წარდგენილნი, რომლებიც არ შეესაბამებოდნენ მის მიერ აღნერილ პირს, ხოლო გ. ც. წააგავდა მის მიერ აღნერილ პირს, მაგრამ ნამდვილად ის იყო თუ არა, ამის დადასტურება ან უარყოფა მას არ შეუძლია. 6. რ-მ აღნიშნა, რომ მისი მონაწილეობით ჩატარებული ამოცნობისას მას

ჰქონდა ჯანმრთელობის სერიოზული პრობლემები და არ შეეძლო სწორად აღედგინა და გადმოეცა მომხდარი შემთხვევის გარემოებები, თუმცა აღნიშნულის შესახებ არ უცნობებია გამოძიების ორგანოებისთვის, ხოლო პირველი ინსტანციის სასამართლოში დაკითხვისას – გამორჩა.

4. რ-ს განმარტებით მის დაკითხვებს (გამოძიებასა და პირველი ინსტანციის სასამართლოში საქმის წარმოებისას) ესწრებოდა მშობელი, თუმცა იგი იყო დაბნეული, ანუხებდა ტკივილები და არ უკვირდებოდა რას წერდა. მართალია მან გამოძიებაში მიცემული ჩვენებები წაიკითხა და ხელიც მოაწერა, თუმცა ყველა სიტყვა დეტალურად არ წაუკითხავს.

5. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ მოწმე 6. რ-ს მიერ გამოძიების დროს ბრალდებულ გ. ც-ს ამოცნობის, ასევე, მისი გამოკითხვის პროცესს ესწრებოდა მოწმის კანონიერი წარმომადგენელი და ადგომკატი. ამ უკანასკნელთაგან არცერთს არ გამოუთქვამს შენიშვნა გამოკითხვის ან ამოცნობის პროცესში 6. რ-ს ჯანმრთელობის მდგომარეობასთან ან ამოცნობის პროცედურასთან დაკავშირებით (მ. რ-ს ჩვენების თანახმად, ის დაესწრო შეილის მიმართ წარმოებულ საგამოძიებო მოქმედებებს – გამოკითხვას და ამოცნობას, რა დროსაც რაიმე კანონსაწინააღმდეგო ქმედების ჩადენას ადგილი არ ჰქონია).

6. სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს სსსკ-ის 297-ე მუხლის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, სააპელაციო წესით საქმის განხილვისას დასაშვებია მხოლოდ სააპელაციო სასამართლოში წარმოდგენილი ახალი მტკიცებულების გამოკვლევა, ხოლო პირველი ინსტანციის სასამართლოში გამოკვლეული ყველა მტკიცებულება მიიჩნევა გამოკვლეულად გარდა იმ შემთხვევისა, როდესაც მტკიცებულება გამოკვლეული იქნა კანონის არსებითი დარღვევით და მხარე აყენებს შუამდგომლობას ამგვარი მტკიცებულების ხელახლა გამოკვლევის თაობაზე“. შესაბამისად, პირველ ინსტანციაში დაკითხული მოწმის განმეორებითი დაკითხვისთვის მხარემ უნდა ამტკიცოს პირველი ინსტანციის სასამართლოში აღნიშნული მტკიცებულების გამოკვლევისას არა მხოლოდ საპროცესო კანონმდებლობის დარღვევა, არამედ დარღვევის არსებითი ხასიათი.

7. როგორც საქმის მასალებიდან ირკვევა, სააპელაციო სასამართლოში მოწმე 6. რ-ს ხელახლი დაკითხვა ჩატარდა იმ მიზეზით, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოში მხარის მოთხოვნის მიუხედავად არ იქნა გამოქვეყნებული გამოძიების სტადიაზე 6. რ-ს გამოკითხვის ოქმი.

8. საქართველოს სსსკ-ის 243-ე მუხლის მეორე ნაწილის თანახმად, „თუ მოწმე გამოცხადდა სასამართლოში საქმის არსებითი გან-

ხილვის სხდომაზე ჩვენების მისაცემად მხარე უფლებამოსილია მოითხოვოს მისი გამოკითხვის ოქმის ან მის მიერ ამ კოდექსის 114-ე მუხლის შესაბამისად მიცემული ჩვენების მთლიანად ან ნაწილობრივ საჯაროდ წაკითხვა, აგრეთვე აუდიო- ან ვიდეოჩანაწერის მოსმენა (დემონსტრირება). სასამართლო ვალდებულია დააკმაყოფილოს ეს მოთხოვნა“. ამდენად, სააპელაციო ინსტანციის სასამართლომ მართებულად მიჩნია საპროცესო კანონმდებლობის არსებით დარღვევად არსებითი განხილვის სხდომაზე გამოცხადებული მოწმე ნ. რ-ს გამოკითხვის ოქმის გამოქვეყნებაზე სასამართლოს უარი. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სსსკ-ი არსებით განხილვის სხდომაზე გამოცხადებული მოწმის გამოკითხვის ოქმის ან ჩვენების გამოქვეყნებას უკავშირებს მხოლოდ ორ გარემოებას: 1. მხარეს უნდა ჰქონდეს დაყენებული აღნიშნულის შესახებ შუამდგომლობა და 2. მოწმე გამოცხადებული უნდა იქნეს სხდომაზე ჩვენების მისაცემად. აღნიშნული წინაპირობების დაკმაყოფილების შემთხვევაში, სსსკ-ის 243-ე მუხლის მე-2 ნაწილი ადგენს იმპერატიულ მოთხოვნას და განმხილველ სასამართლოს ცალსახად ავალდებულებს დააკმაყოლოს მხარის შუამდგომლობა (თუ შუამდგომლობა პასუხობს საქართველოს სსსკ-ით დადგენილ მოთხოვნებს). გამოკითხვის ოქმის ან/და ჩვენების გამოქვეყნების განსხვავებულ წესს არ ითვალისწინებს არც არასრულწლოვანთა მართლმსაჯულების კოდექსი. შესაბამისად, სასამართლოს მხრიდან არასრულწლოვანი მოწმის (დაზარალებულის) საუკეთესო ინტერესებზე აპელირებით მოწმის ჩვენების გამოქვეყნებაზე უარის თქმა მოქმედი საპროცესო კანონმდებობით გათვალისწინებული არ არის.

9. ნ. რ-ს მიერ ჩვენების შეცვლა, აგრეთვე, გ. ც-ს ამოცნობის შედეგების უარყოფა ჯანმრთელობის მდგომარეობაზე აპელირებით, გარკვეულ კითხვის ნიშნებს იწვევს ნ. რ-ს მიერ სააპელაციო სასამართლოში მიცემული ჩვენების სარწმუნობასთან დაკავშირებით. იმავდროულად, სასამართლო ითვალისწინებს, რომ საქართველოს კონსტიტუციის 31-ე მუხლის მე-7 პუნქტის თანახმად, „...გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ემყარებოდეს მხოლოდ უტყუარ მტკიცებულებებს“, შესაბამისად, სასამართლო იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს პოზიციას რომ მოწმე ნ. რ-ს მიერ პირველი ინსტანციის სასამართლოში მიცემული ჩვენება, აგრეთვე, მის მიერ საქმის გამოძიების ეტაპზე გ. ც-ს ამოცნობის ოქმი, როგორც მტკიცებულებები ვერ იქნება მიჩნეული სარწმუნოდ და საფუძვლად ვერ დაედება გამამტყუნებელ განაჩენს.

10. საქმეში არსებული სხვა მოწმეების ჩვენებები არის ირიბი მტკიცებულებები, რომლებიც მხოლოდ ზოგად ინფორმაციას იძ-

ლევიან მომხდარი შემთხვევის შესახებ და კონკრეტულად არც ადასტურებენ და არც უარყოფენ გამართლებული პირის მიერ დანაშაულებრივი ქმედების ჩადენას. სასამართლო ითვალისწინებს მოწმეების – პ. გ-ს, დ. ბ-ს, გ. მ-ს, ზ. წ-ს, ნ. ქ-ს, თ. ბ-ს, დაზარალებულ ნ. მ-სა და სხვათა ჩვენებებს. შინაარსობრივი თვალსაზრისით ეს ჩვენებები თითქმის ერთგვაროვანია, ყველა მოწმე მიუთითებს, რომ მოხდა ჩსუბი ახალგაზრდების ორ ჯგუფს შორის, იყო ყვირილი და ხმაური, რომ ჩსუბში მონაწილეობდა ზოგიერთი მათგანის ნაცნობიც, ამ ჩსუბის დროს დაიჭრა ორი არასრულწლოვანი; თუმცა მოწმეებისთვის უცნობია ვინ დაჭრა დაზარალებულები, ჩსუბის დროს დანა ვის ჰქონდა ან ვინ გამოიყენა დანა.

11. კასატორი უთითებს სასამართლო-სამედიცინო, სასამართლო ბიოლოგიური (გენეტიკურ-სერელოგიური), კომპლექსური ფსიქოლოგიურ-ფსიქიატრიული, ტრასოლოგიური, ნივთიერებათა, მასალათა, ნაკეთობათა და მცენარეთა ექსპერტიზების დასკვნებზე, როგორც გ. ც-ს ბრალის დამადასტურებელ მტკიცებულებებზე. სასამართლო ყურადღებას ამასვილებს იმ გარემოებებზე, რაც დგინდება მითითებული ექსპერტიზების დასკვნებით. სახელდობრ:

ა) სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზებით დგინდება: 1) დაზარალებულ ნ. მ-ს სხეულის სამ ადგილზე აქვს მიყენებული ჭრილობა მჭრელი-მჩხვლეტავი საშუალებით (სავარაუდოდ დანით). აქედან ერთი ჭრილობა არის მუცლის ღრუში შემავალი შინაგანი ორგანოების დაზიანებით და მიეკუთვნება სიცოცხლისათვის სახიფათო მძიმე ხარისხის დაზიანებათა კატეგორიას. მეორე ჭრილობა მიყენებულია ქვედა ყბის არეში, ხოლო კიდევ ორი ჭრილობა მიყენებულია მარცხენა ბარძაყის მიდამოში. ეს უკანასკნელი დაზიანებები მიეკუთვნება დაზიანებათა მსუბუქ კატეგორიას ჯანმრთელობის ხანმოკლე მოშლით; 2) სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნით დგინდება, რომ საქმეზე დაზარალებულად ცნობილ (იგივე მოწმე) ნ. რ-ს სხეულის სხვადასხვა არეალში მიყენებული აქვს დაზიანებები მჭრელი საგნის გამოყენებით, რომლებიც მიეკუთვნება დაზიანებათა მსუბუქ კატეგორიას ჯანმრთელობის ხანმოკლე მოშლით; 3) სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნის თანახმად, გ. ც-ს სხეულზე აღნიშნებოდა შემდეგი დაზიანებები: ნაკეთი ჭრილობების, ექსკორაციების და სისხლჩაქცევების სახით, საიდანაც დაზიანებები ნაფლევებისა და სისხლჩაქცევების სახით განვითარებულია რაიმე მკვრივი-ბლაგვი საგნის მოქმედებით, მიეკუთვნებიან სხეულის დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს ჯანმრთელობის მოუშლებლად, ხოლო დაზიანებები ნაკეთი ჭრილობის სახით განვითარებულია რაიმე მჭრელი თვისების მქონე საგნის მოქმედებით, ერთობლიობაში მიეკუთვნებიან სხეულის

დაზიანებათა მსუბუქ ხარისხს ჯანმრთელობის ხანმოკლე მოშლით;

ბ) სასამართლო პროცესზე გამოკვლეული იქნა ბიოლოგიური (გენეტიკური, სერელოგიური) ექსპერტიზის დასკვნა, რომლის მიხედვით დადგენილი იქნა, რომ გ. ც-ს საცხოვრებელი სახლის ჩხრეკისას ამოღებულ მოთეთრო ფერის (მოკლესახელოიან მაისურზე (მაისურის ქვედა მესამედში) არსებული ლაქები წარმოადგენს ადამიანის სისხლს, რომლის გენეტიკური პროფილი მიეკუთვნება 6. მ-ს;

გ) საქმეში არსებული ტრასოლოგიური ექსპერტიზის დასკვნით დგინდება, რომ 6. რ-ს ტანსაცმლიდან პერანგზე, მაისურზე და შარვალზე არსებული დაზიანებები მექანიკური ხასიათისაა და განვითარებულია: პერანგზე ღილის აწყვეტით და ჭრით, მაისურზე და შარვალზე ჭრით, მჩხვლეტავ-მჭრელი, ცალმხრივლესული პირის მქონე საგნის მოქმედებით. ხსენებული თვისება ახასიათებს წარმოდგენილ დანასაც, რაც თავის მხრივ არ გამორიცხავს დაზიანების განვითარების შესაძლებლობას როგორც გამოსაკვლევი დანის პირით, ასევე მსგავსი კონსტრუქციის და თვისების მქონე საგნითაც. სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნაში მითითებული 6. რ-ს სხეულზე არსებული ჭრილობები ლოკალიზაციით, შეესაბამება ტანსაცმელზე არსებულ დაზიანებებს. გარკვეული სხვაობა შესაძლებელია აიხსნას დინამიკით – ტანსაცმლის და სხეულის ურთიერთგადაადგილებით. იმავე დასკვნის თანახმად, 6. მ-ს ტანსაცმლიდან მხოლოდ მაისურზე მუცლის არეში მარცხნივ და შარვალზე, მარცხენა ტოტზე, ბარძაყის მიდამოში, არსებული დაზიანებები მექანიკური ხასიათისაა და განვითარებულია ჭრით, მჩხვლეტავ-მჭრელი, ცალმხრივლესული პირის მქონე საგნის მოქმედებით. ხსენებული თვისება ახასიათებს წარმოდგენილ დანასაც, რაც თავის მხრივ არ გამორიცხავს დაზიანების განვითარების შესაძლებლობას როგორც გამოსაკვლევი დანის პირით, ასევე მსგავსი კონსტრუქციის და თვისების მქონე საგნითაც. უნდა აღინიშნოს ისიც, რომ ამ დასკვნის მიხედვით ტანსაცმელზე არსებული დაზიანებები ლოკალიზაციის არით შეესაბამება 6. მ-ს სასამართლო-სამედიცინო ექსპერტიზის დასკვნაში მითითებულ სხეულზე არსებულ ჭრილობებს. სხვაობა შესაძლებელია აიხსნას როგორც ტანსაცმლის სხეულთან გადაადგილებით – დინამიკაში, ასევე ადგილმდებარეობით (სახის არე);

დ) სასამართლო პროცესზე გამოკვლეული იქნა გ. ც-ს მიმართ ჩატარებული კომპლექსური ფსიქიატრიულ-ფსიქოლოგიური ექსპერტიზა, რომლის დასკვნის თანახმად, გ. ც. ამჟამად ფსიქიკურად დაავადებული არ არის. ბრალად შერაცხული დანამაულის ჩადენის დროს გ. ც. ფსიქიკურად დაავადებული არ იყო და მას შეეძ-

ლო გაეცნობიერებინა თავისი მოქმედების ფაქტობრივი ხასიათი და მართლწინააღმდეგობა, ეხელმძღვანელა თავისი მოქმედების-თვის. მას გააჩნია უნარი, მონაწილეობა მიიღოს საგამოძიებო და სასამართლო მოქმედებებში. გ. ც. რაიმე ფსიქიკური აშლილობით, რომელიც ხელს უშლის სასჯელის მოხდას, დაავადებული არ არის. გ. ც. იძულებით და არანებაყოფლობით სტაციონარულ ფსიქიატ-რიულ დახმარებას არ საჭიროებს;

ე) სასამართლოში გამოკვლეული იქნა ნივთიერებათა, მასალა-თა, ნაკეთობათა და მცენარეთა ექსპერტიზის დასკვნა, რომლის თანახმად გ. ც-ს ფრჩხილების გადანაჭრებში აღმოჩენილ მონაც-რისფრო ბამბის ბოჭკოს ფრაგმენტს და ნ. რ-ს მაისურის ქსოვილის შემადგენელ ანალოგიურ ბოჭკოებს აქვთ საერთო გვარობრივი კუთვნილების ნიშნები. გ. ც-ს ფრჩხილების გადანაჭრებში აღმო-ჩენილ მონაცისფრო ბამბის ბოჭკოს ფრაგმენტს და ნ. მ-ს მაისუ-რის ქსოვილის შემადგენელ ანალოგიურ ბოჭკოებს აქვთ საერთო გვარობრივი კუთვნილების ნიშნები. გ.ც-ს ფრჩხილების გადანაჭ-რებში შ. ჩ-ს და ნ. მ-ს ტანსაცმლის ქსოვილის შემადგენელი ბოჭ-კოები არ აღმოჩნდა. შ. ჩ-ს ტანსაცმელზე გ. ც-ს, ნ. რ-ს და ნ. მ-ს ტანსაცმლის ქსოვილის შემადგენელი ბოჭკოები არ აღმოჩნდა. გ. ც-ს მაისურზე აღმოჩენილ მონაცისფრო-მუქი მოლურჯო ფერის ბამბის ბოჭკოებს და ნ. რ-ს პერანგის ქსოვილის შემადგენელ ანა-ლოგიურ ბოჭკოებს აქვთ საერთო გვარობრივი კუთვნილების ნიშ-ნები. გ. ც-ს დანარჩენ ტანსაცმელზე ნ. რ-ს, ნ. მ-ს დანარჩენი ტან-საცმლის ქსოვილის შემადგენელი ბოჭკოები არ აღმოჩნდა.

12. ზემოაღნიშნული სასამართლო ექსპერტიზების დასკვნებით ცალსახად დასტურდება, რომ გ. ც. ნამდვილად მონაწილეობდა 2018 წლის 14 იანვარს, დაახლოებით 23:30 საათზე, ქ. ხ-ში, ლ-ს ქ. №....-ში მდებარე კაფე-ბარ „ხ-ს“ მიმდებარე ტერიტორიაზე მომხდარ, ორ-მხრივ ჯგუფურ ჩეუბი, მაგრამ ექსპერტიზების დასკვნებით არ დასტურდება რომ ამ ჩეუბის დროს, დაის გამოყენებით, სწორედ მან ჩაიდინა განზრას მკვლელობის მცდელობა დაზარალებულ ნ. მ-ს მიმართ, ხოლო ჯანმრთელობის განზრას მსუბუქი დაზიანება – დაზარალებულ ნ. რ-ს მიმართ.

13. სააპელაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ საგამოძიებო ექ-სპერიტენტის ოქმი, რომლის თანახმად მსჯავრდებულმა მიუთითა იმ ადგილზე, სადაც მან დაით დაჭრა ორი პირი, არ შეიძლება სა-ფუძვლად დაედოს გამამტყუნებელი განაგენის გამოტანას სსსკ-ის 247-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებულ შემთხვე-ვაში.

14. საგამოძიებო ექსპერიტენტის ოქმის გამამტყუნებელი განა-ჩენის დასაბუთებისათვის გამოყენებასთან დაკავშირებით სასა-

მართლო კვლავაც აღნიშნავს, რომ როდესაც ბრალდებული უარყოფს გამოძიების სტადიაზე მიცემულ ალიარებით ჩვენებებს, ანდა იყენებს სსსკ-ის 247-ე მუხლის პირველი ნაწილით მინიჭებულ უფლებას, ამ შემთხვევაში დაუშვებელია იმ ინფორმაციის გამოყენება რომელიც პირმა (ბრალდებულმა/ მსჯავრდებულმა) მიაწოდა გამომძიებლებს საგამოძიებო ექსპერიმენტის მიმდინარეობისას ადგილზე შემონაბული ჩვენების სახით. მაგრამ ეს არ ნიშნავს რომ დაუშვებელია მთლიანად საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმის და მასში ასახული სხვა მონაცემების და ფაქტების გამოყენება. შესაბამისად, როდესაც ბრალდებული/ მსჯავრდებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის მიმდინარეობისას ვითარებას აღადგენს იმ ხერხების დემონსტრირებით, რაც მის მიერ გამოყენებული იყო შერაცხული ქმედების ჩასაფენად და ახდენს ქმედების ჩადენის ვითარების აღდგენას, ეს ჩვენებად ვერ იქნება მიჩნეული, რის გამოც მის მიმართ არ ვრცელდება საქართველოს სსსკ-ის 247-ე მუხლით გათვალისწინებული შეზღუდვა. ამასთან, ბრალდებულის მიერ საგამოძიებო ექსპერიმენტის დროს ქმედების ჩადენის ვითარების აღდგენის ამსახველი ოქმი, რომელიც შედგენილ იქნა საგამოძიებო მოქმედების ჩატარებისას, მისი შინაარსიდან გამომდინარე, წარმოადგენს პირდაპირ მტკიცებულებას, რომელიც სასამართლოს მიერ შეიძლება გამოყენებულ იქნეს გამამტყუნებელი ან გამამართლებელი განაჩენისა და დასაბუთებისათვის. თუმცა, იმავეს თქმა შეუძლებელია საგამოძიებო ექსპერიმენტის დროს ბრალდებულის მიერ მიცემული ჩვენების (ინფორმაციის) თაობაზე, რადგან ამ უკანასკნელზეც ვრცელდება ის ზოგადი შემზღვდავი წესი, რაზეც პირდაპირ არის მითითებული საქართველოს სსსკ-ის 247-ე მუხლის პირველ ნაწილში (იხ. მაგალითად, საქართველოს უზენაში სასამართლოს განაჩენები №561ა-15 და №424აპ-16). როგორც საქმეში არსებული საგამოძიებო ექსპერიმენტის ოქმიდან ირკვევა, საგამოძიებო ექსპერიმენტი ჩატარებული იყო გ. ც-ს მიერ გამოკითხვისას მიცემული ჩვენების შემოწმების მიზნით და არა გამოძიების პროცესში წარმოშობილი ვერსიის და გამოსაკვლევი გარემოების აღდგენის მიზნით.

15. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ მტკიცებულებები, რომლებიც საფუძვლად ედება გამამტყუნებელ განაჩენს პირველ რიგში უნდა შეფასდეს მათი უტყუარობისა და საკმარისობის თვალსაზრისით. საქართველოს სსსკ-ის მე-13 მუხლის მე-2 ნაწილისა და 82-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ეფუძნებოდეს მხოლოდ ერთმანეთან შეთანხმებულ, აშერა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს პირის ბრალეულობას, რაც

სსსკ მე-3 მუხლის მე-13 ნაწილის საფუძველზე გულისხმობს მტკი-ცებულებათა ისეთ ერთობლიობას, რომელიც ობიექტურ პირს და-არწმუნებს პირის ბრალეულობაში.

16. საქართველოს კონსტიტუციის 31-ე მუხლის მე-7 ნაწილის იმპერატიული დანაწესის თანახმად, გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ემყარებოდეს მხოლოდ უტყუარ მტკიცებულებებს. საქარ-თველო სსსკ-ის 269-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, არ შეიძ-ლება გამამტყუნებელ განაჩენს საფუძვლად დაედოს ვარაუდი.

17. ინ დუბიო პრი რეო პრინციპი ავალდებულებს სასამარ-თლოს, სათანადოდ შეაფასოს მტკიცებულებები, სამართლანად გადაჭრას სამხილებს შორის არსებული წინააღმდეგობები და ამ პროცესში წარმომაბილი ყოველგვარი გონივრული ეჭვი გადაწყვი-ტოს ბრალდებულის უდანაშაულობის, მისი თავისუფლების სასარ-გებლოდ (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის №1/1/548 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართვე-ლოს მოქალაქე ზურაბ მიქაელ საქართველოს პარლამენტის წინა-აღმდევ“).

18. საქმეში არ მოიპოვება უტყუარი და საკმარისი მტკიცებუ-ლებების ერთობლიობა, რაც გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტით დაადასტურებდა გამართლებული გ. ც-ს მიერ განზრას მკვლელო-ბის მცდელობის ჩადენას. შესაბამისად, თბილისის სააპელაციო სა-სამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 25 ივლისის განაჩენი გ. ც-ს უდანაშაულოდ ცნობისა და გამართლების თაობაზე უნდა დარჩეს უცვლელად, ხოლო კასატორს უარი უნდა ეთქვას საკასაციო საჩივრის დაკმაყოფილებაზე.

19. სამართლიანი სასამართლოს უფლება სასამართლოებს ავალ-დებულებს, ნათლად მიუთითონ საფუძვლები, რომლებსაც დაეყ-რდნენ გადაწყვეტილების მიღებისას (იხ. Taxquet v. Belgium [GC], ECtHR, no. 926/05, § 91, 16/11/2010, da Nikolay Genov v. Bulgaria, no. 7202/09, § 27, 13/07/2017), თუმცა აღნიშნული არ მოითხოვს მომჩივნების მიერ წარმოდგენილ ყველა არგუმენტზე დეტალური პასუხის გა-ცემას (იხ. Fomin v. Moldova, ECtHR, no. 36755/06, § 31; 11/11/2011). სამართალწარმოების მხარეები უნდა ელოდნენ კონკრეტულ და მკაფიო პასუხებს იმ არგუმენტებზე, რომლებიც გადამწყვეტია სა-მართალწარმოების შედეგებისთვის (იხ. Tchankotadze v. Georgia, ECtHR, no. 15256/05, § 103, 21/06/2016; da Deryan v. Turkey, no. 41721/04, § 33, 21/07/2015). იმის განსაზღვრისას საჭიროებს თუ არა მომჩივნე-ბის არგუმენტები აშკარა პასუხს.... სასამართლომ უნდა გაითვა-ლისწინოს რამდენად დასაბუთებული იყო მომჩივნების არგუმენ-ტები ეროვნული სასამართლოების დასკვნების და საქმის მასალებ-ში არსებული მტკიცებულებების ეჭვს ქვეშ დასაყენებლად

(Lobzhanidze and Peradze v. Georgia, ECtHR, no 21447/11, no35839/11, §69; 27/02/2020).

20. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ზედა ინსტანციის სასამართლოებს შეუძლიათ დაეთანხმონ ქვედა ინსტანციის სასამართლოს დასაბუთებას, საფუძვლების გამეორების გარეშე (იხ., Hirvisaari v. Finland, ECtHR, N49684/99, §30, 25/12/2001; Gorou v. Greece (No. 2) ECtHR, N 12686/03, §37, §41, 20/03/2009).

21. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ საპელაციო სასამართლომ ბრალდების მხარის ყველა მტკიცებულება ამომწურავად შეაფასა, დეტალურად იმსჯელა თითოეულ მათგანზე და იმ მიზეზებზე, თუ რატომ არ გაიზირა ისინი, რასაც საკასაციო სასამართლო სრულად ეთანხმება და მიაჩნია, რომ წარმოდგენილი მტკიცებულებები უტყუარად ვერ ადასტურებენ გამართლებული გ. ც-ს ბრალეულობას, რის გამოც საფუძლად ვერ დაედება გამამტყუნებელ განაჩენს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 301-ე მუხლით, 307-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით, მე-3 ნაწილით და

დ ა დ გ ი ნ ა:

1. შიდა ქართლისა და მცხეთა-მთიანეთის საოლქო პროკურატურის შინაგან საქმეთა სამინისტროს ორგანოებში გამოძიების საპროცესო ხელმძღვანელობის განყოფილების პროკურორ ნანა გუგუტიშვილის საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. თბილისის საპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 25 ივლისის განაჩენი დარჩეს უცვლელად.

3. განაჩენი საბოლოოა და არ საჩივრდება.

2. ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასიცვის წესი

ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის უცვლელად დატოვება

განერიება საქართველოს სახელით

№16აგ-19

3 თებერვალი, 2020 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

ლ. ფაფიაშვილი (თავმჯდომარე),
მ. გაბინაშვილი,
მ. ვასაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ხ. ყ-ს საკა-
საციონ საჩივარი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო თბილი-
სის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პა-
ლატის 2019 წლის 27 მარტის განჩინებაზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. მცხეთის რაიონული სასამართლოს 2007 წლის 30 მარტის გა-
ნაჩენით ხ. ყ. – დაბადებული 1... წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ
და მიესაჯა: საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“,
„ბ“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით – 7 წლით თავისუფლე-
ბის აღკვეთა, 236-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით – 2 წლით თავისუფლე-
ბის აღკვეთა, იმავე მუხლის მე-2 ნაწილით – 4 წლით თავისუფლე-
ბის აღკვეთა, 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და მე-3 ნაწილის „ა“
ქვეპუნქტებით – 12 წლით თავისუფლების აღკვეთა, 23,363-ე მუხ-
ლის მე-2 ნაწილით – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა, 109-ე მუხ-
ლის 1-ლი ნაწილის „გ“, „დ“ და მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით –
უვადო თავისუფლების აღკვეთა. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხ-
ლის 1-ლი ნაწილით, შეკრების წესით, ხ. ყ-ს საბოლოო სასჯელად
განესაზღვრა უვადო თავისუფლების აღკვეთა. მას სასჯელის მოხ-
და დაეწყო 2006 წლის 13 აგვისტოდან.

2. აღნიშნული განაჩენი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
2007 წლის 9 ივლისის განაჩენით დარჩა უცვლელად.

3. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატის 2007 წლის 24 დეკემბრის განჩინებით თბილისის
სააპელაციო სასამართლოს 2007 წლის 9 ივლისის განაჩენში შევი-

და ცვლილება და „ამნისტიის შესახებ“ 2007 წლის 29 ნოემბრის საქართველოს კანონით ხ. ყ-ს გაუნახევრდა საქართველოს სსკ-ის 23,363-ე მუხლის მე-2 ნაწილით დანიშნული სასჯელი – 1 წლით თავისუფლების აღკვეთა. განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩა უცვლელად.

4. მცხეთის რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 20 თებერვლის განჩინებით თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2007 წლის 9 ივნისის განაჩენში შევიდა შემდეგი ცვლილება:

„ამნისტიის შესახებ“ 2012 წლის 28 დეკემბრის საქართველოს კანონის მე-16 მუხლის საფუძველზე ხ. ყ-ს ერთი მეოთხედით შეუმცირდა: საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“, „ბ“ და მე-3 ნაწილის „ა“, „ბ“ ქვეპუნქტებით დანიშნული სასჯელი – 7 წლით თავისუფლების აღკვეთა და განესაზღვრა 5 წლითა და 3 თვით თავისუფლების აღკვეთა, 236-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით დანიშნული სასჯელი – 2 წლით თავისუფლების აღკვეთა და განესაზღვრა 1 წლითა და 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა, 236-ე მუხლის მე-2 ნაწილით დანიშნული სასჯელი – 4 წლით თავისუფლების აღკვეთა და განესაზღვრა 3 წლით თავისუფლების აღკვეთა, 179-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ და მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტებით დანიშნული სასჯელი – 12 წლით თავისუფლების აღკვეთა და განესაზღვრა 9 წლით თავისუფლების აღკვეთა, 23,363-ე მუხლის მე-2 ნაწილით დანიშნული სასჯელი – 6 თვით თავისუფლების აღკვეთა და განესაზღვრა 4 თვითა და 15 დღით თავისუფლების აღკვეთა, 109-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“, „დ“ და მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით დანიშნულ სასჯელზე – უვადო თავისუფლების აღკვეთაზე არ გავრცელდა „ამნისტიის შესახებ“ კანონის მოქმედება და იგი დარჩა უცვლელად. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით, შეკრების წესით, ხ. ყ-ს საბოლოო სასჯელად განესაზღვრა უვადო თავისუფლების აღკვეთა. მას სასჯელის მოხდა დაწესდა 2006 წლის 13 აგვისტოდან. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2007 წლის 9 ივნისის განაჩენი სხვა ნაწილში დარჩა უცვლელად.

5. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2013 წლის 23 აპრილის განჩინებით მცხეთის რაიონული სასამართლოს 2013 წლის 20 თებერვლის განჩინებაში შევიდა შემდეგი ცვლილება:

„ამნისტიის შესახებ“ 2012 წლის 28 დეკემბრის საქართველოს კანონის მე-16 მუხლის საფუძველზე მსჯავრდებულ ხ. ყ-ს $\frac{1}{4}$ -ით შეუმცირდა საქართველოს სსკ-ის 109-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „გ“, „დ“ და მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტებით დანიშნული სასჯელი – უვადო თავისუფლების აღკვეთა და შთანთქმის პრინციპით საბოლოო სასჯელად განესაზღვრა უვადო თავისუფლების აღკვეთა.

განჩინება სხვა ნაწილში დარჩა უცვლელად.

6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2013 წლის 5 ივლისის განაჩენით თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2007 წლის 9 ივლისის განაჩენი და საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2013 წლის 23 აპრილის განჩინება დარჩა უცვლელად. ხ. ყ-ს სასჯელის მოხდა დაწყო 2006 წლის 13 აგვისტოდან.

7. 2019 წლის 18 მარტს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს შუამდგომლობით მიმართა მსჯავრდებულმა ხ. ყ-მ, რომელმაც მოითხოვა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2007 წლის 9 ივლისის განაჩენის გადასინჯვა იმ გარემოებაზე მითითებით, რომ მას საფუძვლად უდევს ირიბი ჩვენებები და კანონის არსებითი დარღვევით გამოკვლეული, ურთიერთგამომრიცხავი შინაარსის მტკიცებულებები; საქმეზე დაკითხულმა დაზარალებულებმა და მოწმებმა სასამართლოს მიაწოდეს ინფორმაცია იმ დანაშაულებრივი ფაქტების შესახებ, რომელთა ჩადენის უშუალო თვითმხილველნი თავად არ ყოფილან, არამედ მათი ჩვენებები ეფუძნება სხვა პირების მიერ გავრცელებულ ინფორმაციას.

8. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 27 მარტის განჩინებით მსჯავრდებულ ხ. ყ-ს შუამდგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის შესახებ დაუშვებლად იქნა ცნობილი.

9. მსჯავრდებული ხ. ყ. საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 27 მარტის განჩინების გაუქმებას. კასატორი საჩივრაში მიუთითებს საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის №547 გადაწყვეტილებაზე. მსჯავრდებულის განმარტებით, მის მიმართ გამოტანილი გამამტყუნებელი განაჩენი ემყარება ირიბი ჩვენებებს, რაც საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს ზემოხსენებული გადაწყვეტილებით არაკონსტიტუციურად იქნა ცნობილი. ხ. ყ. განაჩენის გადასინჯვის საფუძვლად მიუთითებს ასევე იმ გარემოებას, რომ განაჩენს საფუძვლად დაედო კანონის არსებითი დარღვევით მოპოვებული მტკიცებულებები, სასამართლო განხილვისას არ აღმოფხვრილა წინააღმდეგობა მტკიცებულებებს შორის, არ იყო ჩატარებული შესაბამისი ექსპერტიზები; კასატორი საჩივარში ასევე უთითებს ადამიანის უფლებათა ეკროპული კონვენციის მე-7 ოქმის მე-4 მუხლზე და აღნიშნავს, რომ მის მიმართ საქმისნარმოება განხორციელდა არსებითი ხარვეზებით, რამაც მნიშვნელოვანი ზეგავლენა იქონია საქმის განხილვის საბოლოო შედეგზე.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შეამონდა საქმის მასალები, გააანალიზა საკასა-ციო საჩივრის საფუძვლიანობა და დასკვნა, რომ იგი არ უნდა დაკ-მაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2015 წლის 22 იანვრის გადაწყვეტილებით არაკონსტიტუციურად იქნა ცნობილი 2009 წლის 9 ოქტომბერს მიღებული საქართველოს სისხლის სა-მართლის საპროცესო კოდექსის მე-13 მუხლის მე-2 ნაწილის მე-2 წინადადების ის ნორმატიული შინაარსი, რომელიც ითვალისწინებ-და ამავე კოდექსის 76-ე მუხლით განსაზღვრული (2013 წლის 14 ივნისის რედაქცია) მტკიცებულების – ირბითი ჩვენების საფუძველ-ზე გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანის შესაძლებლობას და ასე-ვე – საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 169-ე მუხლის პირველი ნაწილის ის ნორმატიული შინაარსი, რომელიც ითვალისწინებდა ამავე კოდექსის 76-ე მუხლით განსაზღვრული (2013 წლის 14 ივნისის რედაქცია) მტკიცებულების – ირბითი ჩვენე-ბის საფუძველზე პირის ბრალდებულად ცნობის შესაძლებლობას.

3. პალატა აღნიშნავს, რომ მოცემულ საქმეში ხ. ყ-ს მიმართ სის-ხლის სამართლის საქმის გამოძიება და სასამართლო განხილვა წარ-მართულია 1998 წლის 20 თებერვლის სისხლის სამართლის საპრო-ცესო კოდექსით, ხოლო საქართველოს საკონსტიტუციო სასამარ-თლოს გადაწყვეტილებით არაკონსტიტუციურად იქნა ცნობილი მხოლოდ 2009 წლის 9 ოქტომბრიდან მოქმედი სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის ზემოაღნიშული ნორმები (და არა 1998 წლის 20 თებერვლის სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის შესა-ბამისი ნორმა). კანონიერ ძალაში შესული განაჩენის გადასინჯვის საფუძველს საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწ-ყვეტილება სსკ-ის 310-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე წარმოადგენს მხოლოდ იმ შემთხვევაში, როდესაც არაკონსტიტუ-ციურად იქნა ცნობილი მსჯავრდებულის მიმართ გამოტანილ გა-ნაჩენში გამოყენებული სისხლის სამართლის საპროცესო კანონი, რასაც კასატორის შემთხვევაში ადგილი არ ჰქონია (იხ. საქართვე-ლოს უზენაესი სასამართლოს განჩინებები №53აგ-16, №76აგ-15, №77აგ-16, №120აგ-17 №120აგ-17).

4. ამდენად, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ საკონსტიტუ-ციო სასამართლოს ხსენებული გადაწყვეტილება მოცემულ საქ-მესთან მიმართებით არ წარმოადგენს საქართველოს სისხლის სა-მართლის საპროცესო კოდექსის 310-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებულ განაჩენის გადასინჯვის ახლად გამოვლენილ გარემოებას. შესაბამისად, არ არსებობს შუამდგომლობის დასაშ-

ვებად ცნობის საფუძველი.

5. სისხლის სამართლის საპროცესო ნორმის რეტროსპექტულ გამოყენებასთან დაკავშირებით სასამართლო აღნიშნავს, რომ „საპროცესო კანონმდებლობის კავშირი რეტროაქტიულობასთან ძირითადად საფუძველშივე გამოირიცხება.. მიმდინარე ურთიერთობებზე აუცილებელია, გავრცელდეს მათი (ურთიერთობების) განვითარებისას მოქმედი კანონი... გამონაკლისია შემთხვევები, როდესაც კონკრეტული საპროცესო ნორმები თავისი არსით იქნება დაკავშირებული ქმედების დანაშაულებრიობისა და დასჯადობის გაუქმებასთან ან სასჯელის შემსუბუქებასთან (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2014 წლის 13 ნოემბრის გადაწყვეტილება №1/4/557,571,576 II- 73-74,76). ამდენად, სსსკ-ის მე-2 მუხლი, რომელიც ადგენს სისხლის სამართლის საპროცესო ნორმების დროში მოქმედების წესს ვრცელდება საპროცესო-სამართლებრივ ურთიერთობებზე, რომლებიც ახალი ნორმის ამოქმედების დროისთვის როგორც წესი არ არის დასრულებული ან აკმაყოფილებს სსსკ-ის 310-ე მუხლით გათვალისწინებულ წინაპირობებს. სხვა შემთხვევაში საპროცესო ნორმის მოქმედებისას მიღებული საპროცესო აქტის გაუქმება ან შეცვლა გათვალისწინებული არ არის.

6. კასატორი ასევე მიუთითებს, რომ მისი მსჯავრდება განხორციელდა კანონმდებლობის არსებითი დარღვევით მოპოვებული მტკიცებულების საფუძველზე, საქმის განხილვა სასამართლოში მიმდინარეობდა არსებითი დარღვევით, რამაც გავლენა იქონია საქმის შედეგზე.

7. რაც შეეხება კასატორის პრეტენზიას განაჩენის გამოტანისას დაშვებული არსებითი ხასიათის დარღვევების თაობაზე, აღნიშნული განაჩენის გადასაწყვეტილი საფუძველს წარმოადგენს იმ შემთხვევაში, თუ გამოკვეთილია სსსკ-ის 310-ე მუხლით პირდაპირ გათვალისწინებული ერთი ან რამდენიმე გარემოება (მაგ. სსსკ-ის 310-ე მუხლის „ა“, „ბ“, „გ“, „ზ“ ქვეპუნქტებში მითითებულ ერთ-ერთ გარემოებას), რომელიც არ იყო ცნობილი სასამართლოში განხილვისას, ცნობილი გახდა საქმის განხილვის დასრულების შემდეგ და დადასტურებულია საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი წესით. შესაბამისად, საკასაციო პალატა იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს პოზიციას.

8. რაც შეეხება კასატორის მითითებას საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განაჩენზე მსჯავრდებულ გ. გ-ს მიმართ, მსჯავრდებულ ხ. ყ-ს საქმეში არსებული ფაქტობრივი გარემოებები და სამართლებრივი საკითხები არ შეესაბამება მითითებულ განაჩენში არსებულ გარემოებებს და ეხება სხვა საკითხებს, მათ შორის,

საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის და არა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის ნორმების დროში მოქმედების საკითხს (იხ. საქმე №108აგ-16).

9. რაც შეეხება კასატორის მითითებას ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-7 დამატებითი ოქმის მე-4 მუხლზე, საკასაციო პალატა მიუთითებს, რომ აღნიშნული რეგულირება ეხება ორჯერ მსჯავრდების ან დასჯის აკრძალვას. კასატორის მიერ მითითებული მე-4 მუხლის მე-2 პუნქტი ადგენს აღნიშნული აკრძალვიდან გამონაკლის – ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო სისხლის სამართლის საქმის წარმოების განახლების შესაძლებლობას, არ არის უფლებაალმჭურველი ხასიათის ნორმა და არ ადგენს აღნიშნული საფუძვლით განაჩენის გასაჩივრების უფლებას.

10. პალატა დამატებით აღნიშნავს, რომ თუ კასატორი მიიჩნევს, რომ მის საქმეზე გამოყენებული ნორმა ეწინააღმდეგება საქართველოს კონსტიტუციის მე-2 თავით გათვალისწინებულ უფლებებს და თავისუფლებებს, მას აქვს საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოსთვის სარჩელით მიმართვის უფლება.

11. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩინა, რომ b. ყ-ს საკასაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს. სააპელაციო სასამართლოს 2019 წლის 27 მარტის განჩინება ხ. ხ. ყ-ს შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის შესახებ კანონიერი და დასაბუთებულია, მისი გაუქმების სამართლებრივი საფუძველი არ არსებობს, რის გამოც იგი უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 313-ე მუხლის მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. b. ყ-ს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 27 მარტის განჩინება ხ. ყ-ს შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის შესახებ დარჩეს უცვლელად.
3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენს უცვლელად დატოვება

განებისა საქართველოს სახელით

№38აგ-19

13 თებერვალი, 2020 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
ლ. ფაფუაშვილი (თავმჯდომარე),
მ. გაბინაშვილი,
მ. ვასაძე

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ მ. ფ-ს და
მისი ინტერესების დამცველის, ადვოკატ ფ. ც-ს საკასაციო საჩი-
ვარი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო ქუთაისის სააპელა-
ციონ სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019
წლის 1 აგვისტოს განაჩენზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

1. ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 27 სექტემბრის
განაჩენით დაკამაყოფილდა პროკურორის შუამდგომლობა და დამ-
ტკიცდა ზემდგომი პროკურორის თანხმობით დადებული საპრო-
ცესო შეთანხმება.

მ. ფ. – დაბადებული 1... წელს, – ცნობილ იქნა დამნაშავედ სა-
ქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით (ნარკოტიკული სამუალება
„ბუპრენორფინის“ ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონდ მოხ-
მარებისათვის) და 273¹-ე მუხლით (ნარკოტიკული სამუალება
„ტეტრაჰიდროკანაბინოლის“ (მარიხუანა) ექიმის დანიშნულების
გარეშე უკანონდ მოხმარებისათვის) და მიესაჯა: საქართველოს
სსკ-ის 273-ე მუხლით – ჯარიმა 1500 ლარი, 273¹-ე მუხლით – ჯარი-
მა 1500 ლარი. საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის შესაბამისად, ერ-
თმა ძირითადმა სასჯელმა შთანთქა მეორე ძირითადი სასჯელი და
საბოლოოდ, დანაშაულთა ერთობლიობით, მას სასჯელის სახედ და
ზომად განესაზღვრა ჯარიმა – 1500 ლარი.

მასვე „ნარკოტიკული დანაშაულის წინააღმდეგ ბრძოლის შე-
სახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად, 3 წლით ჩამოერთვა
საექიმო ან/და ფარმაცევტული საქმიანობის უფლება, აგრეთვე აფ-
თიაქის დაფუძნების, ხელმძღვანელობისა და წარმომადგენლობის
უფლება, საადვოკატო საქმიანობის უფლება, პედაგოგიური და სა-
განმანათლებლო დაწესებულებაში საქმიანობის უფლება, სახელ-

მწიფო და ადგილობრივი თვითმმართველობის სახაზინო (საბიუ-ჯეტო) დაწესებულებაში – საჯარო ხელისუფლების ორგანიებში საქმიანობის უფლება, პასიური საარჩევნო უფლება, იარაღის დამზადების, შექნის, შენახვისა და ტარების უფლება, ხოლო 6 თვით – სატრანსპორტო საშუალების მართვის უფლება.

2. 2019 წლის 3 ივნისს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს შუამდგომლობით მიმართეს მსჯავრდებულმა მ. ფ-მ და მისმა ინტერესების დამცველმა, ადვოკატმა ფ. ც-მ ახლად გამოვლენილ გარემობათა გამო ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 27 სექტემბრის განაჩენის გადასინჯვის თაობაზე. აპელანტებმა მოტივად მიუთითეს იმ გარემოებაზე, რომ საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლომ 2017 წლის 30 ნოემბერს მიიღო გადაწყვეტილება ნარკოტიკული საშუალება „მარივუანის“ ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონოდ მოხმარებისათვის სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობის არაკონსტიტუციურად ცნობის შესახებ, რის გამოც, მათი მოსაზრებით, უზდა გადაისინჯვის განაჩენი და მ. ფ-ს მიმართ გავრცელდეს კანონით გათვალისწინებული ყველა შეღავათი.

3. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 1 აგვისტოს განაჩენით შუამდგომლობა დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ. მ. ფ. გათავისუფლდა ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 27 სექტემბრის განაჩენით საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლით დაკისრებული სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისაგან. დანარჩენ ნაწილში განაჩენი დარჩა უცვლელი.

4. მსჯავრდებული მ. ფ. და მისი ინტერესების დამცველი, ადვოკატი ფ. ც. საკასაციო საჩივრით ითხოვენ ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 1 აგვისტოს განაჩენისა და ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 27 სექტემბრის განაჩენის გადასინჯვას და სრულად გაუქმებას.

5. 2017 წლის 27 სექტემბრის განაჩენით მ. ფ. ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე და 273-ე მუხლებით. 273-ე მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის შემადგენლობა შექმნა ადმინისტრაციული სამართალდარღვევისათვის ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 45-ე მუხლით გათვალისწინებული სახდელის ან ამ დანაშაულისათვის ნასამართლობამ. კასატორის მტკიცებით, საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილებებით ქმედებები, რომელთა გამოც მ. ფ. დამნაშავედ იქნა ცნობილი, აღარ არის დასჯადი (არც სისხლისსამართლებრივი და არც ადმინისტრაციულსამართლებრივი

წესით).

6. კასატორი დამატებით აღნიშნავს, რომ მან ასევე მიმართა წყალტუბოს მაგისტრატ სასამართლოს მ. ფ-სათვის შეფარდებული ადმინისტრაციული სახდელის დადების შესახებ დადგენილების გაუქმებისა და სააღსრულებო წარმოების შეწყვეტის შუამდგომლობით, მაგრამ გადაწყვეტილება სასამართლოს ჯერ არ მიუღია, თუმცა ცნობილია, რომ მსგავს საქმეებზე სასამართლომ სხვა პირები ანალოგიურა მოთხოვნის პირობებში სახდელის გადახდისაგან გაათავისუფლა, მაგრამ დადგენილება ვერ გააუქმა საფუძვლების არარსებობის მოტივით, რაც, კასატორის მოსაზრებით, არასწორია და ეწინააღმდეგება საკონსტიტუციო საქართველოს სასამართლოს გადაწყვეტილებებს.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატამ შეამონება საქმის მასალები, გააანალიზა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და დადგინა, რომ იგი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდქსის 310-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენი გადაისინჯება, თუ არსებობს საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილება, რომელმაც არაკონსტიტუციურად ცნო ამ საქმეში გამოყენებული სისხლის სამართლის კანონი.

3. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ქუთაისის საპელაციო სასამართლოს მიერ მსჯავრდებულ მ. ფ-ს გათავისუფლება საქართველოს სსკ-ის 2731-ე მუხლით დაკისრებული სისხლის სამართლებრივი პასუხისმგებლობისა და სასჯელისაგან საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილების საფუძველზე კანონიერია. თუმცა სასამართლოს არასწორად აქვს მითითებული საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს გადაწყვეტილება, კერძოდ: საქართველოს სსკ-ის 2731-ე მუხლის საფუძველზე პასუხისმგებლობისგან გათავისუფლება უნდა განხორციელებულიყო საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2018 წლის 27 აპრილის №1/2/1282 განჩინების საფუძველზე და არა – 2017 წლის 30 ნოემბრის №1/3/732 გადაწყვეტილებით, როგორც ეს მითითებულია განაჩენში, ვინაიდან 2017 წლის 30 ნოემბრის №1/3/732 გადაწყვეტილებით არაკონსტიტუციურად იქნა ცნობილი საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლის ძეველი რედაქციით (საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსში ცვლილებების შეტანის შესახებ“ საქართველოს კანონის 2017 წლის 26 ივნისის კანონის ამოქმედებამდე მოქ-

მედი რედაქცია) გათვალისწინებული პასუხისმგებლობა ექიმის დანიშნულების გარეშე ნარკოტიკული საშუალება მარიხუანის მოხმარებისთვის.

4. კანონიერია სააპელაციო პალატის გადაწყვეტილება მსჯავრდებულ მ. ფ-ს საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლით მსჯავრდების ნაწილში განაჩენის უცვლელად დატოვების შესახებ, კერძოდ:

5. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2018 წლის 30 ივლისის გადაწყვეტილებით საქმეზე „საქართველოს მოქალაქეები ზურაბ ჯაფარიძე და ვახტანგ მეგრელიშვილი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“, არაკონსტიტუციურად იქნა ცნობილი საქართველოს კონსტიტუციის მე-16 მუხლთან მიმართებით საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 45-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის სიტყვების „ან/და ექიმის დანიშნულების გარეშე მოხმარება“ ის ნორმატიული შინაარსი, რომელიც ამ გადაწყვეტილების სამოტივაციო ნაწილის 35-ე პუნქტში მითითებული გარემოებების არარსებობისას ითვალისწინებს პასუხისმგებლობას „ნარკოტიკული საშუალებების, ფსიქოტროპული ნივთიერებების, პრეკურსორებისა და ნარკოლოგიური დახმარების შესახებ“ საქართველოს კანონის დანართი №2-ის 92-ე პორიზონტალურ გრაფაში განსაზღვრული ნარკოტიკული საშუალება მარიხუანის მოხმარებისთვის.

6. როგორც საქმის მასალებიდან ირკვევა, მ. ფ-ს 2016 წლის 30 დეკემბრის დადგენილებით ადმინისტრაციული პასუხისმგებლობა დაეკისრა არა მხოლოდ ტეტრაპიდოროკანაბინოლის (მარიხუანის), არამედ ასევე ამფეტამინისა და მეტამფეტამინის მოხმარებისთვის (ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 45-ე მუხლის საფუძველზე), ხოლო 2017 წლის 27 სექტემბრის განაჩენით მსჯავრი დაედო საქართველოს სსკ-ის 273-ე მუხლის საფუძველზე ნარკოტიკული საშუალება ბუპრენორფინის მოხმარებისთვის.

7. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2018 წლის 27 აპრილის №1/2/1282 განჩინებით ძალადაკარგულად იქნა გამოცხადებული საქართველოს სსკ-ის 273¹-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით სისხლის სამართლებრივი პასუხისმგებლობის დაკისრება ნარკოტიკული საშუალება მარიხუანის ექიმის დანიშნულების გარეშე უკანონო მოხმარებისთვის. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს არცერთ სხვა გადაწყვეტილებით არ უცნია არაკონსტიტუციურად სხვა სახის ნარკოტიკული საშუალების მოხმარების სისხლისამართლებრივი წესით დასჯადობა. შესაბამისად, ვინაიდან მ. ფ-ს პასუხისმგებლობა დაეკისრა სხვა სახის ნარკოტიკული საშუალებების ექიმის დანიშნულების გარეშე მოხმარების დანიშნულების გარეშე მოხმარების-

თვის, არ არსებობს მის მიმართ გამოტანილი განაჩენების საქართველოს სსკ-ის 310-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე გადასინჯვის საფუძველი.

8. როგორც საქმის მასალებიდან ირკვევა, მ. ფ-ს მიმართ არ გამოუყენებიათ საქართველოს სსკ-ის 273-ე და ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 45-ე მუხლის საფუძველზე – არც თავისუფლების შეზღუდვა. შესაბამისად, მის მიმართ განაჩენის გადასინჯვის საფუძველს არ წარმოადგენს საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს არც 2019 წლის 2 აგვისტოს №1/6/770 გადაწყვეტილება საქმეზე „საქართველოს სახალხო დამცველი საქართველოს პარლამენტის წინააღმდეგ“.

9. ამდენად, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ გასაჩივრებული განაჩენი კანონიერია და უნდა დარჩეს უცვლელად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 313-ე მუხლის მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. მსჯავრდებულ მ. ფ-სა და მისი ინტერესების დამცველის, ადგომკატ ფ. ც-ს საკასაციო საჩივარი არ დაემაყოფილდეს.

2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 1 აგვისტოს განაჩენი დარჩეს უცვლელად.

3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის
გადასიცვის შესახებ შუამდგომლობის დაუშვებელად
ცეობის თაობაზე განრიცების გაუქმება და
სააპელაციო სასამართლოსთვის შუამდგომლობის
დაშვების შესახებ მითითება**

**განრიცება
საქართველოს სახელით**

№31აგ-19

13 თებერვალი, 2020 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:
მ. ვასაძე (თავმჯდომარე),
შ. თადუმაძე,
ლ. ფაფუაშვილი

ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა მსჯავრდებულ ი. კ-ს საკა-
საციონ საჩივარი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო თბილი-
სის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პა-
ლატის 2019 წლის 2 აგვისტოს განჩინებაზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. 2019 წლის 31 ივნისს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს შუამდგომლობით მიმართა ი. კ-მ და ითხოვა საქართველოს სასა-
ჯის 310-ე მუხლის „ე“ ქვეპუნქტის საფუძველზე განაჩენის გადა-
სინჯვა შემდეგი საფუძვლით: ადამიანის უფლებათა ევროპულმა
სასამართლომ 20.. წლის .. ივნისის № ... გადაწყვეტილებით, საქმე-
ზე – „კ. საქართველოს წინააღმდეგ“, რომელზეც მომჩივანს თვი-
თონ წარმოადგენდა, დაადგინა ადამიანის უფლებათა და ძირითად
თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის დარღვევის ფაქტი. ამ გარე-
მოების გათვალისწინებით, ი. კ-მ მოითხოვა მისი შუამდგომლობის
დასაშვებად ცნობა და საქმის არსებითი განხილვა, თბილისის საა-
პელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის
2009 წლის 3 აპრილის განჩინების გაუქმება და საქართვერლოს უზე-
ნაესი სასამართლოს 2009 წლის 7 აპრილის განჩინებამი ცვლილე-
ბის შეტანა მის მიმართ განსაზღვრული სასჯელის ათვლის თარიღ-
თან მიმართებით, რომელიც უნდა აეთვალის 2002 წლის 29 მარტი-
დან, რის შემდეგაც იგი დაუყოვნებლივ უნდა გათავისუფლდეს პა-
ტიმრობიდან. ასევე ითხოვა მის მიმართ მიყენებული ზიანის ანაზ-
ღაურების უფლებისა და წესის განმარტება.
2. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის

საქმეთა პალატის 2019 წლის 2 აგვისტოს განჩინებით ი. კ-ს შუამ-დგომლობა ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩინის გა-დასინჯვის თაობაზე დაუშვებლად იქნა ცნობილი.

3. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 2 აგვისტოს განჩინება საკასაციო წე-სით გასასაჩივრა ი. კ-მ. კასატორი საკასაციო საჩივრით ითხოვს გა-საჩივრებული განჩინების გაუქმებას და თავისი შუამდგომლობის დასაშვებად ცნობას შემდეგი საფუძვლებით: სააპელაციო პალა-ტის გადაწყვეტილება შუამდგომლობის დაუშვებლად ცნობის შე-სახებ იმ არგუმენტით, რომ მსჯავრდებულშა სააპელაციო პალა-ტაში არ წარადგინა ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს ზემოხსენებული გადაწყვეტილების („კ. საქართველოს წინააღ-მდეგ“) ოფიციალური წესით დამოწმებული ქართული თარგმანი, ენინააღმდეგება როგორც საქართველოს კონსტიტუციას, ისე – ადამიანის უფლებათა ევროპულ კონვენციას.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. საქართველოს სსსკ-ის 313-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამი-სად, საკასაციო სასამართლომ შეამოწმა საქმის მასალები, გააანა-ლიზა საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობა და დასკვნა, რომ იგი უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. საქართველოს სსსკ-ის 310-ე მუხლის „ე“ ქვეპუნქტის შესაბამი-სად, განაჩინი ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო გადაისინჯე-ბა, თუ არსებობს ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს კა-ნონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება (განჩინება), რომელმაც და-ადგინა ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის ევროპული კონვენციის ან მისი ოქმების დარღვევა ამ საქმესთან და-კავშირებით, და გადასასიჯი განაჩინი ამ დარღვევას ეფუძნება.

3. წარმოდგენილი საქმის მასალებით ირკვევა, რომ სააპელაციო პალატამ მსჯავრდებულ ი. კ-ს შუამდგომლობის განხილვაზე უარი თქვა იმ მოტივით, რომ შუამდგომლობას არ ერთვოდა ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს 2019 წლის 28 მარტის გადაწ-ყვეტილების (საქმე – „K... v. Georgia“) სამართალწარმოების (ქართულ) ენაზე შესრულებული და სათანადო წესით დამოწმებული თარგმა-ნი, რაც ენინააღმდეგებოდა საქართველოს სისხლის სამართლის საპ-როცესო კოდექსის მე-11 მუხლის დანაწესს, რომლის თანახმად: „სის-ხლის სამართლის პროცესი ხორციელდება ქართულ ენაზე, აფხაზე-თის ავტონომიურ რესპუბლიკაში – აგრეთვე აფხაზურ ენაზე“.

4. დადგენილია, რომ ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასა-მართლომ საქმეზე „კ. საქართველოს წინააღმდეგ“ (K... v. Georgia) (საჩივარი №...), რომელზეც მომჩივანს წარმოადგენდა საკასაციო

საჩივრის ავტორი ი. კ., გადაწყვეტილება მიიღო 2019 წლის 28 მარტს. გადაწყვეტილება საბოლოო გახდა 2019 წლის 28 ივნისს.

5. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილების აღსრულების ერთ-ერთი გავრცელებული ინდივიდუალური ღონისძიება არის ეროვნულ დონეზე საქმის ხელახლა გადასინჯვა. საერთაშორისო სამართალში არსებულ პრინციპზე restitutio in integrum (პირვანდელ მდგომარეობაში აღდგენა) დაყრდნობით, სასამართლომ არაერთხელ დაადგინა, რომ დარღვევის გამოსწორების ყველაზე სათანადო ფორმა არის იმის უზრუნველყოფა, რომ მომჩინები, რამდენადაც შესაძლებელია, იმავე მდგომარეობაში აღმოჩნდენ, რომელშიც იქნებოდნენ, დარღვევას რომ არ ჰქონდა ადგილი (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე – „ჰუსეინი და სხვები აზერბაიჯანის წინააღმდეგ“ (Huseyn and Others v. Azerbaijan), N 35485/05, 45553/05, 35680/05 and 36085/05, § 262, 26.07.2011).

ამდენად, მართალია, სასამართლომ დაადგინა, რომ კონვენცია არ ანიჭებს მას იურისდიქციას მიმართოს სახელმწიფოს საქმის გადასინჯვის ან მსჯავრდების გაუქმების მოთხოვნით, თუმცა ის დაუზინებით აცხადებს, რომ პირვანდელ მდგომარეობაში დაპრუნების ყველაზე სათანადო გზა კონვენციის მე-6 მუხლის კონტექსტში არის მომჩინენის საქმის ხელახალი განხილვა იმ ფორმით, რომელიც აკმაყოფილებს კონვენციის მოთხოვნებს, იმ შემთხვევაში, თუ მომჩინანს ამის სურვილი აქვს (იხ. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმებზე – „გენჩელი თურქეთის წინააღმდეგ“ (Gencel v. Turkey), N. 53431/99, § 27, 23.10.2003; „კრასნიკი ჩეხეთის რესპუბლიკის წინააღმდეგ“ (Krasniki v. Czech Republic), N. 51277/99, at §§ 93-94, 28.02.2006). ევროპის საბჭოს მინისტრთა კომიტეტმა 2000 წელს შეიმუშავა რეკომენდაცია და კონვენციის ხელშემკვრელ სახელმწიფოებს მოუწოდა „უზრუნველყონ ეროვნული სამართლებრივი სისტემები გადასინჯვის ადეკვატური შესაძლებლობით, რაც აგრეთვე გულისხმობს საქმეთა ხელახლა განხილვას იმ შემთხვევებში, როდესაც სასამართლოს მიერ კონვენციის დარღვევა არის დადგენილი...“. (Recommendation No. R (2000) 2 of the Committee of Ministers to member States on the re-examination or re-opening of certain cases at domestic level following judgments of the European Court of Human Rights (adopted by the Committee of Ministers on 19 January 2000 at its 694th meeting)).

6. სააპელაციო პალატის მსჯელობა – „საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-11 მუხლის საფუძველზე სისხლის სამართლის პროცესი ხორციელდება ქართულ ენაზე, აფხაზეთის ავტონომიურ რესპუბლიკაში – აგრეთვე აფხაზურ ენაზე და ვი-

ნაიდან შუამდგომლობას არ ერთვის ადამიანის უფლებათა და თავი-სუფლებათა ევროპული სასამართლოს 2019 წლის 28 მარტის საქმე – K. v. Georgia გადაწყვეტილების სამართალნარმოების (ქართულ) ენაზე შესრულებული და სათანადო წესით დამოწმებული თარგმანი, შესაბამისად პალატას მიაჩინა, რომ შუამდგომლობას არ ერთვის შესაბამისი მტკიცებულება, იგი დაუშვებელია – ზედმეტად ფორმალური ხასიათისაა მაშინ, როცა შუამდგომლობა წარმოდგენილია სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 310-ე მუხლის „ე“ ქვეპუნქტის საფუძველზე და ხსენებული გადაწყვეტილება ეხება უშუალოდ შუამდგომლობის ავტორის მიმართ დადგენილ ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პარაგრაფის დარღვევის ფაქტს.

7. საქართველოს სსკ-ის 310-ე მუხლის „ე“ ქვეპუნქტის დანაწესის გათვალისწინებით, რომელშიც პირდაპირ მითითებულია, რომ ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების (განჩინების) არსებობა წარმოადგენს ახლად გამოვლენილ გარემოებათა გამო განაჩენის გადასინჯვის საფუძველს, საკასაციო სასამართლოს მიაჩინა, რომ შუამდგომლობა დაშვებულ უნდა იქნეს განსახილველად მოცემულ შემთხვევაში, მიუხედავად იმისა, რომ შუამდგომლობის ავტორს წარმოდგენილი არ აქვს ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილების ქართულ ენაზე შესრულებული და სათანადო წესით დამოწმებული თარგმანი.

8. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩინა, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 2 აგვისტოს განჩინება უნდა გაუქმდეს და სააპელაციო სასამართლოს მიეთითოს, რომ დაუშვას შუამდგომლობა.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სსსკ-ის 313-ე მუხლის მე-3 ნაწილით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა :

1. მსჯავრდებულ ო. კ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;
2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის 2019 წლის 2 აგვისტოს განჩინება და მიეთითოს სააპელაციო სასამართლოს, რომ დაუშვას მსჯავრდებულ ო. კ-ს შუამდგომლობა;
3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

3. ექსტრადიცია

ექსტრადიციას დაკვემდებარებული პირისათვის
მინიჭებული ჰუმანიტარული სტატუსის მოქმედების
ვაღაში ექსტრადიციის დაუშვებლად ცხობა

განჩინება საქართველოს სახელით

№51-20

12 თებერვალი, 2020 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სისხლის სამართლის
საქმეთა პალატამ შემდეგი შემადგენლობით:

ლ. ფაფიაშვილი (თავმჯდომარე),

მ. გაბინაშვილი,

შ. თადუმაძე

განიხილა ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირის – ა. ბ-ს ინ-
ტერესების დამცველის, ადვოკატ თ. პ-ს საკასაციო საჩივარი თბი-
ლისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა სა-
გამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის
კოლეგიის 2020 წლის 18 იანვრის განჩინებაზე.

აღნერილობითი ნაწილი:

1. ა. ბ-ს მიმართ რ-ს ფ-ში განხორციელებული სისხლისამარ-
თლებრივი პროცედურები:

2018 წლის 22 ოქტომბერს რ-ს ფ-ს ს-ს მხარის საგამოძიებო კო-
მიტეტის საგამოძიებო სამმართველოს განსაკუთრებით მნიშვნე-
ლოვან საქეთა გამოძიების განყოფილებამ გამოიტანა დადგენი-
ლება ა. ბ-ს ბრალდებულის სახით პასუხისმგებაში მიცემის შესახებ.
აღნიშნული დადგენილების თანახმად, ა. ბ-ს ბრალად ედება რ-ს ფ-
ს სისხლის სამართლის კოდექსის 290-ე მუხლის მე-5 ნაწილითა
(ქრთამის აღება, ჩადენილი დიდი ოდენობით) და 159-ე მუხლის მე-
4 ნაწილით (თაღლითობა, ჩადენილი დიდი ოდენობით, რამაც გამო-
ინვია საცხოვრებელ ბინაზე დაზარალებულის უფლების დაკარგვა)
გათვალისწინებული დანაშაულების ჩადენა.

იმავე დღეს რ-ს ფ-ს ს-ს ოლქის ი. – ს-ს საქალაქო სასამართლოს
მოსამართლის განჩინებით ა. ბ-ს მიმართ აღკვეთის ღონისძიების
სახით გამოყენებული გირაო შეიცვალა პატიმრობით – 2 თვის გა-
დით.

2018 წლის 13 სექტემბერს აღნიშნულ ბრალდებებთან დაკავ-
შირებით გამოცხადდა ა. ბ-ს ქება.

2018 წლის 17 ოქტომბერს გამოცხადდა ა. ბ-ს საერთაშორისო ძებნა.

2018 წლის 11 ნოემბრიდან ა. ბ. რ-ს ფ-ს სამართალდამცავი ორგანოების მიერ იძებნება ინტერპოლის არხებით.

2. ა. ბ-ს მიმართ საქართველოში განხორციელებული საექსტრა-დიცონ პროცედურები:

2019 წლის 15 მაისს საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს თანამშრომლებმა საქართველოს ტერიტორიაზე დაკავეს რ-ს ფ-ს სამართალდამცავი ორგანოების მიერ ძებნილი ა. ბ.

2019 წლის 16 მაისს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგის მოსამართლის განჩინებით ა. ბ-ს აღკვეთის ლონისძიების სახით შეეფარდა საექსტრადიციო პატიმრობა 3 თვეს ვადით.

2019 წლის 18 ივნისს საქართველოს გენერალურმა პროკურატურამ მიიღო ა. ბ-ს ექსტრადიციის თაობაზე რ-ს ფ-ს კომპეტენტური ორგანოს შუამდგომლობა და შესაბამისი მასალები.

2019 წლის 7 აგვისტოს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგის მოსამართლის განჩინებით ა. ბ-ს მიმართ გამოყენებული საექსტრადიციო პატიმრობის ვა-და გაგრძელდა 3 თვით, 6 თვემდე – 2019 წლის 15 ნოემბრამდე.

2019 წლის 8 ნოემბერს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგის მოსამართლის განჩინებით ა. ბ-ს მიმართ გამოყენებული საექსტრადიციო პატიმრობის ვა-და გაგრძელდა 3 თვით, 9 თვემდე – 2020 წლის 15 თებერვლამდე.

3. ფაქტობრივი გარემოებები:

რ-ს ფ-ს კომპეტენტური ორგანოების მიერ მოწოდებული დოკუმენტების მიხედვით, ა. ბ-სთვის ბრალად წარდგენილი დანაშაულები ჩადენილ იქნა შემდეგ გარემოებებში:

ა) ქრთამის აღების ეპიზოდი:

ა. ბ-ს ეკავა ქ. ი. – ს-ს ადმინისტრაციის მუნიციპალური სამსახურის – მთავარი სურსათის რესურსებისა და სამომხმარებლო ბაზრის დეპარტამენტის უფროსის თანამდებობა, ასრულებდა ადგილობრივი თვითმმართველობის ორგანოში საორგანიზაციო-მმართველობით ფუნქციებს და წარმოადგენდა თანამდებობის პირს. აღნიშნულ პოზიციაზე მუშაობის პერიოდში ა. ბ-ს, რომელსაც თავისი თანამდებობრივი მდგომარეობისა და უფლებამოსილებების გამოყენებით, ობიექტურად ჰქონდა შესაძლებლობა, სამეწარმეო საქმიანობის სუბიექტებისთვის ხელი შეეწყო არასტაციონარული სა-

ვაჭრო ობიექტების – ბაზრობის მოსაწყობი პავილიონების ქალაქის კონკრეტულ ლოკაციებზე განთავსებაში, გაუჩნდა უკანონო ქმედებების განხორციელების სანაცვლოდ ქრთამის აღების დანაშაულებრივი განზრახვა.

კერძოდ, 2016 წლის 1 სექტემბერს, დანაშაულებრივი გეგმის სისრულეში მოყვანის მიზნით, ა. ბ. ქ. ი. – ს-ში შეხვდა შპს „გ-ს“ წარმომადგენელს – ვ. ს-ს და შესაბამისი ანაზღაურების სანაცვლოდ შესთავაზა ლია კონკურსში მოგების უზრუნველყოფა, აგრეთვე, არასტაციონარული სავაჭრო ობიექტების ხელშეკრულების დადებაში თავისი, როგორც თანამდებობის პირის, მხარდაჭერა და შემდგომი სამსახურებრივი მფარველობა. აღნიშნული დანაშაულებრივი განზრახვის ფარგლებში ა. ბ-მ „რ-ს ფ-ს კონკურსის შესახებ“ კანონის მე-15 მუხლის 1-ლი ნაწილის დარღვევით, რომელიც პირდაპირ კრძალავს სამეურნეო სუბიექტისთვის პრიორიტეტული წესით ინფორმაციაზე წვდომას, ვ. ს-ს მიაწოდა ინფორმაცია მომავალი ლია კონკურსის ტექნიკური დავალების პარამეტრების შესახებ, რითაც მას უკანონოდ მიანიჭა უპირატესობა.

ამასთან, 2016 წლის 3 ოქტომბერს ა. ბ-მ, რომელიც ასრულებდა შესაბამისი გადაწყვეტილების მიმღები კომისიის თავმჯდომარის მოვალეობას, დანაშაულებრივი განზრახვის სისრულეში მოყვანისა და მატერიალური სარგებლის მიღების მიზნით, ხმა მისცა შპს „ვ-ს“ ლია კონკურსში მონაწილეობაზე დაშვების შესახებ გადაწყვეტილებას, კონკურსის ჩამოილად აღიარებას და დამკვეთს მისცა რეკომენდაცია, ხელშეკრულება დაედო შპს „ვ-სთან“, რამაც განაპირობა კომისიის გადაწყვეტილების მიღება. შედეგად, შპს „ვ-მ“ მიღლო ჟ-სა და კ-ს ქუჩების, ასევე, ჟ-სა და კ-ს ქუჩების გადაკვეთის ადგილებზე არასტაციონარული სავაჭრო ობიექტების – ბაზრობის მოსაწყობი პავილიონების განლაგებაზე ხელშეკრულების დადების უფლება, რის შემდგომაც, 2016 წლის 30 მაისს, ა. ბ-მ სამსახურებრივი უფლებამოსილების გამოყენებით, კომპანიასთან გააფორმა ზემოაღნიშნული ხელშეკრულება.

გარდა აღნიშნულისა, ა. ბ-მ, რომელიც მფარველობას უწევდა შპს „ვ-ს“, ამ უკანასწერელის მიერ სახელშეკრულებო ვალდებულების დადგენილ ვადაში შეუსრულებლობის მიუხედავად, სამსახურებრივი უფლებამოსილების გამოყენებით, რამე საფუძვლის არსებობის გარეშე, კომპანიას ვალდებულების შესრულების ვადა გაუგრძელა 2031 წლის 14 ოქტომბრამდე.

თავისი ზემოაღნიშნული უკანონო ქმედებების სანაცვლოდ, ა. ბ-მ შპს „ვ-ს“ ხელმძღვანელ პირებს საბოლოოდ ქრთამის სახით მოსთხოვა და მიღლო ფულადი თანხა – 400 000 რუსული რუბლი.

(b) თაღლითობის ეპიზოდი:

გარდა აღნიშნულისა, ა. ბ-მ განიზრახა მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით, ს. ჩ. დ-ს კუთვნილი ქონების მოტყუებით დაუფლება. მითითებული დანაშაულებრივი განზრახვის სისრულე-ში მოსაყვანად 2016 წლის აპრილში ა. ბ-მ განზრახ არასწორი ინფორმაცია მიაწოდა ს. ჩ. დ-ს, რომ თითქოს, ს. დ-ს ქ. ი. – ს-ს ა-ს, ქ-ს – და მ-ს დ-ს უფროსის მოვალეობის შემსრულებლის – ვ. გ-სთვის, ა. ბ-ს შუამავლობით, უნდა გადაეცა ფულადი ანაზღაურება მინის ნაკვეთების იჯარის ვადის გაგრძელებაში ხელშეწყობის სანაც-ვლოდ. ს.დ-მ, რომელსაც საეჭვოდ არ მიუჩნევია ა.პ-ს მიერ მიწოდებული ინფორმაცია, ვ. გ-ს მიერ მისთვის მხარდაჭერის გაწევის სანაცვლოდ, მისცა თავის ქალიშვილ ს. მ. ხ-ს განკარგულება, გა-დაეფორმებინა ფაქტობრივად მის მფლობელობაში არსებული საც-ხოვრებელი ბინები №..... (მდებარე მისამართზე: ქ. ი.-ს., პ-ს რაიონი ლ., მე-.. პ-ს ქ.) ა. ბ-ს მიერ განსაზღვრული პირებისთვის, რაც ს. ხ-მ მითითების შესაბამისად შეასრულა. ამასთან, მოტყუებით დაუფ-ლებული ქონება ა. ბ-მ მართლსაწინააღმდეგოდ მიისაკუთრა ისე, რომ ვ. გ. ამის თაობაზე ინფორმირებული არ იყო. ა. ბ-ს მიერ ჩადე-ნილი ქმედებების შედეგად ს. დ-ს მიადგა ჯამურად – 8 460 000 რუბლის მატერიალური ზიანი.

4. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქ-მეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი გან-ხილვის კოლეგიის 2020 წლის 18 იანვრის განჩინებით საქართვე-ლოს გენერალური პროკურატურის საერთაშორისო ურთიერთობე-ბის სამმართველოს პროკურორ ნანიკო ზაზუნაშვილის შუამდგომ-ლობა დაკმაყოფილდა.

დასაშვებად იქნა ცნობილი ა. ბ-ს რ-ს ფ-ში ექსტრადიცია, მის მიმართ სისხლისასამართლებრივი დევნის განხორციელების მიზ-ნით იმ დანაშაულებრივი ქმედებებისათვის, რომლებიც აღნერი-ლია რ-ს ფ-ს ს-ს მხარის საგამოძიებო კომიტეტის საგამოძიებო სამ-მართველოს განსაკუთრებით მნიშვნელოვან საქმეთა გამოძიების განყოფილების მიერ 2018 წლის 22 ოქტომბერს გამოტანილ ა. ბ-ს ბრალდებულის სახით პასუხისმგებაში მიცემის შესახებ დადგენი-ლებაში და დასჯადია რ-ს ფ-ს სისხლის სამართლის კოდექსის 290-ე მუხლის მე-5 ნაწილით (ქრთამის აღება, ჩადენილი დიდი ოდენო-ბით) და ამავე კოდექსის 159-ე მუხლის მე-4 ნაწილით (თაღლითო-ბა, ჩადენილი დიდი ოდენობით, რამაც გამოიწვია საცხოვრებელ ბინაზე დაზარალებულის უფლების დაკარგვა).

5. ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირის – ა. ბ-ს ინტერ-სების დამცველი, ადვოკატი თ. პ. საკასაციო საჩივრით ითხოვს თბი-ლისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა სა-გამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის

კოლეგიის 2020 წლის 18 იანვრის განჩინების გაუქმებას.

6. საკასაციო პალატის სხდომაზე კასატორმა, ადვოკატმა თ. პ-მ მხარი დაუჭირა საჩივარს და ითხოვა მისი დაკმაყოფილება, ხოლო პროკურორმა თემურ ცინდელიანმა ითხოვა გასაჩივრებული განჩინების უცვლელად დატოვება.

სამოტივაციო ნაწილი:

1. სასამართლომ შეისწავლა წარმოდგენილი საქმის მასალები, შეამონება საჩივრის საფუძვლიანობა, მოისმინა მხარეთა არგუმენტები და მიზნია, რომ საკასაციო საჩივრის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ შემდეგ გარემოებათა გამო:

2. ცივილიზებულმა მსოფლიომ ათეული წლების წინ აღიარა საერთაშორისო დაცვის სასიცოცხლო მნიშვნელობა. გაერთიანებული ერების წესდებამ და 1948 წლის 10 დეკემბერს გენერალური ასამბლეის მიერ მიღებულმა ადამიანის უფლებათა საყოველთაო დეკლარაციამ დააწესეს პრინციპი, რომლის თანახმად, ყოველი ადამიანი უნდა სარგებლობდეს ძირითადი უფლებებითა და თავისუფლებებით ყოველგვარი დისკრიმინაციის გარეშე. ამ მიზანს ემსახურება გაეროს 1951 წლის კონვენცია (კონვენცია „ლტოლვილთა სტატუსის შესახებ“) და მისი დამატებითი ოქმი.

კონვენციის პრეამბულაში ხაზგასმით არის აღნიშნული, რომ მისი ერთ-ერთი მთავარი მიზანია ლტოლვილთა მიერ ადამიანის ძირითადი უფლებებითა და თავისუფლებებით მაქსიმალურად სარგებლობის უზრუნველყოფა. გაეროს 1951 წლის კონვენციის 1967 წლის ოქმის საფუძველზე გაფართოვდა ლტოლვილის ცნება და ვრცელდება პირებზე, რომლებიც ტოვებენ ქვეყანას რიგი სოციალური და პოლიტიკური მოვლენების გამო.

3. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ „საერთაშორისო დაცვის შესახებ“ საქართველოს კანონით ჰუმანიტარული სტატუსის მინიჭებისთვის დადგენილი საფუძვლები პრაქტიკულად იმეორებს ევროპის კავშირის 2004/83/EC დირექტივის მე-18 მუხლის ფორმულირებას.

4. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ თავშესაფრის მინიჭების ერთიანი პოლიტიკა, თავშესაფრის ერთიანი ევროპული სისტემის ჩათვლით, ევროპის კავშირის მიზნის შემადგენელი ნაწილია, რომელიც უკავშირდება თავისუფლების, უსაფრთხოებისა და სამართლანობის სივრცის შექმნას მათთვის, ვინც ობიექტური გარემოებებიდან გამომდინარე .. დაცვას კანონიერად ითხოვს (იხ. ევროკავშირის საბჭოს დირექტივა 2013/32/EU საერთაშორისო დაცვის მინიჭებისა და გაუქმების ზოგადი პროცედურების შესახებ).

5. სასამართლო ასევე ითვალისწინებს, რომ ევროპის კავშირის

დირექტივა პატივს სცემს და იცავს ევროკავშირის ადამიანის უფლებათა წესდებაში მითითებულ ფუნდამენტურ უფლებებსა და პრინციპებს და ემსახურება მიზანს, რომ უზრუნველყოს ადამიანის ღირსებისა და საერთაშორისო დაცვის მოთხოვნის უფლების პატივისცემა, მათ შორის საერთო კრიტერიუმების გამოყენების უზრუნველყოფა იმ პირთა იდენტიფიცირებისთვის, ვისაც ნამდვილად ესაჭიროება საერთაშორისო დაცვა და მეორე მხრივ, ამ პირებისთვის საერთაშორისო დაცვის მინიმალური დონის ხელმისაწვდომობა.

6. საქართველოს კანონი „საერთაშორისო დაცვის შესახებ“ ემყარება საქართველოს კონსტიტუციას, საერთაშორისო სამართლის საყოველთაოდ აღიარებულ პრინციპებსა და ნორმებს, მათ შორის „ლტოლვილთა სტატუსის შესახებ“ გაეროს 1951 წლის კონვენციასა და 1967 წლის „ოქმს ლტოლვილთა სტატუსის შესახებ“ და ემსახურება საქართველოს მიერ ლტოლვილთა და ადამიანის უფლებათა სამართლის სფეროში ნაკისრი ვალდებულებების შესრულებას, მათ შორის უზრუნველყოფს ჰუმანიტარული სტატუსის მქონე პირთა უფლებების დაცვას.

7. „სისხლის სამართლის სფეროში საერთაშორისო თანამშრომლობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 25-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, „ექსტრადიცია არ განხორციელდება, თუ ექსტრადიციისადმი დაქვემდებარებულ პირს საქართველოში თავშესაფარი აქვს მიცემული ან იგი საქართველოში საერთაშორისო დაცვის მქონე პირია, გარდა იმ შემთხვევისა, როდესაც მის ექსტრადიციას მესამე უსაფრთხო სახელმწიფო მოითხოვს“.

8. საქართველოში ჰუმანიტარული სტატუსის მქონე პირის სამართლებრივ სტატუსს, უფლება-მოვალეობებს, სამართლებრივ გარანტიებს, სოციალურ-ეკონომიკურ გარანტიებს, სტატუსის მინიჭების, შენწყვეტის, გაუქმების საფუძვლებს და პროცედურებს განსაზღვრავს საქართველოს კანონი „საერთაშორისო დაცვის შესახებ“, რომელიც ემყარება საქართველოს კონსტიტუციას, საერთაშორისო სამართლის საყოველთაოდ აღიარებულ პრინციპებს და ნორმებს, მათ შორის „ლტოლვილთა სტატუსის შესახებ“ გაეროს 1951 წლის კონვენციას და 1967 წლის „ოქმს ლტოლვილთა სტატუსის შესახებ“ და ემსახურება საქართველოს მიერ ლტოლვილთა და ადამიანის უფლებათა სამართლის სფეროში ნაკისრი საერთაშორისო ვალდებულებების შესრულებას.

9. „საერთაშორისო დაცვის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-3 მუხლის „ლ“ ქვეპუნქტისა და მე-14 მუხლის თანახმად, საერთაშორისო დაცვის მქონე პირს მიეკუთვნება ლტოლვილი, ჰუმანიტარული სტატუსის მქონე პირი და დროებითი დაცვის ქვეშ მყოფი

პირი. ამავე კანონის მე-3 მუხლის „ი“ ქვეშუნქტის თანახმად, ჰუმანიტარული სტატუსის მქონე პირი არის უცხოელი ან მოქალაქეობის არმქონე პირი, რომელსაც ამ კანონის მე-19 მუხლის საფუძვლზე მიენიჭა ჰუმანიტარული სტატუსი.

10. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2020 წლის 4 თებერვლის გადაწყვეტილებით ბათოლად იქნა ცნობილი საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს მიგრაციის დეპარტამენტის 2019 წლის 24 ივლისის №... გადაწყვეტილება ა. ბ-სათვის ჰუმანიტარული სტატუსის მინიჭებაზე უარის თქმის ნაწილში და დაევალა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს მიგრაციის დეპარტამენტს, გამოსცეს ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულსამართლებრივი აქტი ა. ბ-სათვის ჰუმანიტარული სტატუსის მინიჭების თაობაზე. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის აღნიშნული გადაწყვეტილების თანახმად, „პალატა კიდევ ერთხელ განმარტავს, რომ აღნიშნული გადაწყვეტილების საფუძველზე საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს მიგრაციის დეპარტამენტს ეკისრება ვალდებულება, გამოსცეს ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი და ა. ბ-ს მიანიჭოს ჰუმანიტარული სტატუსი“. საკასაციო სასამართლო ითვალისწინებს, რომ 2020 წლის 4 თებერვლის აღნიშნული გადაწყვეტილება (№....) საბოლოოა და არ საჩივრდება. შესაბამისად, საკასაციო სასამართლოს მიერ გადაწყვეტილების გამოტანის დროისათვის ა. ბ. საერთაშორისო დაცვის მქონე პირს ნარმოადგენს.

11. საქმის მასალებიდან ირკვევა, რომ ა. ბ-ს ექსტრადიციას არ ითხოვს მესამე სახელმწიფო, შესაბამისად, არ გამოიყენება „სისხლის სამართლის სფეროში საერთაშორისო თანამშრომლობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 25-ე მუხლის პირველი ჰუნძტით გათვალისწინებული გამონაკლისი.

12. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ვინაიდან ა. ბ-ს ექსტრადიცია დაუშვებელია, „სისხლის სამართლის სფეროში საერთაშორისო თანამშრომლობის შესახებ“ საქართველოს კანონის 25-ე მუხლის პირველი ჰუნძტის საფუძველზე, სასამართლო არ იხილავს ექსტრადიციის დასაშვერობის საკითხს საკასაციო საჩივარში მითითებულ დანარჩენ გარემოებებთან მიმართებით.

13. სასამართლო ითვალისწინებს, რომ ზემოთ აღნიშნული საერთაშორისოსამართლებრივი აქტებისა და ეროვნული კანონმდებლობის საფუძველზე ჰუმანიტარული სტატუსის მქონე პირის დაცვა არ ნარმოადგენს სახელმწიფოს მხოლოდ კეთილ ნებას და ემყარება ქვეყნის მიერ ნაკისრ ვალდებულებას – უზრუნველყოს სამართლებრივი დაცვის მყარი მექანიზმებით პირები, რომლებიც სა-

ერთაშორისო დაცვის შესახებ საქართველოს კანონით ჰუმანიტარული სტატუსის მინიჭებისთვის დადგენილ კრიტერიუმებს აკმაყოფილებენ.

14. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ დაუშვებლად უნდა იქნეს ცნობილი ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირის – ა. ბ-ს რ-ს ფ-ში ექსტრადიცია მისთვის მინიჭებული ჰუმანიტარული სტატუსის მოქმედების ვა-დაში.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით, „სისხლის სამართლის სფეროში საერთაშორისო თანამშრომლობის შესახებ“ საქართველოს 2010 წლის 21 ივლისის კანონით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირის – ა. ბ-ს ინტერესების დამცველის, ადვოკატ თ. პ-ს საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;
2. დაუშვებლად იქნეს ცნობილი ექსტრადიციას დაქვემდებარებული პირის – ა. ბ-ს რ-ს ფ-ში ექსტრადიცია მისთვის მინიჭებული ჰუმანიტარული სტატუსის მოქმედების ვადაში;
3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საქართველოს უზენაესი სასამართლო
თბილისი 0110, ძმები ზუბალაშვილების ქ. №6
ტელ.: (995 32) 299 71 34
www.supremecourt.ge